R
G
B
WH
GR
BL
Grey Scale #13
C
M
Y
K
DANES
-PICTA
.COM

J. Białas

AKADEMIA OBRONY NARODOWEJ

WYDZIAŁ WOJSK LĄDOWYCH
KATEDRA LOGISTYKI WOJSK LĄDOWYCH

AON wewn. 4506/93

16.03.08 Anna KOLEK
Zadst. prot. przekł. Nr wch
648 z dn. 24.02.2006

BIBLIOTEKA GŁÓWNA
Nr ewid. 126/S
Centralny Zbiorów Niejawnych - Akademii ON

ZASTRZEŻONE
POUFNE
Egz. Nr 1
JAWNE

WSPARCIE LOGISTYCZNE WOJSK W OPERACJACH

Ogólna teoria problemu

SKRYPT

ZASTRZEŻONE
Egz. Nr 1
05.11.2008

BIBLIOTEKA NIEJAWNA
Nr ewid. Z-152/A
Akademii Obrony Narodowej

BIBLIOTEKA GŁÓWNA - ARCHIWUM
Nr ewid. 60752
II
Akademii Obrony Narodowej

WARSZAWA 1993

Niniejszy skrypt zalecam do wykorzystania w procesie dydaktycznym w AON przez nauczycieli akademickich i studentów.

W skrypcie autorzy wyrażają własne poglądy na temat wsparcia logistycznego związku operacyjnego w operacjach.

KOMENDANT
WYDZIAŁU WOJSK LĄDOWYCH
płk doc.dr hab. Marian LASZCZYK

Skrypt, pod redakcją, kierownictwem merytorycznym i przy udziale płk. prof. dr. hab. inż. Eugeniusza NOWAKA , opracował zespół nauczycieli akademickich w składzie:

- płk prof. dr hab. inż. Eugeniusz NOWAK - wstęp, pkt 1, 2.1, 2.5, 3.1, 3.4.1. 3.4.3, 3.4.4 i zał.28
- płk doc. dr hab. Bohdan GEMBICKI - pkt 2.4;
- płk dr Bogumił BANCERZ - pkt 2.3;
- płk dr Henryk JASINIEWSKI - pkt 2.2 i zał.2;
- płk dr Aleksander ŁOJKO - pkt 3.2;
- płk dr Zygmunt OSTOJSKI - załączniki 1, 3-27;
- płk dr Edward SOCHA - pkt 3.3;
- ppłk dr Zdzisław KURASIŃSKI - pkt 3.4.2
- ppłk dypl. Krzysztof SZELĄG - załączniki 1, 3-27.

SPIS TREŚCI

str.

WSTĘP..... 9

1. System logistyczny związku operacyjnego /Ogólne pojęcie i charakterystyka systemu/..... 12

2. Realizacja wsparcia logistycznego w związku operacyjnym w operacjach..... 17

2.1. Istota, cel i treści wsparcia logistycznego..... 17

2.2. Zaopatrywanie..... 18

2.2.1. Właściwości ogólne..... 18

2.2.2. Ustalanie potrzeb zaopatrzenia..... 26

2.2.3. Organizacja dowozu /dostarczania/ zaopatrzenia..... 29

2.2.4. Działalność gospodarczo-bytowa..... 34

2.3. Serwis techniczny..... 35

2.3.1. Właściwości ogólne..... 35

2.3.2. Prognozowanie strat technicznych..... 36

2.3.3. Rozpoznanie techniczne..... 36

2.3.4. Ewakuacja techniczna..... 38

2.3.5. Remont sprzętu wojskowego..... 40

2.3.6. Nadzór metrologiczny..... 42

2.4. Pomoc medyczna..... 43

2.4.1. Właściwości ogólne..... 43

2.4.2. Prognozowanie strat sanitarnych..... 44

2.4.3. Przedsięwzięcia leczniczo-ewakuacyjne..... 45

2.4.4. Działalność sanitarnohigieniczna i przeciwepidemiczna..... 49

2.4.5. Sanitarna ochrona wojsk przed bronią masowego rażenia 51

2.4.6. Zaopatrywanie w sprzęt i materiały medyczne. 52
2.4.7. Pomoc medyczna jeńcom wojennym..... 53
2.5. Zabezpieczenie komunikacyjne..... 55
2.5.1. Właściwości ogólne..... 55
2.5.2. Organizacja przewozów wojskowych..... 56
2.5.3. Kierowanie ruchem na wojskowych drogach samochodowych..... 60
2.5.4. Przygotowanie, osłona techniczna i utrzymanie sieci komunikacyjnej..... 63
3. Kierowanie wsparciem logistycznym związku operacyjnego w operacjach..... 67
3.1. Właściwości ogólne..... 67
3.2. Udział szefa logistyki w wypracowaniu decyzji dowódcy..... 69
3.2.1. Analiza zadania..... 69
3.2.2. Ocena sytuacji logistycznej..... 72
3.2.3. Ocena warunków terenowych i atmosferycznych. 73
3.2.4. Ocena warunków organizowania wsparcia logistycznego..... 74
3.2.5. Uzgodnienia szefa logistyki podczas opracowywania propozycji do decyzji dowódcy..... 75
3.2.6. Meldunek danych szefa logistyki do decyzji dowódcy..... 75
3.2.7. Udział szefa logistyki w wypracowaniu decyzji dowódcy w sytuacji krytycznej..... 77
3.3. Dokumenty kierowania wsparciem logistycznym..... 77
3.3.1. Wstępne zarządzenia logistyczne..... 78
3.3.2. Zarządzenia logistyczne..... 78

3.3.3. Rozkaz logistyczny..... 79
3.3.4. Plan wsparcia logistycznego..... 80
3.3.5. Meldunki o sytuacji logistycznej..... 83
3.4. Realizacja procesu kierowania wsparciem logistycznym.84
3.4.1. Planowanie wsparcia logistycznego..... 84
3.4.2. Organizowanie wsparcia logistycznego..... 85
3.4.2.1. Przygotowanie, ugrupowanie, rozmieszczenie i przemieszczenie oddziałów i urządzeń logistycznych..... 86
3.4.2.2. Wyznaczanie, przygotowanie i utrzymanie dróg samochodowych..... 90
3.4.2.3. Obrona i ochrona oddziałów i urządzeń logistycznych..... 92
3.4.3. Pobudzanie i inicjowanie procesów logistycznych..... 95
3.4.4. Kontrola i nadzór..... 97
ZAŁĄCZNIKI..... 99
1. Rodzaje zapasów i ich urzutowanie..... 101
2. Wielkość norm zużycia środków materiałowych i technicznych środków bojowych w związku opoeracyjnym..... 103
3. Prognozowane dobowe straty techniczne sprzętu wojskowego (w %) i ich struktura..... 104
4. Prognozowane dobowe straty sanitarne (w %) i ich struktura..... 105
5. Logistyczne organy kierowania Naczelnego Dowództwa. 106
6. Logistyczne organy kierowania okręgu wojskowego w czasie "W"..... 107

7. Wykaz jednostek logistycznych szczebla centralnego i okręgowego (w czasie "W") 108

8. Organy kierowania i oddziały logistyczne korpusu zmechanizowanego 109

9. Batalion zaopatrzenia 110

10. Batalion transportowy 112

11. Kompania rurociągów dalekosiężnych 113

12 Kompania rurociągów przeprawowych 114

13. Kompania masowego tankowania 115

1 Batalion remontowy 116

15. Batalion transportu sprzętu ciężkiego 120

16. Batalion ewakuacji sprzętu 121

17. Zgrupowanie szpitali rezerwowych 123

18. Batalion wzmocnienia medycznego 124

19. Batalion autobusów sanitarnych 126

20. Batalion przeciwepidemiczny 127

21. Pułk komunikacyjny (centralnego podporządkowania) .. 128

22. Pułk komunikacyjny (okręgowego podporządkowania) ... 130

23. Batalion przeładunkowo-transportowy 132

24. Kompania drogowo-eksploatacyjna 133

25. Kompania regulacji ruchu 134

26. Rejon przeprawowy 135

27. Oddziały zmilitaryzowane "układu pozamilitarnego" .. 137

A. Oddziały zmilitaryzowane organizowane przez Ministerstwo Transportu i Gospodarki Morskiej 137

B. Oddziały zmilitaryzowane organizowane przez Ministerstwo Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa 139

C. Oddziały zmilitaryzowane organizowane przez Ministerstwo Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa..... 139

D. Oddziały zmilitaryzowane organizowane przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu..... 140

E. Oddziały zmilitaryzowane organizowane przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych..... 141

28. Klasyfikacja dokumentów kierowania wsparciem logistycznym..... 142

"Tylko szeroki horyzont myślowy
pozwala rozwiązywać skomplikowane
zadania, których nie szczędzi logistyce
współczesna wojna"
Henry E. Eccles

WSTĘP

W procesie budowy systemu logistycznego w naszych siłach zbrojnych dąży się do wypracowania takich struktur organizacyjnych tego systemu oraz zasad jego funkcjonowania , które zapewnią ciągłość procesu dostaw i usług (nazywanego wsparciem logistycznym) na rzecz wojsk walczących. Powoduje to, że proces ten można umownie podzielić na dwie części. Jedna dotyczy budowy funkcjonalnych struktur organizacyjnych, a druga związana jest z procesem wdrażania "myślenia logistycznego".

Funkcjonalne struktury organizacyjne systemu logistycznego wyrażające się posiadaniem na wszystkich szczeblach dowodzenia pionów funkcyjnych (koordynacyjnego, zaopatrywania , eksploatacji, służby zdrowia i komunikacyjnego[1/] zwiększają sprawność tego systemu. Dzięki nim bowiem, wszyscy wykonawcy zadań logistycznych, obok przełożonych służbowych, mają oddzielnych przełożonych funkcjonalnych, którzy doradzają im bezpośrednio, jak mają wykonywać swoje zadania.

Z kolei "myślenie logistyczne" musi przełamać dotychczasowe "tradycje" oraz wiele przestarzałych nawyków i przyzwyczajeń ludzi zajmujących się rozwiązywaniem problemów związanych z organizacją dostaw zaopatrzenia i usług wojskom walczacym.

Sens "myślenia logistycznego" wyraża się w przestrzeganiu podstawowej zasady gospodarowania, a więc w dążeniu - z jednej strony - do minimalizacji nakładów w celu osiągnięcia postawionego celu, a - z drugiej strony - do maksymalizacji efektów przy wykorzystaniu posiadanych zasobów. Mówiąc inaczej, "myślenie lo-

---

1/ Pion komunikacyjny występuje tylko na szczeblu operacyjnym.

gistyczne" powinno sprzyjać racjonalności procesów logistycznych. Racjonalizacja ta w odniesieniu do wojskowego systemu logistycznego powinna zapewnić wysoką skuteczność wyrażającą się w spełnieniu tzw. 4 x "W", czyli: właściwym czasem, właściwą jakością i właściwym miejscem realizacji dostaw i usług na rzecz wojsk walczących. Spełnienie warunków 4 x "W" jest koniecznością, bowiem nie dopełnienie chociażby jednego z czterech "W" powoduje radykalne i nieodwracalne skutki - równoznaczne z nie wykonaniem zadania bojowego. Można więc powiedzieć, że warunek ten stanowi jedną z podstawowych zasad logistyki wojskowej, a istota logistyki wojskowej / rozumianej jako dziedzina wiedzy/ tkwi w zapewnieniu skuteczności.

Logistyka wojskowa zajmuje się planowaniem i realizacją procesów logistycznych związanych z użyciem w celach wojskowych różnorodnych środków zaopatrzenia i szeroko rozumianych usług dających w efekcie wsparcie i utrzymanie gotowości bojowej wojsk. Spośród wielu istniejących definicji logistyki wojskowej, autorzy skryptu proponują następującą:

"Logistyka wojskowa to dział sztuki wojennej o procesie zarządzania łańcuchem dostaw i usług dla wojsk oraz dowodzeniu oddziałami i pododdziałami logistycznymi"[2/].

W przedstawionej definicji szerszego wyjaśnienia wymaga pojęcie "łańcuch dostaw i usług" oraz problem "dowodzenia oddziałami i pododdziałami logistycznymi".

Łańcuch dostaw i usług świadczonych na rzecz wojsk walczących obejmuje

- z jednej strony - dostawy uzbrojenia i sprzętu technicznego oraz środków materiałowych i technicznych środków bojowych realizowane od wytwórcy, poprzez wszystkie etapy ich składowania i dostarczania, aż do odbiorcy na polu walki;

2/ Definicja prof. Eugeniusza NOWAKA.

- z drugiej strony - usługi realizowane na rzecz wojsk przez wszystkie piony funkcyjne systemu logistycznego.

Dowodzenie oddziałami i pododdziałami logistycznymi przez szefa logistyki (w imieniu dowódcy) jest koniecznością spowodowaną tzw. progami sterowalności oraz specyfiką działania oddziałów i pododdziałów logistycznych. Progi sterowalności ograniczają liczbę podwładnych , którzy mogą podlegać bezpośrednio dowódcy. Z analizy struktury organizacyjnej wojsk wynika, że na każdym szczeblu dowodzenia, zgodnie z etatem, dowódcy podlega bezpośrednio kilkunastu podwładnych, co znacznie przekracza dopuszczalny "próg sterowalności" oscylujący na poziomie liczby "5". W związku z tym, sprawowanie przez szefa logistyki funkcji dowódczych w stosunku do oddziałów (pododdziałów) logistycznych, umożliwia tzw. obejście progów sterowalności, a tym samym przyczynia się do zwiększenia skuteczności dowodzenia.

* * *

Skrypt przeznaczony jest dla studentów studiów zasadniczych oraz słuchaczy studiów i kursów podyplomowych prowadzonych w Akademii Obrony Narodowej. Zawiera ogólną teorię wsparcia logistycznego związku operacyjnego w operacjach.

1. SYSTEM LOGISTYCZNY ZWIĄZKU OPERACYJNEGO

/Ogólne pojęcia i charakterystyka systemu/

System logistyczny związku operacyjnego (ZO) to uporządkowany organizm wojskowy, działający zgodnie z zasadami sztuki wojennej oraz teorii organizacji i zarządzania, złożony z organów kierowania oraz oddziałów i urządzeń logistycznych posiadających odpowiedni potencjał materiałowy, techniczny, medyczny i komunikacyjny, sprzężonych ze sobą relacjami (służbowymi, funkcjonalnymi, informatycznymi i współdziałania), zapewniającymi im sprawną i niezawodną realizacją zadań zaopatrywania, serwisu technicznego, pomocy medycznej i zabezpieczenia komunikacyjnego[3/].

Pomyślna realizacja zadań wsparcia logistycznego związków taktycznych /ZT/ i samodzielnych oddziałów wymaga posiadania przez system logistyczny ZO odpowiedniej sprawności i funkcjonalności.

Sprawność systemu logistycznego ZO wyraża się jego zdolnością do realizacji przewidywanych maksymalnych zadań związanych z zaopatrywaniem walczących ZT i samodzielnych oddziałów, realizacją serwisu technicznego i pomocy medycznej oraz zabezpieczenia komunikacyjnego.

Funkcjonalność systemu logistycznego ZO wyraża się w jego jednolitej strukturze organizacyjnej. Struktura ta charakteryzuje się posiadaniem, na wszystkich szczeblach dowodzenia , pionów funkcyjnych: koordynacyjnego, zaopatrywania, eksploatacji, służby zdrowia i komunikacyjnego[4/]. Powoduje to, że wszyscy wykonawcy zadań logistycznych, obok przełożonych służbowych, mają oddzielnych przełożonych funkcjonalnych, którzy doradzają im bezpośrednio jak mają wykonywać swoje zadania.

3/ Definicja prof. Eugeniusza Nowaka.

4/ Pion komunikacyjny w systemie logistycznym wojsk występuje tylko na szczeblu operacyjnym.

Rys.1. Struktura systemu logistycznego związku operacyjnego

Systemem logistycznym kieruje (dowodzi i zarządza) szef logistyki - zastępca dowódcy ZO. Podlegają jemu bezpośrednio: zastępca szefa logistyki zarządzający pionem koordynacyjnym, szef zaopatrywania zarządzający szefostwem zaopatrywania, szef eksploatacji zarządzający szefostwem eksploatacji, szef służby zdrowia zarządzający wydziałem służby zdrowia, szef służby komunikacji wojskowej zarządzający oddziałem komunikacji wojskowej oraz dowódcy jednostek logistycznych:

a) transportowo - zaopatrzeniowych (bzaop, btr);

b) ewakuacyjno - remontowych (brem, bes);

c) służby zdrowia (bwmed oraz zgrupowań szpitali rezerwowych);

d) komunikacji wojskowej (pk, krr).

Pion koordynacyjny stanowią sztaby logistyczne. Sztab logistyczny w ZO jest organem wykonawczo - koncepcyjnym szefa logistyki. Jego najważniejszym zadaniem jest organizacja i utrzymanie ciągłości zarządzania procesami logistycznymi realizowanymi na rzecz ZT i samodzielnych oddziałów oraz dowodzenia podległymi jednostkami logistycznymi. Organizatorem pracy sztabu logistycznego jest zastępca szefa logistyki ZO.

W pionie zaopatrywania ZO organem kierowniczym jest szefostwo zaopatrywania. Zajmuje się ono kompleksem przedsięwzięć organizacyjnych związanych z zaopatrywaniem ZT i samodzielnych oddziałów we wszystkie rodzaje środków materiałowych i technicznych środków bojowych oraz w uzbrojenie i sprzęt techniczny. Organizatorem pracy w szefostwie jest szef zaopatrywania ZO. Bezpośrednimi realizatorami zadań związanych z zaopatrywaniem ZT i samodzielnych oddziałów są bataliony zaopatrzenia (bzaop) i bataliony transportowe (btr).

W pionie eksploatacji ZO organem kierowniczym jest szefostwo eksploatacji. Zajmuje się ono organizacją serwisu technicznego uzbrojenia i sprzętu technicznego oraz technicznych środków bojowych. Organizatorem pracy w szefostwie jest szef eksploatacji ZO. Bezpośrednimi realizatorami serwisu technicznego na rzecz ZT i samodzielnych oddziałów są bataliony remontowe (brem) oraz batalion ewakuacji sprzętu (bes).

W pionie służby zdrowia ZO organem kierowniczym jest szefostwo służby zdrowia. Zajmuje się ono organizacją pomocy medycznej na rzecz ZT i samodzielnych oddziałów. Organizatorem pracy w szefostwie jest szef służby zdrowia ZO. Bezpośrednimi realizatorami pomocy medycznej na rzecz ZT i samodzielnych oddziałów są bataliony wzmocnienia medycznego (bwmed) oraz zgrupowania szpitali rezerwowych.

W pionie komunikacji wojskowej ZO organem kierowniczym jest wydział komunikacji wojskowej. Zajmuje się on organizacją przewozów wojskowych przy kompleksowym wykorzystaniu różnych rodzajów transportu oraz kierowaniem ruchu na wojskowych drogach samochodowych, a także współuczestniczy[5/] w organizowaniu przedsięwzięć związanych z przygotowaniem, osłoną techniczną oraz utrzymaniem newralgicznych obiektów komunikacyjnych w stanie przejezdności. Organizatorem pracy w wydziale jest szef służby komunikacji wojskowej. Bezpośrednimi realizatorami zadań komuni-

---

5/ Wraz z organami kierowniczymi resortu transportu i gospodarki morskiej oraz innych resortów.

kacyjnych na szczeblu ZO jest pułk komunikacyjny (pk) i kompanie regulacji ruchu (krr).

Zbliżony sposób realizacji zadań przez poszczególne piony funkcyjne systemu logistycznego ZO powoduje, że można je podzielić na trzy zasadnicze "grupy" funkcjonujące jako podsystemy logistyczne. Są to podsystem kierowania, podsystem urządzeń logistycznych oraz podsystem transportowo - ewakuacyjny.

Rys 2. Układ funkcjonalny pionów funkcyjnych systemu logistycznego związku operacyjnego

Podsystem kierowania tworzą szefowie (zaopatrywania, eksploatacji, służby zdrowia) wraz z podległymi szefostwami oraz szef wydziału komunikacji wojskowej wraz z podległym wydziałem.

Podsystem urządzeń logistycznych tworzą:

a/ w pionie zaopatrywania - składy zaopatrzenia rozwijane przez bzaop;

b/ w pionie eksploatacji - patrole rozpoznania technicznego (PRT), grupy ewakuacyjno - remontowe (GER) oraz punkty zbiórki uszkodzonego sprzętu (PZUS);

c/ w pionie służby zdrowia - punkty opatrunkowe rozwijane przez kompanie bwmed oraz zgrupowania szpitali rezerwowych;

d/ w pionie komunikacji wojskowej - punkty dyspozytorskie, punkty kontroli ruchu oraz posterunki regulacji ruchu rozwijane przez krr.

ZO w działaniach bojowych może ponadto korzystać z urządzeń

logistycznych rozwijanych siłami okręgu wojskowego, w tym również jednostek stacjonarnych lub też Naczelnego Dowództwa. Z reguły są to: kompanie masowego tankowania, kompanie rurociągów przeprawowych, kompanie rurociągów dalekosiężnych, stacjonarne składy zaopatrzenia, stacje wyładowania, warsztaty i zakłady remontowe, szpitale stacjonarne, rejony przeprawowe, wojskowe pociągi sanitarne i inne urządzenia. Pododdziały te oraz urządzenia stanowią część otoczenia zewnętrznego systemu logistycznego ZO.

Podsystem transportowo - ewakuacyjny tworzą:

a/ w pionie zaopatrywania - bataliony transportowe oraz pododdziały transportowe batalionów zaopatrzenia;

b/ w pionie eksploatacji - batalion ewakuacji sprzętu oraz pododdziały ewakuacji uzbrojenia i sprzętu technicznego z batalionów remontowych;

c/ w pionie służby zdrowia - pododdziały ewakuacji medycznej z batalionów wzmocnienia medycznego;

d/ w pionie komunikacji wojskowej - pododdziały transportowe pułku komunikacyjnego.

Pomiędzy elementami podsystemów, a także pomiędzy podsystemami występują sprzężenia w postaci relacji. Relacje te wynikają z podległości służbowej (są to tzw. więzi hierarchiczne) i podległości funkcjonalnej (są to tzw. więzi funkcjonalne) oraz potrzeby współdziałania (są to tzw. więzi współdziałania) a także potrzeby wymiany informacji (są to tzw. więzi informacyjne).

Nadrzędnym systemem logistycznym dla systemu logistycznego ZO jest system logistyczny Naczelnego Dowództwa, natomiast podrzędnymi są systemy logistyczne podległych ZT i samodzielnych oddziałów.

Otoczeniem zewnętrznym dla systemu logistycznego ZO są: system logistyczny Naczelnego Dowództwa, systemy logistyczne sąsiadów, system logistyczny przeciwnika, wojskowe i cywilne źródła zaopatrzenia, terenowa infrastruktura techniczna, medyczna i komunikacyjna, świadczenia rzeczowe i osobiste, zdobycz wojenna i inne.

2. REALIZACJA WSPARCIA LOGISTYCZNEGO ZWIĄZKU OPERACYJNEGO W OPERACJACH

2.1. Istota, cel i treść wsparcia logistycznego

Istota wsparcia logistycznego ZO w operacjach wyraża się w przygotowaniu odpowiednio urzutowanego i rozmieszczonego w terenie potencjału materiałowego, technicznego, medycznego i komunikacyjnego oraz zapewnieniu możliwości ich racjonalnego wykorzystania przez ZT i samodzielne oddziały, przy jednoczesnym szerokim wyzyskaniu terenowej infrastruktury logistycznej, stwarzając tym samym warunki do skutecznego prowadzenia operacji, a tym samym osiągnięcia zamierzonych celów.

Celem wsparcia logistycznego ZO w operacjach jest zapewnienie pełnego i terminowego zasilenia ZT i samodzielnych oddziałów w uzbrojenie i sprzęt techniczny oraz środki materiałowe i techniczne środki bojowe, utrzymanie ich w gotowości do użycia , a także sprawne odtwarzanie ich stanu zdatności w razie uszkodzenia; utrzymanie odpowiedniego stanu zdrowia wojsk oraz udzielanie we właściwym czasie pomocy medycznej rannym i chorym żołnierzom.

Treścią wsparcia logistycznego ZO w operacjach jest: zaopatrywanie, serwis techniczny, pomoc medyczna oraz zabezpieczenie komunikacyjne.

Zaopatrywanie w ZO organizuje i realizuje się w celu pełnego i terminowego zasilania ZT i samodzielnych oddziałów w uzbrojenie i sprzęt techniczny oraz w środki materiałowe i techniczne środki bojowe. Obejmuje ono: gromadzenie i przechowywanie zaopatrzenia, jego dowóz (dostarczenie) odbiorcom, eksploatację zasobów miejscowych i zdobyczy wojennej oraz działalność gospodarczo-bytową.

Serwis techniczny organizuje się i realizuje w celu utrzymania w gotowości do użycia uzbrojenia, sprzętu technicznego i technicznych środków bojowych oraz odtwarzania ich stanu zdatności technicznej w razie uszkodzenia. Obejmuje on: rozpoznanie

techniczne, ewakuację i remont uszkodzonego uzbrojenia i sprzętu technicznego oraz nadzór metrologiczny.

Pomoc medyczną organizuje się i realizuje w celu zachowania zdolności bojowej wojsk, utrzymania odpowiedniego stanu zdrowia żołnierzy, objęcia we właściwym czasie opieką rannych i chorych szybkiego ich wyleczenia i umożliwienia im powrotu do wojsk. Obejmuje ona: przedsięwzięcia leczniczo-ewakuacyjne, sanitarno-higieniczne i przeciwepidemiczne, oraz ochronę sanitarną żołnierzy przed skutkami użycia broni masowego rażenia a także zaopatrywanie w sprzęt i materiały medyczne.

Zabezpieczenie komunikacyjne organizuje się i realizuje w celu zapewnienia warunków do wykonania zadań przewozowych realizowanych przez Naczelne Dowództwo na rzecz ZO oraz przez ZO na rzecz ZT i samodzielnych oddziałów, a także swobody ruchu i manewru na drogach samochodowych oraz przygotowanie, osłonę techniczną i utrzymanie sieci drogowej w stanie przejezdności.

Wsparcie logistyczne w ZO w operacjach realizują logistyczne organy kierowania oraz podległe im oddziały i urządzenia logistyczne

2.2. Zaopatrywanie

2.2.1. Właściwości ogólne

Zaopatrywanie ZO organizuje się i realizuje w celu pełnego i terminowego zasilania wojsk walczących w uzbrojenie i sprzęt techniczny oraz w środki materiałowe i techniczne środki bojowe. Obejmuje ono gromadzenie zaopatrzenia w ZT i samodzielnych oddziałach bojowych oraz jednostkach logistycznych ZO podczas przygotowania operacji, dostarczanie zaopatrzenia do ZT i samodzielnych oddziałów w toku operacji, eksploatację zasobów miejscowych, ewakuację materiałową i działalność gospodarczo-bytową.

W celu zapewnienia ciągłości zaopatrywania ZT i samodzielnych oddziałów w ZO utrzymywane są zapasy operacyjne środków materiałowych i technicznych środków bojowych. Są one przeznaczone do odtwarzania zapasów zaopatrzenia zużywanych w ZT i sa-

modzielnych oddziałach w toku operacji. Część zapasów operacyjnych przewożona jest na transporcie batalionów zaopatrzenia i stanowi zapasy ruchome. Ich wielkość uzależniona jest głównie od możliwości przewozowych tych batalionów , jednak powinna odpowiadać dziennym potrzebom ZT i samodzielnych oddziałów prowadzących operacje.

Zapasy ruchome środków materiałowych i technicznych środków bojowych przewożone w batalionach zaopatrzenia ZO są podstawowym źródłem odtwarzania zaopatrzenia zużytego przez ZT i samodzielne oddziały. Część zapasów zaopatrzenia, zazwyczaj nie więcej jak 10%, przeznaczona jest do dyspozycji dowodcy jako rezerwa.

Pozostała część zapasów operacyjnych zaopatrzenia ZO (na 9 dni operacji) przechowywana jest w składach stacjonarnych.

Stacjonarne zapasy operacyjne zaopatrzenia przechowywane są w składach wojskowych i cywilnych rozmieszczonych na obszarze logistycznym ZO. Składy te ze względu na utrzymany w nich asortyment środków materiałowych i technicznych środków bojowych mogą być wielobranżowe lub jednorodne.

Aktualnie w większości wojskowych składów stacjonarnych przechowywane jest zaopatrzenie, którego dysponentami są służby i komórki zaopatrzeniowe rodzajów wojsk np.: mps, żywność, umundurowanie, materiały inżynieryjno-saperskie, materiały obrony przeciwchemicznej itp. W nowych rozwiązaniach problemów zaopatrywania wojsk w środki materiałowe i techniczne środki bojowe, przewiduje się podział zaopatrzenia na inne niż dotychczas grupy zaopatrzenia. Są to następujące grupy:

- sprzęt i środki żywnościowe;
- umundurowywanie i wyposażenie indywidualne;
- materiały i sprzęt powszechnego użytku;
- sprzęt elektroniczny i łączności;
- pojazdy mechaniczne;
- uzbrojenie;
- sprzęt specjalistyczny;
- środki bojowe;
- środki energetyczne.

Zaopatrywanie w ww. grupy zaopatrzenia organizują poszczególni szefowie oddziałów szefostwa zaopatrzenia ZO. Dla zorganizowania procesu zaopatrywania ZT i samodzielnych oddziałów, szefostwu zaopatrzenia ZO niezbędne są następujące informacje: przydział jednostek na zaopatrzenie, wysokość zapasów gromadzonych na początek operacji, normy zużycia zaopatrzenia, wielkości zapasów wydzielanych przez przełożonego w stacjonarnych źródłach zaopatrzenia, wielkości, asortymenty i terminy dostaw zaopatrzenia transportem przełożonego, wielkość zapasów zaopatrzenia jakie należy posiadać na koniec operacji, a także zadania realizowane w toku operacji przez ZT i samodzielne oddziały oraz ogólna koncepcja wsparcia logistycznego ZO. Informacji tych szefostwu zaopatrzenia dostarcza sztab logistyki ZO.

Szefostwo zaopatrzenia realizuje następujące zadania:

- uzgadnia z poszczególnymi komórkami sztabu i szefostwami ZO wielkości norm zaopatrzenia dla ZT i samodzielnych oddziałów stosownie do przewidzianych dla nich zadań;
- dokonuje przydziałów gospodarczych [6/] jednostek do odpowiednich źródeł zaopatrzenia;
- określa wielkość zaopatrzenia przydzielanego dla ZT i samodzielnych oddziałów oraz wysokość zapasów gromadzonych na początku operacji;
- opracowuje plany zaopatrywania ZT i samodzielnych oddziałów przez bataliony transportowe i bataliony zaopatrzenia oraz składy stacjonarne;
- informuje sztab logistyki o potrzebach zaopatrzeniowych ZT i samodzielnych oddziałów oraz określa zadania transportowe.

6/ Przydział gospodarczy jest nadaniem jednostce wojskowej uprawnień do korzystania z zaopatrzenia i obsługi w określonym oddziale gospodarczym, punkcie lub składzie zaopatrzenia. Przydział jednostki na czasowe zaopatrywanie do innej jednostki jest odmianą przydziału gospodarczego i odnosi się do jednostki wzmacniającej - często oderwanej od stałego źródła zaopatrzenia.

Normy zaopatrzenia dla ZT i samodzielnych oddziałów na poszczególne dni operacji określają:

- oddział operacyjny sztabu ZO w zakresie amunicji strzeleckiej, pokładowej, czołgowej i BWP;
- szefostwo WR i Art. ZO w zakresie amunicji moździerzowej, artyleryjskiej, rakietowej, przeciwpancernej, rakiet ziemia-ziemia i PPK;
- szefostwo obrony powietrznej w zakresie amunicji i rakiet przeciwlotniczych;
- szefostwo wojsk inżynieryjnych w zakresie materiałów inżynieryjno - saperskich;
- wydział mps i środków materiałowych w zakresie materiałów pędnych i smarów oraz żywności;
- oddział remontów i ewakuacji w zakresie materiałów i części zamiennych;
- szefostwo obrony przeciwchemicznej w zakresie środków obrony przeciwchemicznej.

W procesie organizacji zaopatrywania w pierwszej kolejności powinno być zapewnione zaopatrzenie dla ZT i samodzielnych oddziałów, które w rozpatrywanym okresie realizują główne zadania (działają w rejonie głównego wysiłku obrony lub na kierunku głównego uderzenia). Nie można również dopuszczać do nadmiernego obniżenia się zapasów zaopatrzenia w zaopatrywanych wojskach oraz batalionach zaopatrzenia i transportowych.

W procesie zaopatrywania ważną rolę odgrywa sprawna organizacja przyjęcia zaopatrzenia dostarczanego przez przełożonego do batalionów zaopatrzenia ZO. Dowódcy tych batalionów w odpowiednim czasie (z odpowiednim wyprzedzeniem) powinni być informowani o terminie przybycia transportu z zaopatrzeniem, rodzaju i wielkości ładunku oraz punkcie spotkania kolumny dostarczającej zaopatrzenie z przedstawicielem odbiorcy. Dowódcy batalionów zaopatrzenia organizując przyjęcie dostarczanego zaopatrzenia, oprócz transportu wydzielają również siły i środki do prac przeładunkowych.

W ZO oprocz zapasów ruchomych mogą być również gromadzone zapasy doraźne środków materiałowych i technicznych środków bojowych, szczególnie tych, które zużywane są masowo (są to tzw."środki masowego zużycia"). Są one niezbędne w sytuacji, gdy przewidywane zużycie tego zaopatrzenia będzie większe niż przeciętne. W ZO będzie to zazwyczaj amunicja, rzadziej mps.

Zapasy doraźne amunicji będą gromadzone w oddziałach artylerii na SO jeszcze przed rozpoczęciem operacji, rzadziej w jej toku. Zapasy doraźne mps będą gromadzone głównie przed marszem na duże odległości. Zapasy doraźne zaopatrzenia gromadzone przy sprzęcie w ilościach przekraczających możliwości przewozowe tego sprzętu powinny być zużywane w pierwszej kolejności.

Źródłami zaopatrzenia dla ZO są:

- składy stacjonarne wielobranżowe i jednorodne Naczelnego Dowództwa /ND/;
- wyznaczone składy stacjonarne gospodarki narodowej;
- zaopatrzenie dostarczane transportem przełożonego (samochodowym, kolejowym, wodnym, powietrznym i rurociągowym);
- zasoby miejscowe;
- zdobycz wojenna.

Zasadniczymi źródłami zaspokajania potrzeb zaopatrzenia w ZO będą składy stacjonarne przełożonego i wyznaczone składy gospodarki narodowej oraz dostawy zaopatrzenia realizowane przez przełożonego. Pozostałe źródła zaopatrzenia należy traktować jako uzupełniające.

Organizując zaopatrywanie wojsk ZO należy dążyć do racjonalnego podziału posiadanych zapasów zaopatrzenia i ustalić właściwą do realizowanego zadania kolejność zaopatrywania ZT i samodzielnych oddziałów. W przypadku gdy ich potrzeby zaopatrzeniowe przekraczają możliwości ZO wtedy w pierwszej kolejności i najwięcej środków przydzielić należy tym ZT i samodzielnym oddziałom, które wykonują główne zadania i w których przewiduje się największe zużycie środków materiałowych. Wiąże się z tym również zagadnienie kolejności dostarczania zaopatrzenia do ZT i samodzielnych oddziałów.

Dostawy zaopatrzenia w okresie przygotowania i prowadzenia operacji obronnej realizowane będą transportem własnym ZT i samodzielnych oddziałów. Głównie będzie to pobieranie środków materiałowych i technicznych środków bojowych transportem ZT i samodzielnych oddziałów ze wskazanych składów stacjonarnych. Taki sposób realizacji dostaw zaopatrzenia ogranicza do minimum liczbę dokonywanych przeładunków. Dostawy w tym przypadku są równe możliwościom transportowym zaopatrywanych ZT i samodzielnych oddziałów, a także eliminują pomyłki w dostarczanym asortymencie zaopatrzenia.

Transport oddziałów zaopatrzenia ZO wykorzystywany będzie głównie w sytuacji kiedy potrzeby dowozu przekraczają możliwości transportowe oddziałów logistycznych ZT i samodzielnych oddziałów. Typowym przypadkiem wykorzystania transportu ZO do dostaw zaopatrzenia dla ZT i samodzielnych oddziałów w operacji obronnej będzie dowóz amunicji na SO artylerii przeznaczonej na artyleryjskie przygotowanie i wsparcie przeciwuderzenia.

W operacji zaczepnej środki materiałowe i techniczne środki bojowe potrzebne do bieżącego odtwarzania zapasów zaopatrzenia w ZT i samodzielnych oddziałach w pierwszej kolejności dowozi się do jednostek działających na kierunku głównego uderzenia ZO lub wymagających niezwłocznego odtworzenia zapasów.

W operacji zaczepnej częściej niż w operacji obronnej wystąpi potrzeba dowozu zaopatrzenia do ZT i samodzielnych oddziałów szczególnie walczących na kierunku głównego uderzenia ZO. Potrzeba taka zaistnieje zwłaszcza w okresie przygotowania operacji zaczepnej, w którym z reguły wystąpi konieczność zgromadzenia zapasów doraźnych amunicji artyleryjskiej, moździerzowej i rakietowej na SO artylerii

Dowóz zaopatrzenia do ZT i samodzielnych oddziałów transportem ZO będzie wykonywany zarówno w operacji zaczepnej jak i obronnej w sytuacji znacznego oddalenia składów od wojsk. Sytuacja taka będzie miała miejsce zwłaszcza podczas działania ZO poza obszarem własnego okręgu wojskowego /OW/.

W zaopatrywaniu wojsk ZO istotna jest częstotliwość dostaw

zaopatrzenia. Uwzględniając potrzeby zaopatrywanych ZT i samodzielnych oddziałów, a także możliwości batalionów zaopatrzenia i transportowych ZO, dowóz środków masowego zużycia powinien być dokonywany nie rzadziej niż jeden raz na dobę. Pozostałe zaopatrzenie może być dostarczane rzadziej, zależne od potrzeb. Natomiast w sytuacji, gdy potrzeby zaopatrzeniowe wojsk ZO przekraczają możliwosci przewozowe jego oddziałów transportowo-zaopatrzeniowych, dowóz realizowany jest tylko do ZT i samodzielnych oddziałów wykonujących główne zadania. Pozostałe jednostki pobierają zaopatrzenie z wyznaczonych źródeł wykorzystując do tego własny transport.

Planując dowóz zaopatrzenia, w celu zmniejszenia prac przeładunkowych, należy dążyć do tzw. omijania pośrednich ogniw zaopatrywania. Sprzyjać temu powinny kompletowane w składach stacjonarnych ZO zestawy (ładunki) zaopatrzenia przewidziane dla konkretnego odbiorcy. Rozwiązanie takie jednocześnie nie tylko ogranicza przeładunki zaopatrzenia na poszczególnych etapach zaopatrywania , ale również skraca czas realizacji dostaw zaopatrzenia do odbiorcy.

Związek operacyjny w operacjach prowadzonych na obszarze własnego kraju wykorzystywać może uzupełniające źródła zaopatrzenia jakimi są zasoby miejscowe i zdobycz wojenna.

Eksploatacja zasobów miejscowych podlega na wykorzystaniu na potrzeby ZO surowców, półproduktów, produktów, żywności, paliw, sprzętu, urządzeń i zakładów znajdujących się na obszarze jego działania. Zasoby miejscowe eksploatowane są głównie przez ZT i samodzielne oddziały na podstawie uzgodnień z odpowiednimi organami administracji państwowej i Rejonowymi Sztabami Wojskowymi (RSzW). Dotyczy to zwłaszcza takich asortymentów jak woda, produkty spożywcze (ziemniaki, jarzyny, mięso), drewno (jako opał i budulec), a ponadto urządzenia takie jak warsztaty remontowe, pralnie, łaźnie, piekarnie itp.

Eksploatacja zasobów miejscowych przez ZO polega na wykorzystaniu zasobów składów i urządzeń, których wyposażenie i możliwości przekraczają potrzeby ZT i samodzielnych oddziałów, a

także tych, które znajdują się w znacznym oddaleniu od rejonów działania wojsk. Wykorzystanie zasobów miejscowych przebiega przy ścisłym współdziałaniu organów logistycznych ZO, okręgu wojskowego i RSzW.

W operacji zaczepnej mogą być zdobyte na nieprzyjacielu broń, środki transportowe, magazyny z zaopatrzeniem i inne mienie, które może być wykorzystane do zaopatrywania wojsk ZO. Takie materiały jak: żywność, paliwo, materiały medyczne, bielizna i inne materiały powszedniego użytku mogą stanowić uzupełniające źródło zaopatrywania wojsk ZO. Również straty w transporcie i wyposażeniu wojsk ZO mogą być częściowo uzupełnione zdobytym sprzętem. Jednak zdobyty sprzęt i materiały przed użyciem powinny być przebadane. Zgodę na ich użycie wydaje szef logistyki ZO(OW).

Do zaopatrywania wojsk ZO wykorzystuje się również sprzęt i materiały zebrane na polu walki oraz uzbrojenie, pojazdy i inny sprzęt techniczny po wykonaniu odpowiedniego, stosownie do potrzeb remontu. Pewną ilość części zamiennych, podzespołów i mechanizmów uzyskuje się z demontażu sprzętu nie nadającego się do remontu.

Ważnym zadaniem realizowanym przez pion zaopatrywania jest ewakuacja materiałowa. Obejmuje ona ewakuację zaopatrzenia zbędnego wojskom, sprzętu uzyskanego z odzysku oraz ewakuację zaopatrzenia ze składów zagrożonych działaniem nieprzyjaciela. Bezpośrednim organizatorem ewakuacji zbędnego wojskom zaopatrzenia i sprzętu jest szef zaopatrzenia ZO.

W operacji obronnej prowadzonej na obszarze własnego kraju może zaistnieć potrzeba wyewakuowania i rozśrodkowania zapasów zaopatrzenia zgromadzonego w składach stacjonarnych, które są zagrożone działaniem nieprzyjaciela. Może to wyniknąć np. z niekorzystnej ich dyslokacji. Ewakuacja materiałowa tych składów prowadzona będzie w głąb kraju przy wykorzystaniu wszystkich rodzajów transportu. Organizatorem ewolucji materiałowej zwykle będzie Naczelny Dowódca lub OW. W takich warunkach ZO wydzielać będzie do tego celu batalion transportowy, a niekiedy również

bataliony zaopatrzenia oraz siły i środki do prac przeładunkowych.

Działalność gospodarczo-bytowa obejmuje przedsięwzięcia realizowane głównie w ZT i samodzielnych oddziałach. Są to: przygotowanie posiłków, usługi szewskie i krawieckie, kąpiel, wymiana i pranie bielizny osobistej, pościelowej oraz umundurowania. Ponadto w ZT prowadzi się wypiek chleba. Oprócz wymienionych czynności w oddziałach logistycznych kompletuje się zaopatrzenie według rozdzielników, kompletuje zestawy zaopatrzenia, remontowe itd.

W ZO planuje się i realizuje wymienione powyżej przedsięwzięcia dla ZT i samodzielnych oddziałów nie posiadających własnych lub przydzielonych urządzeń logistycznych. Działalność gospodarczo-bytową organizują szefowie poszczególnych oddziałów szefostwa zaopatrzenia wykorzystując do tego stacjonarne wojskowe i cywilne urządzenia logistyczne rozmieszczone w obszarze ZO.

2.2.2. Ustalanie potrzeb zaopatrzenia

Potrzeby środków materiałowych i technicznych środków bojowych ZO w działaniach operacyjnych to suma środków zaopatrzenia niezbędna dla wykonania zadania i zgromadzenia nakazanych zapasów normatywnych (taktycznych, operacyjnych) i doraźnych z uwzględnieniem strat. Określa się je na podstawie:

- stanu zapasów zaopatrzenia w chwili otrzymania zadania bojowego;
- nakazanych przez przełożonych wysokości zapasów zaopatrzenia jakie należy posiadać na transporcie i w składach stacjonarnych przed rozpoczęciem operacji;
- przewidywanego zużycia zaopatrzenia w czasie przygotowania i trwania operacji;
- ustalonych przez przełożonych wielkości zapasów, które należy posiadać na koniec operacji.

Określenie wysokości zapasów zaopatrzenia jakie należy posiadać przed rozpoczęciem operacji należy do przełożonych i uza-

leżnione jest głównie od:

- rodzaju zadania bojowego ZO;
- możliwości ZO w zakresie zgromadzenia zapasów zaopatrzenia;
- dysponowanego czasu, sił i środków użytych do ich zgromadzenia.

Uwzględniając wymienione czynniki ocenia się, że zgromadzone w ZO zapasy środków materiałowych i technicznych środków bojowych umożliwiają prowadzenie działań bojowych:

A. Według dotychczasowego urzutowania:
   - na szczeblu taktycznym przez 2-3 dni;
   - na szczeblu operacyjnym przez 1-2 dni;

B. Według proponowanego nowego urzutowania:
   - zapasy taktyczne przez 3 dni;
   - zapasy operacyjne przez 10 dni;
     Z tego: zapasy ruchome przez 1 dzień;
     zapasy stacjonarne przez 9 dni.

Wskazane wielkości zapasów zaopatrzenia stanowią tzw."zapasy wyjściowe" przewidziane na zaspokojenie potrzeb wojsk w pierwszych dniach operacji.

Odtworzenie zużywanych zapasów środków materiałowych i technicznych środków bojowych ZO w toku operacji odbywa się ze składów zaopatrzenia Naczelnego Dowódcy, gospodarki cywilnej, a także z bieżącej produkcji.

O potrzebach zaopatrzeniowych ZO (na środki materiałowe i techniczne środki bojowe) w głównej mierze decyduje ich prognozowane zużycie. Zależy ono od:

- rodzaju operacji i czasu jej trwania;
- stosowanych przez strony walczące środków rażenia;
- możliwości bojowych:
- stosunku sił walczących stron:
- składu bojowego i wyposażenia ZO;
- warunków terenowych i atmosferycznych w obszarze prowadzonej operacji;
- innych uwarunkowań np. możliwości wykonawczych jednostek

logistycznych, stopnia wyszkolenia , stanu technicznego sprzętu itp.

Tak duża różnorodność czynników wpływających na wielkość zużywanego zaopatrzenia powoduje, że określenie wielkości zużycia poszczególnych asortymentów zaopatrzenia jest bardzo trudne. Powoduje to konieczność posiadania w oddziałach transportowo-zaopatrzeniowych ZO i składach stacjonarnych odpowiednio wysokich zapasów zaopatrzenia.

Rodzaje zapasów środków materiałowych i technicznych środków bojowych oraz ich urzutowanie w ZO według dotychczasowych i nowych poglądów przedstawiono w załączniku 1.

Wielkość przewidywanego zużycia środków materiałowych i technicznych środków bojowych przez ZO określana jest empirycznie i przedstawiana w postaci norm w jednostkach kalkulacyjnych. Dla ZO najczęściej stosowane jest określanie zużycia zaopatrzenia w operacji[7/].

Wielkości norm zużycia środków materiałowych i technicznych środków bojowych na operację obronną, zaczepną i przemieszczanie ZO przedstawia załącznik 2. Stanowią one podstawę do określania potrzeb zaopatrzenia dla ZO.

Przy określaniu potrzeb środków materiałowych i technicznych środków bojowych istotne jest również określenie wysokości zapasów zaopatrzenia jakie należy posiadać na koniec operacji. Powinny one umożliwiać prowadzenie kolejnej operacji bez przerwy operacyjnej. Wysokość zapasów "końcowych" określa przełożony podając ich wielkość w procentach. Wynoszą one zazwyczaj: w ZT - 100%, a w składach ZO 70-80%

Potrzeby zaopatrzenia ZO na operację powinny bilansować się wg poniższego wzoru:

7/ W planowaniu zużycia zaopatrzenia stosowane są także wskaźniki zużycia: "na żołnierza na dzień", "na ZT na dzień", "według natężenia pracy pojazdów", "na km^2" i inne.

$$P = Z + K - W$$

gdzie:

P - potrzeby zaopatrzenia (t, jk);

Z - przewidywane zużycie zaopatrzenia;

K - ustalona wielkość zapasów zaopatrzenia na koniec operacji;

W - wysokość zapasów zaopatrzenia na początek operacji.

Wielkość zużywanego zaopatrzenia w czasie operacji uzależniona jest również od jego strat ponoszonych od uderzeń nieprzyjaciela (na wojska, jednostki logistyczne i składy). Z uwagi na brak metodyki umożliwiającej określanie wielkości strat w zaopatrzeniu przyjmuje się orientacyjnie, że są one kompensowane na skutek strat ponoszonych przez ZO w ludziach, uzbrojeniu i sprzęcie technicznym.

2.2.3. Organizacja dowozu /dostarczania/ zaopatrzenia

W systemie zasilania materiałowego wojsk ZO główną rolę spełnia dowóz zaopatrzenia. Jego organizatorem jest szef logistyki ZO. Określa on kolejność dowozu (dostarczania) zaopatrzenia, terminy jego realizacji, wykorzystanie własnych oddziałów transportowo-zaopatrzeniowych i niższych szczebli dowodzenia oraz wykorzystanie opróżnionego transportu (po dowozie) do ewakuacji materiałowej, medycznej i technicznej.

Organem wykonawczym w zakresie planowania dostaw zaopatrzenia i jego realizacji jest oddział zaopatrywania i wydział komunikacji wojskowej ZO.

Podstawę do planowania dowozu zaopatrzenia stanowią potrzeby środków materiałowych i technicznych środków bojowych określone w planie zaopatrywania ZO. Wielkości potrzeb zaopatrzenia w ZO są codziennie analizowane i korygowane przez organy zaopatrujące oraz dysponentów tych środków (sztab, szefów rodzajów wojsk), stosownie do potrzeb wynikających z sytuacji operacyjnej.

Szefostwo zaopatrzenia wspólnie z wydziałem komunikacji wojskowej ZO dokonuje analizy potrzeb przewozowych na dany dzień

operacji i bilansuje je z możliwościami przewozowymi transportu własnego, transportu wojsk zaopatrywanych oraz awizowanych dostaw zaopatrzenia transportem przełożonego. Na podstawie powyższych danych opracowywana jest koncepcja dowozu zaopatrzenia na dzień następny.

Zatwierdzona przez szefa logistyki ZO koncepcja stanowi podstawę do opracowania planu dowozu zaopatrzenia, stawiania zadań przewozowych jednostkom zaopatrzeniowym i transportowym, informowania dysponentów zaopatrzenia o stopniu zaspokojenia potrzeb dowozowych oraz informowania odbiorców o awizowanych dostawach.

Oprócz wymienionych zagadnień wydział komunikacji wojskowej organizuje zabezpieczenie drogowe przewozów na wojskowych drogach samochodowych ZO.

Dowóz zaopatrzenia w ZO jest to dostarczanie środków materiałowych i technicznych środków bojowych środkami transportowymi do miejsc przeznaczenia lub przeładunku na inne środki transportu. Obejmuje on przygotowanie i załadowanie zaopatrzenia w źródle zaopatrywania na środki transportowe, przewiezienie ich do jednostki zaopatrywanej i rozładunek wraz z formalnym przekazaniem.

Za przygotowanie zaopatrzenia do załadunku i załadowanie na transport odpowiada nadawca (skład polowy, skład stacjonarny), za rozładunek odpowiada odbiorca lub przejmujący zaopatrzenie. Za przewóz zaopatrzenia do odbiorcy odpowiada oddział lub pododdział transportowy, ponosi on również odpowiedzialność za ilościowy i jakościowy stan przewożonego ładunku.

W ZO dowóz zaopatrzenia realizowany jest transportem organicznych batalionów zaopatrzenia i batalionu transportowego, a także batalionów zaopatrzenia zaopatrywanych ZT i samodzielnych oddziałów. Ponadto może być również użyty transport ND po uzyskaniu na to zgody przełożonego. W sprzyjających warunkach komunikacyjnych, może być również wykorzystywany transport kolejowy. Jest on używany głównie do dostarczania środków masowego zużycia takich jak: amunicja, paliwa i materiały inżynieryjno-saperskie.

Sporadycznie w dowozie zaopatrzenia może również uczestniczyć transport wodny, śródlądowy i morski.

W niektórych sytuacjach operacyjnych znaczącą rolę w dostawach paliw dla ZO może odegrać transport rurociągowy.

W ZO za realizację dostaw zaopatrzenia odpowiedzialni są dowódcy batalionów zaopatrzenia i batalionu transportowego.

W procesie dowozu zaopatrzenia uczestniczą bezpośrednio dowódcy pododdziałów, magazynierzy i kierowcy samochodów. Ponoszą oni odpowiedzialność za przewożone ładunki od chwili ich przyjęcia w źródle zaopatrzenia do momentu przekazania odbiorcy.

Jeżeli ZO prowadzi operację na obszarze własnego kraju może on korzystać z wielu źródeł zaopatrzenia, oraz transportu podległego różnym szczeblom dowodzenia. W takich warunkach za podstawowe uznaje się następujące sposoby dowozu zaopatrzenia:

- dowóz transportem szczebla niższego;
- dowóz z pomijaniem ogniw zaopatrywania;
- dowóz ogniowy transportem szczebla wyższego.

Dowóz zaopatrzenia transportem szczebla niższego charakteryzuje się tym, że polega on głównie na pobieraniu zaopatrzenia w wyznaczonym źródle zaopatrzenia i dostarczaniu go do odbiorcy, którym jest własny lub podległy pododdział oddział zaopatrzenia.

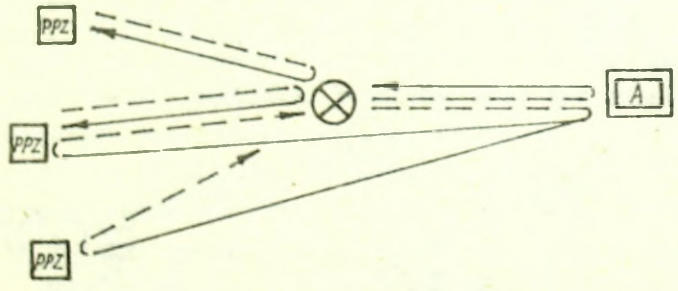

Rys.3 Wariant dowozu zaopatrzenia transportem niższego szczebla

Dowóz zaopatrzenia z pomijaniem ogniw zaopatrzenia polega na dostawie zaopatrzenia do odbiorców o 1-2 szczeble niżej. Decyzję o użyciu transportu do dowozu zaopatrzenia z pomijaniem pośrednich ogniw zaopatrywania podejmuje szef logistyki tego szczebla, do którego należy transport. Przykładem takiego dowozu zaopatrzenia jest dostawa amunicji artyleryjskiej na SO transportem ZO zarówno w operacji zaczepnej jak i obronnej. Dowóz z pomijaniem pośrednich ogniw zaopatrywania zmniejsza liczbę przeładunków oraz sprzyja skracaniu czasu dostaw zaopatrzenia do odbiorców.

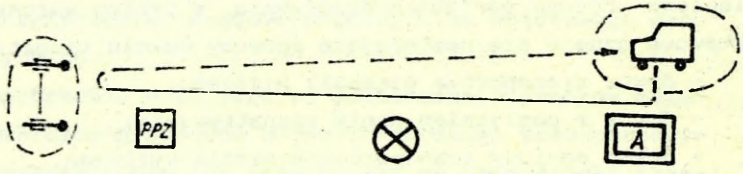

Rys.4 Wariant dowozu zaopatrzenia transportem ZO z pomijaniem posrednich ogniw zaopatrywania

Dowóz ogniowy transportem szczebla wyższego polega na wykorzystywaniu transportu we właściwym ogniwie dowozu. Transport ZO dowozi zaopatrzenie do oddziałów zaopatrzenia ZT i samodzielnych oddziałów.

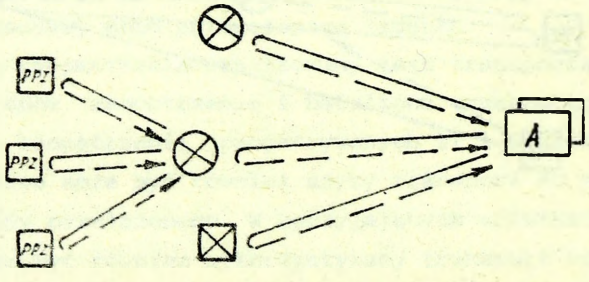

Rys.5 Wariant dowozu zaopatrzenia transportem przełożonego

Najczęściej stosowanym jest mieszany sposób dowozu zaopatrzenia. Polega on na dowozie zaopatrzenia transportem ZO do ZT i samodzielnych oddziałów pierwszego rzutu (również stosując pomijanie ogniw pośrednich), natomiast ZT i samodzielne oddziały drugiego rzutu, odwody i inne pobierają zaopatrzenie własnym transportem w źródłach wskazanych przez przełożonego.

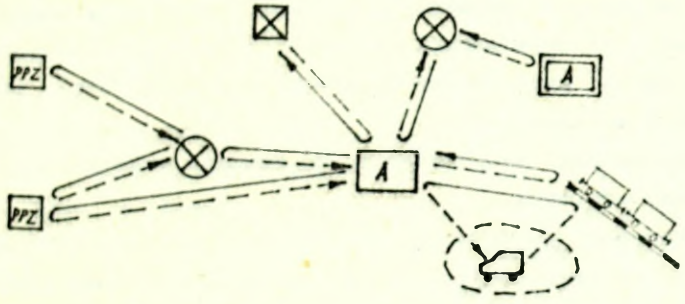

Rys.6. Wariant mieszanego dowozu zaopatrzenia w ZO

Dowóz zaopatrzenia do ZO realizowany jest z reguły różnymi rodzajami transportu. Podstawowym jest transport samochodowy ND oraz transport kolejowy. Inne rodzaje transportu są wykorzystywane sporadycznie w dogodnych sytuacjach.

Miejsce przekazania dostarczanego zaopatrzenia zależy od rodzaju transportu użytego w dowozie. Jego przekazanie może się odbywać w rejonach rozwinięcia batalionów zaopatrzenia ZO lub innych punktach przeładunkowych, takich jak stacje wyładowania, porty, przystanie, lądowiska, lotniska. Może być również dokonywane w rejonach przeładunkowych organizowanych na rubieżach szerokich przeszkód wodnych. Do dowozu zaopatrzenia do ZO, oprócz transportu ND, może być użyty transport OW, układu terytorialnego, a niekiedy również układu pozamilitarnego np. oddziału skoncentrowanego transportu samochodowego.

Transport dowożący zaopatrzenie do ZO może być użyty w celu dowozu zaopatrzenia do szczebla niższego (ZT, oddział) po uzyskaniu zgody dysponenta tego transportu.

Ważnym zagadnieniem w dowozie zaopatrzenia jest organizowa-

nie prac przeładunkowych. Załadunek zaopatrzenia na transport w źródłach zaopatrywania zapewnia zaopatrujący (skład polowy, składnica, zakład produkcyjny). Wyjątek stanowi transport kolejowy, bowiem rozładunek zapewnia odbiorca.

Sprawność prac przeładunkowych zapewnia się przez właściwe przygotowanie ładunków do załadowania, zapewnienie odpowiedniego frontu ładunkowego i miejsc ładowania, dróg dojazdowych oraz wydzielenie sił i środków do wykonania prac załadowczych i wyładowczych. W dużym stopniu sprzyja temu wykorzystywanie środków mechanizacji prac przeładunkowych i specjalizacja pododdziałów używanych do tych prac.

Rozładunek zaopatrzenia po dowozie organizuje i realizuje zazwyczaj odbiorca.

Transport po dowozie zaopatrzenia do odbiorców wykorzystuje się do ewakuacji. Ewakuowani mogą być lżej ranni i chorzy żołnierze, uszkodzony sprzęt i uzbrojenie, sprzęt pochodzący z odzyzku, zdobycz wojenna, a także niektóre zaopatrzenie zbędne w ZT i samodzielnych oddziałach.

2.2.4. Działalność gospodarczo - bytowa

Jednym z istotnych przedsięwzięć wpływających na zaspokojenie potrzeb bytowych żołnierzy jest działalność gospodarczo - bytowa. Obejmuje ona organizowanie prania bielizny, umundurowania, kąpieli żołnierzy, usług szewskich i krawieckich, wypieku chleba, uboju zwierząt rzeźnych na potrzeby wojsk i inne przedsięwzięcia.

Działalność gospodarczo - bytową w ZO organizuje oddział zaopatrywania zgodnie z wytycznymi szefa logistyki. Planują oni i organizują wykorzystanie usługowych urządzeń stacjonarnych znajdujących się w obszarze działania ZO przez ZT i oddziały, których potrzeby w zakresie działalności gospodarczo - bytowej przekraczają ich własne możliwości.

Wykorzystanie stacjonarnych urządzeń usługowych następuje po stosownych uzgodnieniach z szefami rejonowych sztabów wojskowych i organami administracji terenowej.

W wypadku braku takich możliwości wykorzystuje się urządzenia polowe ZO.

2.3. Serwis techniczny

2.3.1. Właściwości ogólne

Organizacja i realizacja serwisu technicznego w operacjach zależy od treści zadań bojowych wykonywanych przez ZO w okresie przygotowania oraz w toku operacji, sposobu jego przejścia do działań bojowych, sytuacji technicznej w ZT i samodzielnych oddziałach, stopnia ogniowego oddziaływania nieprzyjaciela, a także warunków terenowych, atmosferycznych i wielu innych czynników. Ponadto istotny wpływ na proces organizacji serwisu technicznego ma trafna prognoza strat technicznych.

Pion eksploatacji ZO realizuje: rozpoznanie techniczne, ewakuację i remont uszkodzonego sprzętu wojskowego oraz nadzór metrologiczny.

Funkcjonowanie serwisu technicznego w ZO w operacjach w dużym stopniu oparte jest na wykorzystaniu terenowej infrastruktury technicznej[8/]. Wykorzystywana jest ona głównie w procesie ewakuacji i remontu oraz nadzoru metrologicznego. Jej wykorzystanie na rzecz walczących ZT i samodzielnych oddziałów ZO realizowane jest w ramach współdziałania wojskowo - cywilnego oraz współdziałania pionu logistycznego ZO z pionem logistycznym okręgu wojskowego, na terenie którego prowadzona jest operacja .

8/ Infrastruktura techniczna to obiekty i urządzenia techniczne znajdujące się na obszarze prowadzonych działań bojowych, pozostające w gestii różnych podmiotów prawnych /skarb państwa, spółki, spółdzielnie, osoby prywatne itp/, które mogą być wykorzystane w procesie realizacji serwisu technicznego.

2.3.2. Prognozowanie strat technicznych

Prognozowanie strat technicznych jest czynnością wstępną w stosunku do planowania i organizowania ewakuacji i remontu uszkodzonego uzbrojenia i sprzętu technicznego. Trafność tej prognozy, szczególnie w zakresie struktury strat[9/], wywiera zasadniczy wpływ na funkcjonowanie całego serwisu technicznego w toku operacji.

Trudność precyzyjnego prognozowania strat technicznych spowodowana jest głównie dużą różnorodnością czynników powodujących te straty oraz różnym stopniem prawdopodobieństwa ich zaistnienia. Powoduje to, że proces prognozowania strat jest niezwykle złożony i prawie zawsze zawiera pewien margines błędu. Prognozowane wielkości strat technicznych i ich strukturę przedstawiono w załączniku nr 3. Podane w załączniku wielkości należy traktować jako orientacyjne.

2.3.3. Rozpoznanie techniczne

Rozpoznanie techniczne realizowane w ZO ma na celu gromadzenie informacji o uszkodzonym uzbrojeniu i sprzęcie technicznym napływających ze ZT i samodzielnych oddziałów oraz od własnych elementów rozpoznania technicznego. Ponadto ma ono na celu uzyskiwanie informacji o terenie w pasie prowadzonej operacji, terenowej infrastrukturze technicznej i zdobyczy wojennej. Roz-

---

8/ Infrastruktura techniczna to obiekty i urządzenia techniczne znajdujące się na obszarze prowadzonych działań bojowych, pozostające w gestii różnych podmiotów prawnych /skarb państwa, spółki, spółdzielnie, osoby prywatne itp/, które mogą być wykorzystane w procesie realizacji serwisu technicznego.

9/ Struktura strat to procentowy podział strat w uzbrojeniu i sprzęcie technicznym na trzy rodzaje remontów: remont bieżący (RB), remont średni (RS), remont główny (RG) i na straty bezpowrotne.

poznanie techniczne w ZO prowadzą patrole rozpoznania technicznego (PRT) i grupy rozpoznania technicznego (GRT)[10] zorganizowane siłami i środkami oddziałów ewakuacyjnych i remontowych. Głównymi zadaniami PRT i GRT w toku operacji są:

a/ zbieranie i systematyzowanie danych z rozpoznania technicznego prowadzonego siłami i środkami związków taktycznych i samodzielnych oddziałów;

b/ ustalanie dróg dojazdu do rejonów masowych strat uzbrojenia i sprzętu technicznego oraz dróg jego ewakuacji z jednoczesnym określaniem:

- stopnia skażenia promieniotwórczego lub chemicznego terenu i sprzętu;
- położenia sprzętu i charakteru jego uszkodzeń;
- zakresu prac przygotowawczych do ewakuacji i zakresu jego remontów;

c/ rozpoznawanie planowanych rejonów rozwinięcia punktów zbiórki uszkodzonego sprzętu (PZUS);

d/ rozpoznawanie planowanych dróg ewakuacji technicznej;

e/ rozpoznawanie możliwości wykorzystania przez wojska terenowej infrastruktury technicznej;

f/ rozpoznawanie stacji załadowania o rejonów gromadzenia uzbrojenia i sprzętu technicznego zakwalifikowanego do remontu głównego;

g/ rozpoznanie przydatności uzbrojenia i sprzętu techniczne-

10/ PRT i GRT tworzy się doraźnie /w miarę potrzeb/ głównie z plutonów rozpoznania technicznego batalionów ewakuacji sprzętu /bes/. Działają one na całej głębokości ugrupowania związku operacyjnego. Batalion ewakuacji sprzętu może zorganizować sześć PRT i trzy GRT. Patrole i grupy rozpoznania technicznego organizowane są na bazie wozów rozpoznania technicznego /WRT/, samochodów osobowo-terenowych, a niekiedy również śmigłowców. Skład PRT i GRT uzależniony jest od otrzymanego zadania i może wynosić od 1 samochodu i 2-3 żołnierzy, do 2 samochodów i 5-10 żołnierzy.

go zdobytego na nieprzyjacielu;

h/ terminowe przekazywanie wiarygodnych i pełnych informacji z rozpoznania technicznego szefowi eksploatacji związku operacyjnego.

Ranga i kolejność realizacji wymienionych zadań będzie zależała od warunków realizacji zadania bojowego przez związek operacyjny, a także jego aktualnych potrzeb i możliwości rozpoznawczych. Jednak w pierwszej kolejności zawsze powinny być realizowane te zadania, które decydują o sprawnej ewakuacji uszkodzonego sprzętu wojskowego i wpływają na efektywność wykorzystania zdolnosci wykonawczych oddziałów remontowych oraz zasobów terenowej infrastruktury technicznej.

2.3.4. Ewakuacja techniczna

Ewakuacji technicznej w operacjach ZO podlega cały nadwyżkowy fundusz remontowy ZT i samodzielnych oddziałów. Stanowi go głownie uzbrojenie i sprzęt techniczny zakwalifikowane do remontu sredniego (RS) i remontu głównego (RG), a niekiedy również część sprzętu zakwalifikowanego do remontu bieżącego (RB), którego nie są w stanie wyremontowac oddziały i pododdziały remontowe ZT i samodzielnych oddziałów. Miejscami podjęcia sprzętu do ewakuacji mogą być; PZUS ZT i samodzielnych oddziałów , drogi ewakuacji technicznej, a niekiedy również rejony masowych strat bojowych sprzętu. Miejscami do których dostarczany jest uszkodzony sprzęt są: PZUS rozwijane siłami batalionów remontowych ZO, stacjonarne zakłady i warsztaty remontowe /wojskowe i cywilne/ oraz stacje załadowania sprzętu zakwalifikowanego do RG.

W związku ze znaczną długością ramienia ewakuacji (40-100 km) pomiędzy miejscami podjęcia sprzętu do ewakuacji, a miejscami jego dostarczenia, najbardziej korzystnym sposobem ewakuacji jest przewóz uszkodzonego uzbrojenia i sprzętu technicznego na przyczepach niskopodwoziowych[11/]. Nie wyklucza się

11/ Srednia prędkosc ciągnika gąsienicowego wynosi około 10

jednak ewakuacji sprzętu przez holowanie. W tym przypadku jednak uszkodzone pojazdy muszą mieć sprawny układ jezdny i kierowniczy, a ramię ich ewakuacji nie powinno przekraczać: przy ewakuacji ciągnikim gąsienicowym - 30 km, ciągnikiem kołowym - 50 km.

Ewakuację techniczną w ZO prowadzi głównie bes, a konkretnie grupy ewakuacyjne (GE) organizowane przez kompanie ewakuacyjne tego batalionu. Dysponują one bowiem ciężkimi ciągnikami kołowymi z przyczepami niskopodwoziowymi, ciągnikami pancernymi, ciągnikami gąsienicowymi, a także samochodami ciężarowymi do przewozu uszkodzonego sprzętu przenośnego i małogabarytowego. GE działają za ZT wykonującymi główne zadania. Na innych kierunkach ewakuacja techniczna z reguły prowadzona jest pojedynczymi środkami ewakuacyjnymi. Z uwagi na ograniczone możliwości wykorzystania ciągników gąsienicowych w operacyjnym ogniwie ewakuacji oraz z reguły zbyt małe możliwości (w stosunku do potrzeb) ewakuacyjne pierwszorzutowych ZT, w działaniach obronnych wzmacnia się je ciągnikami pancernymi i gąsienicowymi z bes.

Z kalkulacji struktury strat w uzbrojeniu i sprzęcie technicznym wynika, że w ogniwie operacyjnym ewakuacji, podlegać będzie 35-45% uszkodzonego sprzętu. Wielkość ta może niekiedy przekraczać możliwości ewakuacyjne ZO. Może więc zachodzić potrzeba wzmocnienia sił ewakuacji technicznej ZO poprzez przydział środków ewakuacyjnych z oddziałów podporządkowanych Naczelnemu Dowódcy.

W ewakuacji technicznej uszkodzonego sprzętu mogą być wykorzystywane również środki ewakuacyjne stacjonarnych zakładów i warsztatów remontowych znajdujących się w obszarze logistycznym

---

km/godz, kołowego zestawu ewakuacyjnego - 15 km/godz, a czas dyspozycyjny środków ewakuacyjnych 10-12 godz/dobę. Stąd ciągnik gąsienicowy może w ciągu doby przebyć drogę długości 100-120 km, a ciągnik kołowy 150 - 180 km, co wyklucza możliwość wykonania w ogniwie operacyjnym więcej niż 1 rejsu na dobę.

ZO. Pożądane przy tym jest, aby ilość i rodzaj środków ewakuacyjnych każdego z obiektów stacjonarnych odpowiadała potrzebom ewakuacyjnym tj. umożliwiała ewakuację uszkodzonego sprzętu wojskowego w ilościach równych z ich rzeczywistymi możliwościami remontowymi.

W sytuacjach dużego niedoboru środków ewakuacyjnych wskazane jest wykorzystanie do ewakuacji również batalionu transportu sprzętu ciężkiego (btrsc).

Istotnym zadaniem, pośrednio wiążącym się z ewakuacją uszkodzonego uzbrojenia i sprzętu technicznego jest odzysk zespołów, podzespołów i części ze sprzętu zakwalifikowanego do strat bezpowrotnych. Zadanie to realizują doraźnie organizowane (ze składu drużyn weryfikacji kompanii ewakuacyjnych) grupy odzysku (GO). Wymontowane przez GO zespoły, podzespoły i części wykorzystywane są w procesie remontu.

2.3.5. Remont sprzętu wojskowego

W związku operacyjnym podstawowym rodzajem wykonywanych remontów są remonty średnie uszkodzonego uzbrojenia i sprzętu technicznego o pracochłonności do 250 rbh i czasie postoju w remoncie do 3 dób. W sytuacji kiedy podległe ZT i samodzielne oddziały nie są w stanie wykonać wszystkich remontów bieżących, ich nadwyżkowy fundusz remontowy o największej pracochłonności przejmują oddziały remontowe ZO.

Bataliony remontowe ZO przygotowane są do wykonywania zarówno remontów bieżących jak i remontów średnich. Remonty te wykonywane są w warunkach polowych głównie metodą wymiany zespołów, podzespołów i części. Pewna ilość podzespołów uszkodzonego uzbrojenia i sprzętu technicznego może być remontowana poprzez ich naprawę i regenerację metodą indywidualną lub grupową.

Celem remontu polowego wykonywanego na szczeblu operacyjnym jest przywrócenie w jak najkrótszym czasie zdatności technicznej uszkodzonemu sprzętowi wojskowemu. Bataliony remontowe ZO

wykonują kompleksowe[12/] remonty prawie wszystkich rodzajów uzbrojenia i sprzętu technicznego występującego na szczeblu operacyjnym. Wyjątek stanowią niektóre egzemplarze sprzętu rakietowego i bardziej złożone systemy elektroniczne sprzętu specjalistycznego. Wymieniony sprzęt zakwalifikowany do remontu średniego lub głównego kierowany jest bezpośrednio do specjalistycznych zakładów remontowych na terenie kraju.

Przewidywane prowadzenie działań bojowych przez ZO na obszarze własnego kraju powoduje, że w remoncie uszkodzonego sprzętu wojskowego w znacznym zakresie mogą wziąć udział stacjonarne zakłady i warsztaty remontowe, zarówno wojskowe jak i cywilne. Ocenia się, że będą to wojskowe przedsiębiorstwa remontowo-produkcyjne, centralne i okręgowe warsztaty remontowe rodzajów wojsk i służb, zmilitaryzowane warsztaty rejonowe i garnizonowe oraz garnizonowe stacje obsługi samochodów. Natomiast z cywilnych przedsiębiorstw i zakładów, w remoncie sprzętu wojskowego będą uczestniczyły te, które nie będą obciążone zadaniami roku obliczeniowego (RO)[13/] oraz małe warsztaty dysponujące możliwościami naprawy samochodów, maszyn inżynieryjnych i innego sprzętu technicznego. W przypadku pełnego wykorzystania wymienionego technicznego potencjału stacjonarnego, możliwości remontowe na szczeblu operacyjnym mogą wzrosnąć o około 20%, w tym w wyrzutniach rakietowych o 7-8%, w sprzęcie artyleryjskim o 8-10%, w sprzęcie radiolokacyjnym o 10%, w czołgach i BWP o 15-20% i w samochodach o 20-25%.

12/ Remonty kompleksowe polegają na odtwarzaniu zdatności technicznej zarówno pojazdu bazowego jak i zamontowanego na nim sprzętu specjalistycznego np. uzbrojenia, środków łączności, urządzeń inżynieryjnych, logistycznych itp.

13/ RO jest jednostką kalkulacyjną globalnej produkcji przemysłu na zaspokojenie potrzeb wojsk w czasie wojny. Określa ona planowaną wielkość produkcji w okresie 365 dni od dnia wybuchu wojny, przy uwzględnieniu specyfiki przechodzenia przemysłu z produkcji czasu "P" na produkcję czasu "W".

2.3.6. Nadzór metrologiczny

Nadzór metrologiczny w ZO realizuje ośrodek metrologii wojskowej, który dysponuje ruchomym laboratorium metrologicznym.

Podstawowymi zadaniami realizowanymi przez służbę metrologii wojskowej na szczeblu operacyjnym są:

- zbieranie informacji o potrzebach i możliwościach świadczenia usług metrologicznych w ZT i samodzielnych oddziałach;
- kontrola działalności metrologicznej w ZT i samodzielnych oddziałach;
- naprawy i legalizacje narzędzi pomiarowych;
- współdziałanie z państwową służbą miar w zakresie wykorzystania przez wojska zakładów metrologicznych i innych serwisów naprawczych podległych terenowym urzędom miar.

Obsługiwanie narzędzi pomiarowych prowadzone jest głównie w ZT. W związku operacyjnym natomiast wykonywane są naprawy narzędzi pomiarowych i ich legalizacja.

Naprawa narzędzi pomiarowych obejmuje : usunięcie przyczyny i skutków uszkodzenia, regulację, skalowanie, wzorcowanie.

Legalizacja ma na celu potwierdzenie wiarygodności wskazań narzędzi pomiarowych. Stanowi ona podstawę do prawnego stosowania narzędzia pomiarowego. Fakt przeprowadzenia legalizacji potwierdzany jest założeniem na narzędziu pomiarowym cechy legalizacyjnej oraz odnotowywany jest w metryce narzędzia.

Zasadnicza część narzędzi pomiarowych wymagających naprawy trafia do urządzeń remontowych ZO wraz z uszkodzonym sprzętem, w którym są zamontowane. Pozostała część uszkodzonych narzędzi pomiarowych występujących luzem lub też zamontowanych na sprawnym uzbrojeniu i sprzęcie technicznym przekazywana jest do naprawy na ogólnych zasadach ewakuacji technicznej. Jeżeli narzędzie pomiarowe nie może być naprawione w ZO jest ono przekazywane do stacjonarnych zakładów metrologicznych.

W procesie ewakuacji i remontu uzbrojenia i sprzętu tech-

nicznego prowadzony jest również odzysk narzędzi pomiarowych. Wykonuje się go ze sprzętu zakwalifikowanego do strat bezpowrotnych, a niekiedy również ze sprzętu zakwalifikowanego do remontu głównego. Odzysk ten wykonują grupy odzysku wydzielane z bes. Sprawne narzędzia pomiarowe wymontowane z uszkodzonego sprzętu, po sprawdzeniu i w miarę potrzeb legalizacji, stanowią fundusz wymienny oddziałów remontowych.

2.4. Pomoc medyczna

2.4.1. Właściwości ogólne

Istotą pomocy medycznej udzielanej w ZO, w operacjach prowadzonych na obszarze własnego kraju, jest zorganizowanie odpowiednio urzutowanego i rozmieszczonego w terenie potencjału medycznego oraz stworzenie warunków do jego racjonalnego wykorzystania przez ZT i oddziały, przy maksymalnym wykorzystaniu terenowej bazy leczniczej, tworząc tym samym warunki do zapewnienia dobrego stanu zdrowia żołnierzy, objęcia we właściwym czasie opieką rannych i chorych oraz zachowania zdolności bojowej wojsk.

Zakres i sposób udzielania pomocy medycznej w ZO uzależnione są przede wszystkim od sytuacji operacyjnej i medycznej, warunków terenowych i atmosferycznych, możliwości wykonawczych pododdziałów, oddziałów i urządzeń służby zdrowia oraz czasu przeznaczonego na realizację przedsięwzięć medycznych. Organizacja udzielania pomocy medycznej rannym i chorym żołnierzom jest wypadkową zadań i możliwości kadrowych, technicznych i materiałowych służby zdrowia ZO.

Zasadniczymi przedsięwzięciami służby zdrowia ZO są:

- kierowanie udzielaniem pomocy medycznej w ZT i samodzielnych oddziałach;
- wzmacnianie służby zdrowia ZT i samodzielnych oddziałów siłami i środkami medycznymi ZO;
- ustalanie zakresu pomocy medycznej udzielanej rannym i chorym żołnierzom;

- organizowanie pomocy medycznej rannym i chorym w ogniskach masowych strat sanitarnych;
- ewakuowanie rannych i chorych żołnierzy do szpitali stacjonarnych;
- wykonywanie przedsięwzięć sanitarnohigienicznych i przeciwepidemicznych w obszarze logistycznym ZO;
- zaopatrywanie ZT i samodzielnych oddziałów w sprzęt i materiały medyczne.

2.4.2. Prognozowanie strat sanitarnych

Wielkość, struktura oraz urzutowanie prognozowanych strat sanitarnych w załączniku nr 4.

W operacjach ZO prowadzonych przy użyciu konwencjonalnych środków rażenia i nasyceniu pola walki systemami broni nowej generacji (w tym precyzyjnego rażenia) przewiduje się znaczną ilość zranień żołnierzy odłamkami.

W czasie pierwszej wojny światowej zranienia odłamkowe wynosiły około 50% wszystkich zranień żołnierzy, w czasie drugiej wojny światowej już około 60%. W drugiej wojnie światowej zranienia odłamkowe przy urazach klatki piersiowej stanowiły 62%, a przy ranach głowy aż 82%. Rany odłamkowe związane są z dużą powierzchnią rażenia a ich przebieg jest ciężki ze względu na powikłania. Proces leczenia ran odłamkowych jest znacznie dłuższy w porownaniu z ranami od broni strzeleckiej. Ponadto wśród ran odłamkowych przewiduje się zwiększenie ilości zranień mnogich. W czasie drugiej wojny światowej wśród zranień odniesionych od broni strzeleckiej, około 30% przypadło na zranienia mnogie. Wśród ran odłamkowych poniesionych od ognia artylerii zranień mnogich było już ponad 50%.

Rażące działanie broni strzeleckiej na żołnierzy walczących w ugrupowaniach pieszych będzie większe niż w poprzednich wojnach, jednak charakter obrażeń wywołanych tymi środkami nie będzie się od nich różnił. Będą to klasyczne rany, kontuzje i oparzenia.

Wśród strat sanitarnych od broni jądrowej dominować będą urazy kombinowane z przewagą oparzeń oraz porażenia typu ciężkiego.

Broń chemiczna spowoduje głównie zatrucia grupą fosforoorganiczną (90-95% ogółu strat) a także grupą iperytu (5-10%). Użycie środków cyjanopochodnych i fosgenu należy uznać za mało prawdopodobne.

Broni biologicznej, zwłaszcza w postaci żywych mikroorganizmów może użyć nieprzyjaciel w obronie. Przewiduje się, że 50-70% strat od tej broni przypadnie na porażenia toksynami a pozostałe 30-50% na zachorowania wywołane żywymi drobnoustrojami, przy czym ta ostatnia grupa może ulec zwiększeniu w wyniku szerzenia się epidemii chorób zakaźnych.

W wyniku doznanych stresów emocjonalnych (stała obawa przed porażeniem, otaczające zniszczenia , utrata bliskich osób, przerażający wygląd rannych itp.) nastąpi zwiększenie liczby zaburzeń psychicznych (psychozy sytuacyjne i stany reaktywne) wśród żołnierzy do około 10% na dobę. Następstwem tych zaburzeń może być panika wśród stanów osobowych pododdziałów czy załóg wozów bojowych.

2.4.3. Przedsięwzięcia leczniczo-ewakuacyjne

Podstawą działalności służby zdrowia związku operacyjnego i jej autonomiczność w zakresie przedsięwzięć leczniczo- ewakuacyjnych jest "strefowy system pomocy medycznej" (SSPMed). Obejmuje on następujące trzy strefy działania: pierwszej pomocy lekarskiej, kwalifikowanej pomocy medycznej i specjalistycznej pomocy medycznej. Strefa pierwszej pomocy lekarskiej z elementami kwalifikowanej pomocy profilu chirurgicznego i internistycznego udzielonej w oddziałowym punkcie opatrunkowym, obejmuje wszystkich rannych i chorych żołnierzy bez względu na ich przydział służbowy znajdujących się w rejonie logistycznym oddziału. Strefa kwalifikowanej pomocy medycznej profilu chirurgicznego i internistycznego udzielonej w punktach opatrunkowych rozwija-

nych przez organiczne bataliony medyczne ZT i rozwiniętych kompaniach wzmocnienia medycznego przydzielonych na wzmocnienie ZT i samodzielnych oddziałów ze ZO obejmuje rannych i chorych bez względu na ich przydział służbowy znajdujących się w rejonie logistycznym ZT. Strefa specjalistycznej pomocy medycznej udzielanej w ruchomych szpitalach zgrupowania szpitali rezerwowych[14] oraz wojskowych i cywilnych szpitalach stacjonarnych zorganizowanych w "rejonach leczniczych"[15] obszaru logistycznego związku operacyjnego.

Skuteczność działania służby zdrowia ZT i samodzielnych oddziałów w dużej mierze zależy od stopnia wzmacniania jej siłami i środkami medycznymi związku operacyjnego wchodzącymi w skład batalionów wzmocnienia medycznego, które nie rozwijają organicznych punktów opatrunkowych na szczeblu związku operacyjnego. Bataliony te dysponują pododdziałami o pełnej autonomii w zakresie realizacji zadań leczniczo-ewakuacyjnych. Struktura organizacyjna batalionów wzmocnienia medycznego pozwala na rozwijanie wchodzących w ich skład kompanii wzmocnienia medycznego jako pełnoprofilowych punktów opatrunkowych stanowiących podstawowy element wzmacniania służby zdrowia szczebla taktycznego. Kompanie szpitalne tych batalionów przejmują opiekę nad rannymi, których ze względu na ich stan zdrowia czasowo nie można ewakuować z punktów opatrunkowych ZT i samodzielnych oddziałów. Kompanie samochodów sanitarnych batalionów wzmocnienia medycznego przeznaczone są do ewakuowania rannych i chorych żołnierzy z punktów opatrunkowych ZT i samodzielnych oddziałów do ruchomych i stac-

---

14/ Zgrupowanie ruchomych szpitali rezerwowych szczebla centralnego przeznaczonych do wzmacniania stacjonarnej bazy leczniczej ZO rozwijanej w obiektach stałych.

15/ "Rejon leczniczy" jest to zgrupowanie zakładów leczniczych wojskowych i cywilnych wydzielonych w całości lub częściowo do dyspozycji SZRP i pozostających pod zwierzchnictwem komendanta stacjonarnego szpitala wojskowego na obszarze operacyjnym ZO.

jonarnych szpitali, a także do zwiększenia możliwości ewakuacyjnych ZT.

Sposób wykorzystania sił i środków batalionów wzmocnienia medycznego zarówno w operacji obronnej jak i zaczepnej ZO wyraża się głównie we wzmacnianiu służby zdrowia ZT i samodzielnych oddziałów oraz tworzonych doraźnie zgrupowań wojsk.

Pierwszorzutowym ZT i samodzielnym oddziałom, których potrzeby leczniczo-ewakuacyjne przekraczają możliwości organicznej służby zdrowia , na dzień walki przydziela się 1-2 kompanie wzmocnienia medycznego wykorzystując je jak organiczne bataliony medyczne. Rozwinięte kompanie pozostają w rejonie 1-2 doby przyjmując w tym czasie napływających ze ZT i samodzielnych oddziałów rannych i chorych żołnierzy, udzielając im kwalifikowaną pomoc medyczną ze wskazań życiowych oraz przygotowując ich do dalszej ewakuacji. Służba zdrowia ZT może otrzymać również 1-2 kompanie szpitalne oraz pluton samochodów sanitarnych z kompanii samochodów sanitarnych.

Kompanie szpitalne[16/] przejmują rannych żołnierzy hospitalizując ich 5-7 dni. W miarę przekazywania rannych i chorych żołnierzy do wojskowych i cywilnych szpitali stacjonarnych siły i środki batalionów wzmocnienia medycznego podporządkowuje się ponownie szefowi służby zdrowia ZO. Nie użyte do udzielania pomocy medycznej bataliony wzmocnienia medycznego stanowią odwód szefa służby zdrowia ZO. Rozmieszcza się go w odległości 10-15 km od centrum kierowania wsparciem logistycznym związku operacyjnego.

Ewakuacja medyczna w ogniwie punkt opatrunkowy ZT - ruchomy szpital wieloprofilowy lub szpital stacjonarny może być realizowana siłami i środkami trzech kompanii samochodów sanitarnych oraz przydzielonego na wzmocnienie związku operacyjnego ze szczebla centralnego batalionu autobusów sanitarnych[17/].

16/ Kompania szpitalna posiada 2-3 chirurgów, 1 internistę i 1 anestezjologa.

17/ Jednorazowa zdolność ewakuacyjna wynosi: kompanii samochodów sanitarnych - 1200, batalionu autobusów sanitarnych - 1700

Dobowy przebieg środków transportu sanitarnego w tym ogniwie wynosi 150-200 km. Zależnie od długości ramienia ewakuacji transport sanitarny dziennie może wykonać 1-2 rejsy. W sytuacji masowych strat sanitarnych siły i środki transportu sanitarnego w pierwszej kolejności wykorzystuje się do ewakuacji ciężko i średnio rannych. Lekko rannych ewakuuje się środkami transportu ogólnego przeznaczenia . Służba zdrowia drugorzutowych ZT i oddziałów rannych i chorych żołnierzy ewakuuje do ruchomych i stacjonarnych szpitali siłami i środkami własnego transportu sanitarnego.

W obronie związku operacyjnego wobec możliwości głębokiego włamania nieprzyjaciela, przydzielone ZT i samodzielnym oddziałom kompanie wzmocnienia medycznego, kompanie szpitalne oraz ruchome szpitale wieloprofilowe w miarę możliwości rozmieszcza się poza kierunkiem przewidywanego głównego uderzenia nieprzyjaciela. Jednocześnie zakres pomocy medycznej ogranicza się do wskazań życiowych.

W operacji zaczepnej służba zdrowia związku operacyjnego, przestrzegając ciągłości pracy (następowości udzielania pomocy) oraz terminów udzielania pomocy rannym i chorym żołnierzom, rozwija punkty opatrunkowe maksymalnie przybliżając je do walczących ZT i samodzielnych oddziałów na kolejnych rubieżach powstawania strat sanitarnych na całą głębokość operacji. Pododdziały (oddziały) służby zdrowia przesuwają się za nacierającymi wojskami synchronizując pracę punktów opatrunkowych w rejonie pierwszego rozwinięcia z przemieszczaniem ich na kolejne rubieże. Sprzyja to skróceniu czasu pracy w jednym rejonie, jednak ogranicza zakres udzielanej pomocy do zabiegów ratujących życie. Kolejne rubieże rozwinięcia kompanii wzmocnienia medycznego oddalone są z reguły o 25-30 km. Przedstawiony sposób działania oddziałów służby zdrowia umożliwia udzielenie kwalifikowanej pomocy medycznej rannym i chorym żołnierzom w ciągu 4-6 godzin od czasu zranienia .

---

rannych i chorych .

W toku operacji zaczepnej ZO kompania wzmocnienia medycznego może być użyta 2-3 razy. Ramię ewakuacji medycznej w tej operacji w ogniwie punkt opatrunkowy ZT - ruchomy lub stacjonarny szpital systematycznie będzie się wydłużać. W związku z tym, aby nie dopuścić do przekroczenia połowy doborowego przebiegu transportu sanitarnego tj. 80-100 km, co 1-2 dni operacji w pasie natarcia związku operacyjnego będą rozwijane kolejne zgrupowania ruchomych szpitali wieloprofilowych.

Na pełnoprofilowe udzielanie pomocy medycznej rannym i chorym żołnierzom związku operacyjnego w toku operacji znaczący wpływ mają siły i środki służby zdrowia wydzielone ze szczebla centralnego. Naczelne Dowództwo może wydzielić na korzyść ZO siły medyczne ze zgrupowań ruchomych szpitali rezerwowych batalionów wzmocnienia medycznego, batalionów autobusów sanitarnych i batalionu przeciwepidemicznego.

W celu zapewnienia udzielania, w ciągu 12-18 godzin od czasu zranienia specjalistycznej pomocy medycznej rannym i chorym żołnierzom na obszarze logistycznym związku operacyjnego, w odległości 40-70 km od rubieży styczności wojsk rozwijane są ruchome szpitale wieloprofilowe i segregacyjno-ewakuacyjne. W celu doraźnego wzmacniania punktów opatrunkowych ZT i samodzielnych oddziałów a także profilizacji procesu leczenia rannych i chorych żołnierzy "siłami i środkami służby zdrowia szczebla centralnego pozostającymi w odwodzie, organizowane mogą być grupy chirurgiczne, internistyczne i innych specjalności.

2.4.4. Działalność sanitarnohigieniczna i przeciwepidemiczna

Działalność sanitarnohigieniczną i przeciwepidemiczną planuje i organizuje główny epidemiolog związku operacyjnego, natomiast realizują ją siły i środki organicznego pionu sanitarno-przeciwepidemicznego samodzielnych oddziałów , ZT, związku operacyjnego oraz cywilne terenowe stacje sanitarno-epidemiologiczne.

Zasadniczymi przedsięwzięciami sanitarnohigienicznymi i przeciwepidemicznymi służby zdrowia związku operacyjnego są:

a/ w zakresie postępowania zapobiegawczego:

- organizowanie i realizowanie rozpoznania sanitarno-epidemiologicznego w ZT i samodzielnych oddziałach, obszarze logistycznym związku operacyjnego, a także wśród ludności cywilnej;
- analizowanie i prognozowanie stanu sanitarnohigienicznego i epidemicznego wojsk związku operacyjnego i terenu;
- sprawowanie nadzoru nad wyżywieniem żołnierzy, ich higieną osobistą, umundurowania, zakwaterowania oraz zaopatrywaniem w wodę do celów konsumpcyjnych;
- współdziałanie z cywilnymi organami sanitarno-przeciwepidemicznymi.

b/ w zakresie postępowania przeciwepidemicznego: likwidowanie naturalnych ognisk epidemicznych, ognisk chorób zakaźnych szczególnie niebezpiecznych i powstałych w wyniku zastosowania przez nieprzyjaciela broni biologicznej jak również organizowanie kwarantanny lub "barier przeciwepidemicznych" w oddziałach i ZT.

Kompanie przeciwepidemiczne batalionów wzmocnienia medycznego prowadzą rozpoznanie i likwidację ognisk epidemicznych zgłoszonych przez służbę zdrowia ZT i samodzielnych oddziałów na obszarze logistycznym związku operacyjnego. Wykrywają nowe, jeszcze nie rozpoznane ogniska. Pododdziały kompanii przeciwepidemicznych wykorzystywane są również do przeprowadzania zabiegów sanitarnych w wojskach po uderzeniach broni masowego rażenia oraz sprawowania nadzoru nad zakładami dokonującymi uboju zwierząt na potrzeby związku operacyjnego.

Terenowe stacje sanitarno-epidemiologiczne uzupełniają działalność kompanii przeciwepidemicznych w zakresie rozpoznania epidemiologicznego i badań laboratoryjnych.

W operacji obronnej z uwagi na możliwość przebywania wojsk ZO przez dłuższy czas w jednym rejonie i następowe pogarszanie się stanu sanitarnohigienicznego, służba zdrowia szczególną uwa-

gę zwraca na realizację przedsięwzięć sanitarnohigienicznych i przeciwepidemicznych wobec żołnierzy, ludności cywilnej oraz terenu. W rejonach zagrożonych wybuchem epidemii chorób zakaźnych ogranicza się kontakty z ludnością cywilną.

W operacji zaczepnej natomiast szczególną uwagę zwraca się na rozpoznanie sanitarno-epidemiologiczne rejonu działań. Zabiegi sanitarno-higieniczne i przeciwepidemiczne przeprowadzone są zarówno w okresie przygotowania jak i w toku operacji.

2.4.5. Sanitarna ochrona wojsk przed bronią masowego rażenia

Działalność służby zdrowia związku operacyjnego w zakresie sanitarnej ochrony wojsk organizowana jest w ogólnym systemie obrony wojsk przed bronią masowego rażenia .

Sanitarne przedsięwzięcia ochronne żołnierzy związku operacyjnego przed skutkami uderzeń broni masowego rażenia realizują siły i środki kompanii przeciwepidemicznych batalionów wzmocnienia medycznego oraz batalionu przeciwepidemicznego. Przedsięwzięcia te obejmują zaopatrywanie ZT i samodzielnych oddziałów w środki profilaktyczne i pierwszej pomocy medycznej, zapobieganie następstwom promieniowania jonizującego oraz sprawowanie nadzoru medycznego nad żołnierzami związku operacyjnego, którzy byli poddani oddziaływaniu broni masowego rażenia lecz zachowali zdolność bojową. W zakres ochrony sanitarnej wchodzą zabiegi specjalne oraz przedsięwzięcia izolacyjno-ograniczające, a także ekspertyzy żywności i wody w celu rozpoznania skażenia substancjami promieniotwórczymi i środkami trującymi oraz zakażenia środkami biologicznymi.

Odkażanie żołnierzy ZT i samodzielnych oddziałów skażonych substancjami promieniotwórczymi lub środkami trującymi przez kompanię przeciwepidemiczną (batalion przeciwepidemiczny) prowadzone jest przy ścisłej współpracy z wojskami obrony przeciwchemicznej. W ramach tej współpracy mogą być również prowadzone badania toksykologiczne i pomiary skażeń promieniotwórczych w rejonach masowego rażenia oraz ze wskazań zapobiegawczych.

Zespół rozpoznania broni masowego rażenia [18]/rozpoznaje i likwiduje ogniska chorób zakaźnych wywołanych bronią biologiczną, ogniska chorób zakaźnych powstałych na skutek spadku odporności żołnierzy w rejonach porażenia bronią jądrową lub chemiczną oraz sprawuje bieżący nadzór w systemie ochrony radiologicznej w oddziałach medycznych związku operacyjnego.

2.4.6. Zaopatrywanie w sprzęt i materiały medyczne

Zaopatrywanie służby zdrowia związku operacyjnego w sprzęt i materiały medyczne jest realizowane w oparciu o stacjonarne składnice sanitarne oraz o "rejonowe bazy zaopatrzenia" (RBZ) zorganizowane przy wiodących szpitalach wojskowych w rejonach leczniczych.

Do głównych zadań stacjonarnych składnic sanitarnych należy: zaopatrywanie służby zdrowia związków operacyjnych w sprzęt i materiały medyczne, utrzymywanie zapasów środków materiałowych w wysokościach określonych normami, przyjmowanie dostaw materiałów medycznych z cywilnych zakładów farmaceutycznych, uzupełnianie zdekompletowanych zestawów leków i sprzętu oraz naprawa uszkodzonego sprzętu medycznego.

Głównymi zadaniami "rejonowej bazy zaopatrzenia" są: zaopatrywanie służby zdrowia ZT i samodzielnych oddziałów oraz batalionów wzmocnienia medycznego w sprzęt i materiały medyczne oraz przyjmowanie dostaw materiałów medycznych ze stacjonarnych składnic sanitarnych i źródeł cywilnych w ramach "Planu Mobilizacji Gospodarki" (PMG). W "rejonowych bazach zaopatrzenia" utrzymywane są zapasy materiałów medycznych zaopatrzenia bojowego dla służby zdrowia ZT i samodzielnych oddziałów oraz batalionów wzmocnienia medycznego, a także zaopatrzenia bieżącego dla ruchomych szpitali, kompanii szpitalnych i oddziałów szpitalnych

---

18/ Pododdział batalionu przeciwepidemicznego szczebla centralnego. Zadania te wykonują grupy: rozpoznania chorób szczególnie niebezpiecznych i radiometryczno-toksykologicznej.

punktów opatrunkowych ZT.

Batalion wzmocnienia medycznego związku operacyjnego utrzymuje środki materiałowe zaopatrzenia bojowego na 4000 rannych (6 zestawów RD[19]) i zaopatrzenia bieżącego na 750 łóżek szpitalnych na 30 dni.

Kompania wzmocnienia medycznego (batalion medyczny ZT) posiada środki materiałowe zaopatrzenia bojowego na 2000 rannych (3 zestawy RD) i zaopatrzenia bieżącego na 50 łóżek szpitalnych na 30 dni.

Ruchome szpitale, oddziały (pododdziały) służby zdrowia związku operacyjnego, ZT i samodzielnych oddziałów zaopatrują się w sprzęt i materiały medyczne w najbliższych "rejonowych bazach zaopatrzenia" własnymi środkami transportu.

2.4.7. Pomoc medyczna jeńcom wojennym

Postanowienia III Konwencji Genewskiej z 1949 roku dotyczące traktowania jeńców wojennych wynikają z fundamentalnej zasady humanitaryzmu, obowiązującej w odniesieniu do ofiar wojny. Jeńcy wojenni mają prawo do humanitarnego ich traktowania , co oznacza, że w razie zachorowania przysługuje im prawo do bezpłatnego leczenia na koszt strony zatrzymującej.

W celu zapewnienia pomocy medycznej chorym jeńcom wojennym w rejonach przejściowych, punktach zbornych i obozach jenieckich, szef służby zdrowia związku operacyjnego siłami i środkami wydzielonymi z batalionu wzmocnienia medycznego przy współudziale wziętych do niewoli pracowników medycznych nieprzyjaciela, organizuje punkty pomocy medycznej.

Punkt pomocy medycznej w obozie jenieckim składa się z dwóch części: ambulatoryjnej i leczenia stacjonarnego.
Część ambulatoryjna składa się z : poczekalni, gabinetu lekar-

---

19/ Zestaw RD (ranni w dywizji) wystarcza do udzielania kwalifikowanej pomocy medycznej 670 rannym żołnierzom, w tym do wykonania 100 dużych zabiegów chirurgicznych.

skiego, gabinetu zabiegowego, punktu aptecznego, pomieszczenia dyżurnego sanitariusza oraz pomieszczeń sanitarnych. W skład części przeznaczonej do leczenia stacjonarnego wchodzą: sale chorych, izolatory zakaźne, kuchnia, stołówka, umywalnia, pomieszczenia sanitarne oraz magazyn bielizny. W części ambulatoryjnej jeńcom udzielane są porady lekarskie i wykonywane zabiegi. W części stacjonarnej leczy się jeńców, u których rozpoznanie choroby nie nastręcza trudności, nie wymagających specjalnych badań i zabiegów, rokowanie jest pomyślne a przewidywany czas leczenia nie przekracza 15 dni. O potrzebie skierowania chorego jeńca do szpitala orzeka lekarz punktu pomocy medycznej. Komendant obozu jenieckiego wydaje dyspozycje mające na celu wykonanie orzeczenia lekarskiego. W celu realizowania nadzoru sanitarno-przeciwepidemicznego nad ewakuowanymi jeńcami wojennymi siłami i środkami kompanii przeciwepidemicznej batalionu wzmocnienia medycznego związku operacyjnego organizowane są grupy sanitarno-kontrolne. W razie podejrzenia lub stwierdzenia u chorego jeńca choroby zakaźnej, lekarz punktu pomocy medycznej zarządza odosobnienie go w izolatorze na czas niezbędny do zorganizowania przewozu do najbliższego szpitala zakaźnego.

Do wykonywania szczepień ochronnych i zabiegów dezynfekcyjno-kąpielowych ze wskazań zapobiegawczych u jeńców wojennych wykorzystywane są siły i środki wziętych do niewoli pracowników medycznych oraz batalionu przeciwepidemicznego szczebla centralnego (grupy: przeciwzakaźna i dezynfekcyjno-kąpielowa).

2.5. Zabezpieczenie komunikacyjne

2.5.1. Właściwości ogólne

Organizacja procesu zabezpieczenia komunikacyjnego w ZO w operacjach będzie uzależniona przede wszystkim od gęstości, układu i stanu technicznego sieci komunikacyjnej na obszarze logistycznym ZO oraz liczby znajdujących się na niej obiektów o charakterze barierowym[20/], a także od aktywności nieprzyjaciela w dokonywaniu uderzeń na linie i obiekty znajdujące się na tej sieci. Ponadto na organizację zabezpieczenia komunikacyjnego mają wpływ:

a/ w zakresie organizacji przewozów wojskowych - wielkość zadań przewozowych realizowanych w okresie przygotowania i w toku operacji, w tym szczególnie zadań realizowanych na rzecz ZO przez Naczelne Dowództwo oraz możliwości transportowe oddziałów logistycznych ZO;

b/ w zakresie organizacji systemu kierowania ruchem na drogach samochodowych ZO - natężenie ruchu na drogach samochodowych ZO oraz zakres świadczeń realizowanych na rzecz ZO przez siły systemu kierowania i kontroli ruchu wojsk (KiKRW);

c/ w zakresie przygotowania , osłony technicznej i utrzymania sieci komunikacyjnej na obszarze logistycznym ZO - wielkość zniszczeń linii i obiektów komunikacyjnych, zaangażowanie oddziałów zmilitaryzowanych resortów cywilnych w realizacji zadań na sieci komunikacyjnej ZO, skuteczność obrony przeciwlotniczej obiektów barierowych oraz osłony powietrznej obszaru logistycznego ZO, warunki atmosferyczne itp.

Znaczny wpływ na proces organizacji zabezpieczenia komunikacyjnego będą wywierały również takie czynniki jak: zakres

---

20/ Do obiektów barierowych zalicza się te obiekty komunikacyjne, których zniszczenie powoduje długą przerwę w ciągłości ruchu, bardzo często na znacznej części sieci komunikacyjnej. Są nimi z reguły duże węzły komunikacyjne, tunele oraz mosty na szerokich przeszkodach wodnych.

kompleksowego wykorzystania różnych rodzajów transportu w realizacji zadań przewozowych na rzecz ZO, stopień przygotowania organów Polskich Kolei Państwowych (PKP) oraz organów komunikacji wojskowej do realizacji przewozów na tzw. "izolowanych odcinkach linii kolejowych"[21/], żywotność rejonów przeprawowych (Rej P) rozwijanych na szerokich przeszkodach wodnych, zakres i skuteczność współdziałania pomiędzy organami komunikacji wojskowej ZO i okręgu wojskowego, na obszarze którego prowadzone będą działania bojowe, a dowództwami wojsk inżynieryjnych, obrony przeciwchemicznej, obrony terytorialnej, siłami policji państwowej itp.

Ważnym, a zarazem bardzo skomplikowanym, zadaniem organów komunikacji wojskowej ZO (także okręgu wojskowego) w operacjach prowadzonych na obszarze własnego kraju będzie zapewnienie sprawnego kierowania manewrującymi (kocującymi) kolejowymi transportami zaopatrzenia z wyewakuowanymi środkami zaopatrzenia (amunicją, mps, środkami inżynieryjno-saperskimi, częściami zamiennymi itp.) ze składnic stacjonarnych.

Treścią zabezpieczenia komunikacyjnego ZO są: przewozy wojskowe, kierowanie ruchem na wojskowych drogach samochodowych oraz przygotowanie, osłona techniczna i utrzymanie sieci komunikacyjnej.

2.5.2. Organizacja przewozów wojskowych

Przewozy wojskowe w operacjach ZO związane są przede wszystkim z dowozem dla wojsk ZO środków zaopatrzenia organizowanym przez Naczelne Dowództwo oraz z ewakuacją materiałową, techniczną i medyczną organizowaną przez logistyczne organy kierowania ZO. Mogą one dotyczyć ponadto, szczególnie w okresie

---

21/ "Izolowanym odcinkiem" nazywa się tę część linii kolejowej, która nie ma bezpośredniego połączenia z siecią kolejową. Znajduje się on zwykle pomiędzy dwoma obiektami barierowymi.

przygotowania operacji, dowozu dla ZO uzbrojenia i sprzetu technicznego, a takze przybywających na uzupełnienie żołnierzy.

Zapewnienie pełnej realizacji przewozów, w tym szczególnie systematyczności dostaw w toku działań bojowych możliwe jest tylko przy kompleksowym wykorzystaniu różnych rodzajow transportu. Ocenia się, że kompleksowością wyzyskania róznych rodzajow transportu bedzie charakteryzowało sie głównie ogniwo dowozu "Naczelne Dowództwo - ZO". W ogniwie tym przewiduje sie wykorzystanie przede wszystkim transportu kolejowego i samochodowego, którymi może być realizowane ponad 90% zadań przewozowych. Natomiast pozostała cześć zadań przewozowych w sprzyjających warunkach bedzie mogla być realizowana transportem rurociągowym (wyłacznie paliwa płynne), transportem powietrznym (głównie tzw. deficytowe [22/] rodzaje zaopatrzenia) oraz transportem wodnym (rzecznym i morskim) - głównie ładunki masowe oraz o dużych gabarytach (np. konstrukcje mostowe).

W ogniwie dowozu "ZO - ZT i samodzielne oddziały" głównym "przewoźnikiem" bedzie transport samochodowy. W krytycznych sytuacjach ponadto może być wyzyskany transport powietrzny, szczególnie do dowozu deficytowych rodzajow zaopatrzenia .

Transport kolejowy na rzecz ZO może świadczyć duże usługi przewozowe w relacji "stacjonarne składy zaopatrzenia - stacje wyładowania ZO" głównie w okresie przygotowania pierwszej operacji (poczatkowej operacji w danej wojnie), tj. w sytuacji kiedy nie bedzie zniszczeń na sieci kolejowej. Z chwilą wybuchu wojny przewóz zaopatrzenia transportem kolejowym może być bardzo utrudniony (z uwagi na zniszczenie obiektów o charakterze barierowym) i bardzo czesto ograniczać sie do kursowania pociągów na tzw."izolowanych odcinkach linii kolejowej". Jezeli

---

22/ Tzw. deficytowymi rodzajami zaopatrzenia nazywane są te środki zaopatrzenia, których szczególnie pilnie potrzebują wojska walczące, a których brak uniemożliwia im realizację zadania bojowego. W marszu mogą to byc paliwa płynne, w obronie miny i material wybuchowy, amunicja ppanc itp.

"izolowane odcinki linii kolejowej" będą oddzielone od siebie szerokimi przeszkodami wodnymi, na których zostały zniszczone mosty kolejowe, wówczas w rejonie tych mostów mogą być rozwijane rejony przeprawowe. Zadaniem Rej P będzie przewóz zaopatrzenia transportem samochodowym, wyładowanego na stacjach wyładowania znajdujących się po jednej stronie przeszkody wodnej, przez daną przeszkodę wodną przy wyzyskaniu drogowych przepraw mostowych lub pontonowych. Przewiezione przez przeszkodę wodną zaopatrzenie będzie powtórnie ładowane na transport kolejowy lub też bezpośrednio (transportem samochodowym) dostarczone do odbiorców.

Transportem kolejowym przewiduje się dowozić główne środki zaopatrzenia masowego zużycia tj. amunicję, mps, środki inżynieryjno-saperskie itp. W drodze powrotnej natomiast będzie on wykorzystywany do ewakuacji rannych i chorych w głąb kraju, a także uszkodzonego uzbrojenia i sprzętu technicznego zakwalifikowanego do remontu głównego.

Transport samochodowy z uwagi na swoją wysoką autonomiczność[23/] będzie głównym "przewoźnikiem" zarówno w ogniwie "Naczelne Dowództwo - ZO" oraz w ogniwie "ZO - ZT i samodzielne oddziały". Ocenia się, że w trudnej sytuacji komunikacyjnej będzie musiał realizować w powyższych ogniwach dowozu 95% i więcej zadań przewozowych.

Transport powietrzny w operacjach ZO będzie pełnił raczej rolę "przewoźnika uzupełniającego". Większą rolę może natomiast odegrać w ewakuacji medycznej, szczególnie rannych nie nadających się (ze wskazań życiowych) do ewakuacji drogą lądową.

Transport rurociągowy znaczne zadania przewozowe (w zakresie przewozu paliw płynnych) może realizować szczególnie w operacji obronnej ZO. W tym celu mogą być wyzyskiwane stacjonarne i polowe sieci rurociągów lub obie jednoczesnie jako sieć zintegrowana.

23/ Autonomiczność transportu samochodowego wyraża się w jego zdolności do samodzielnej realizacji zadań przewozowych na całej trasie przewozu, tj. od "nadawcy" do odbiorcy".

Transport wodny śródlądowy w operacjach ZO będzie wykorzystywany raczej sporadycznie. Spowodowane jest to np. dużą wrażliwością obiektów i urządzeń hydrotechnicznych na uderzenia nieprzyjaciela, możliwością zatarasowania rzek zniszczonymi konstrukcjami mostowymi, sezonowością żeglugi itp. Nie wyklucza się jednak możliwości wykorzystania taboru rzecznego: jako ruchomych - pływających magazynów ze środkami zaopatrzenia; do przewozów międzybrzegowych[24]; organizacji przepraw promowych i mostowych itp. Natomiast transport morski może być użyty głównie w przypadku prowadzenia przez ZO działań bojowych w rejonie wybrzeża morskiego i będą to przede wszystkim przewozy realizowane wzdłuż tego wybrzeża.

W organizacji i realizacji przewozów na rzecz ZO poza służbą komunikacji wojskowej, będą uczstniczyć wszystkie służby logistyczne pionu zaopatrywania Inspektoratu Logistyki, wojsk lotniczych i marynarki wojennej, a także przedsiębiorstwa gospodarki narodowej, w tym szczególnie Polskich Kolei Państwowych i Żeglugi Śródlądowej. Zadaniem służby komunikacji wojskowej ZO będzie współuczestniczenie w procesie planowania tych przewozów oraz pełnienie roli koordynatora[25]w procesie ich realizacji. Ważną rolę w planowaniu i realizacji przewozów na rzecz ZO pełnić będzie również wydział komunikacji wojskowej okręgu wojskowego, na obszarze którego będą prowadzone działania bojowe, oraz podległe jemu liniowe organy komunikacji wojskowej, sprawujące nadzór nad procesem załadowania, przewozu i wyładunku zaopatrzenia.

24/ Przewozy międzybrzegowe polegają na przewozie ładunków przez szerokie przeszkody wodne przy wykorzystaniu taboru pływającego. Istota ich polega na tym, że przystanie /porty/ nie leżą w jednej osi przeprawy i mogą być oddalone od siebie nawet o wiele kilometrów.

25/ Koordynacja ta dotyczy wszystkich przedsięwzięć realizowanych przez nadawców ładunków ich przewoźników (wojskowych i cywilnych) oraz odbiorców.

Służba komunikacji wojskowej ZO uczestniczy (razem z pionem zaopatrzenia) również w procesie planowania tzw. przewozów wewnętrznych realizowanych na rzecz ZT i samodzielnych oddziałów.

2.5.3. Kierowanie ruchem na wojskowych drogach samochodowych

Organizacja ruchu na drogach samochodowych ZO polega głównie na opracowaniu planu ruchu (ściśle skorelowanego z planami ruchu na sieci drogowej znaczenia obronnego opracowywanymi w ramach ogólnokrajowego systemu KiKRW [26]) oraz uruchomieniu kontroli dyspozytorskiej i regulacji ruchu kolumn samochodowych i pojedynczych pojazdów.

Na podstawie planu ruchu na drogach samochodowych ZO dla komend odcinków drogowo-eksploatacyjnych opracowywane są dobowe wykresy ruchu stanowiące podstawę do kierowania i regulacji ruchu.

Właściwa organizacja ruchu powinna zapewnić odpowiednią prędkość ruchu kolumn i pojedynczych pojazdów, nakazane odstępy pomiędzy kolumnami i pojazdami w kolumnach oraz bezkolizyjny ruch na drogach. Na drogach samochodowych ZO organizuje się zazwyczaj ruch dwukierunkowy po dwóch /lub więcej/ pasach drogi. Na wąskich odcinkach dróg /np. na mostach jednokierunkowych/ organizowany jest ruch jednokierunkowy. W tym wypadku dla zwiększenia przepustowości dróg może być stosowany: "ruch pierścieniowy" - na dwóch równoległych drogach jednokierunkowych; "ruch waha-

---

26/ System KiKRW obejmuje szczebel centralny, okręgowy, rejonowy i operacyjny Sił Zbrojnych RP. Natomiast na szczeblu taktycznym funkcję tą spełniają organiczne pododdziały ochrony i regulacji ruchu. Organami KiKRW są specjalistyczne komórki służby komunikacji wojskowej: na szczeblu centralnym - Zarząd Komunikacji Sztabu Generalnego WP, na szczeblu okręgu wojskowego - Oddział Komunikacji Wojskowej, na szczeblu rejonowym - komórka planowania i kierowania ruchem samochodowym.

dłowy" - na jednej drodze jednokierunkowej - w określonych godzinach odbywa się ruch w jednym kierunku, a w innych godzinach ruch w kierunku przeciwnym; "ruch dwukierunkowy z mijankami" - w tym wypadku na drogach jednokierunkowych przygotowywane są w odstępach 1-2 km mijanki długości 100-200 m, a ruch odbywa się małymi kolumnami w składzie 10-20 pojazdów.

W zależności od natężenia ruchu pojazdów kolumn po drogach ZO może być organizowany jako:

a/ swobodne przepuszczanie kolumn - przy niedużej intensywności ruchu; w tym wypadku jest on ograniczany tylko znakami drogowymi;

b/ uporządkowane przepuszczanie kolumn - w sytuacji kiedy intensywność ruchu zbliżona jest do maksymalnej przepustowości drogi; w tym wypadku może być stosowany ruch kolumn ze zmniejszonymi odległościami między pojazdami, o zwiększonej prędkości kolumn z jednoczesnym ich pilotowaniem;

c/ uprzywilejowane przepuszczanie kolumn - stosuje się je dla kolumn przegrupowujących się wojsk i oddziałów logistycznych, pojazdów dowództwa, a także szczególnie ważnych kolumn transportowych itp.

Ruch na drogach samochodowych ZO odbywa się kolumnami mieszanymi (tj. posiadającymi pojazdy kołowe i gąsienicowe) lub tzw. rozdzielonymi potokami. Rozdzielenie potoku pojazdów polega na organizowaniu ruchu "potoku" pojazdów kołowych po istniejących drogach samochodowych, a "potoku" pojazdów gąsienicowych po przygotowanych trasach biegnących równolegle do tych dróg.

W celu zapewnienia przestrzegania , przez wszystkich użytkowników dróg, obowiązującej organizacji ruchu, na drogach samochodowych ZO organizowany jest system kontroli dyspozytorskiej i regulacji ruchu kolumn samochodowych i pojedynczych pojazdów. Ogólną funkcją tego systemu jest kierowanie ruchem.

Kierowanie ruchem na drogach samochodowych ZO zapewnia się przez rozwinięcie sieci punktów dyspozytorskich, punktów kontroli ruchu oraz posterunków regulacji ruchu. Wymienione punkty dyspozytorskie i kontrolne oraz posterunki regulacji ruchu, roz-

wijane siłami kompanii regulacji ruchu, realizują dyspozycje płynące ze sztabu (wydziału komunikacji wojskowej) ZO.

Zadaniem punktów dyspozytorskich (każda krr może rozwinąć jeden odcinkowy punkt dyspozytorski - OPD) jest sprawowanie nadzoru nad realizacją planu ruchu oraz zapobieganie powstawaniu "korków drogowych". Realizują to przez zbieranie (od punktów kontrolnych i posterunków regulacji ruchu) informacji o sytuacji i przebiegu ruchu na drogach, ich stanie technicznym, przekazywanie użytkownikom dróg dyspozycji odnośnie trasy, terminów i sposobów wykonania manewru, informowanie przełożonych o sytuacji drogowej i przebiegu ruchu, sytuacji bojowej, skażeniach itp. Wykonawcami zarządzeń punktów dyspozytorskich są punkty kontrolne i posterunki regulacji ruchu.

Punkty kontrolne (PK) organizowane przez plutony regulacji ruchu (każdy pluton regulacji ruchu może zorganizować trzy PK) prowadzą kontrolę nad prawidłowością korzystania z dróg samochodowych ZO przez ich użytkowników. Realizują to przez kontrolę: dokumentów uprawniających do ruchu po drogach oraz przewozu ładunków, kolejności przejazdu, zasad ruchu, maskowania itp. PK wystawiane są na granicach odcinków drogowo-eksploatacyjnych, na rubieżach szerokich przeszkód wodnych, w rejonach węzłów drogowych, w większych miejscowościach itp.

Posterunki regulacji ruchu (PRR) organizowane siłami drużyn regulacji ruchu (jedna drużyna regulacji ruchu organizuje dwa PRR) realizując zarządzenia OPD, zapewniają ustaloną kolejność, terminy, tempo i sposoby przejazdu kolumn samochodowych i pojedynczych pojazdów przez poszczególne odcinki dróg. Wskazują ponadto użytkownikom dróg nakazany kierunek ruchu, nadzorują przestrzeganie dyscypliny ruchu, zasad maskowania, a także przekazują użytkownikom dróg informacje i zarządzenia. PRR wystawiane są w tzw. punktach kolizji tzn. na skrzyżowaniach drogowych, w ciaśninach drogowych, na odcinkach z wahadłową organizacją ruchu itp.

2.5.4. Przygotowanie, osłona techniczna i utrzymanie sieci komunikacyjnej

Przygotowanie sieci komunikacyjnej na obszarze logistycznym ZO polega na przystosowaniu istniejących dróg samochodowych, lotnisk i lądowisk, sieci rurociągów paliwowych - stacjonarnych i polowych (niekiedy również linii kolejowych, dróg wodnych śródlądowych, portów morskich) do realizacji zadań przewozowych na rzecz walczących ZT i samodzielnych oddziałów. Obejmuje ono kompleks przedsięwzięć polegających na rozpoznaniu istniejącej sieci komunikacyjnej, w razie potrzeby jej rozminowaniu i oczyszczeniu oraz odkażeniu i dezaktywacji, a także odbudowie zniszczonych odcinków i obiektów komunikacyjnych[27] oraz budowie objazdów, mostów zapasowych i przepraw promowych. Na sieci drogowej ponadto organizowane są przeprawy w bród przez płytkie przeszkody wodne, ustawione znaki drogowe, przygotowywane rejony odpoczynku dla maszerujących wojsk i kolumn zaopatrzenia, rejony wyczekiwania itp.

Rozpoznanie techniczne istniejącej sieci komunikacyjnej powinno umożliwić wybranie najkorzystniejszych dróg samochodowych (linii kolejowych, dróg wodnych śródlądowych, lotnisk i lądowisk itp.). Z reguły są to drogi (linie itp.) biegnące na kierunku walczących pierwszorzutowych ZT i samodzielnych oddziałów, po-

---

27/ W odbudowie zniszczonych obiektów komunikacyjnych, w tym szczególnie mostów (drogowych i kolejowych) na szerokich przeszkodach wodnych uczestniczą przede wszystkim pułki komunikacyjne podporządkowania okręgowego i centralnego. Udział w odbudowie tych obiektów oddziałów zmilitaryzowanych resortów cywilnych należy traktować jako pomocniczy, ponieważ stosowany przez nie sprzęt, technologia robót budowlanych, a także przygotowanie ich stanów osobowych uniemożliwiają prowadzenie robót w wysokim tempie, przez co nie gwarantują szybkiego wznowienia ruchu w rejonie zniszczonego obiektu.

siadające w miarę możliwości jak najmniejszą liczbę obiektów barierowych oraz jak najmniej zniszczone. Prowadzą je patrole i grupy rozpoznawcze organizowane przez pododdziały wojsk komunikacyjnych. Wstępne rozpoznanie sieci komunikacyjnej na obszarze logistycznym ZO powinno być prowadzone przez patrole i grupy rozpoznawcze działające na śmigłowcach.

Rozminowanie i oczyszczenie odcinków dróg samochodowych (linii kolejowych) ma na celu usunięcie (likwidację) min, zawałów miejskich i zawał leśnych, zapór /barykad/ na drogach, wraków pojazdów, niewybuchów itp. Prowadzone jest wyłącznie na wybranych do eksploatacji drogach samochodowych (liniach kolejowych). Wykonują je grupy torujące tworzone z pododdziałów wojsk komunikacyjnych oraz wojsk inżynieryjnych.

Odkażanie i dezaktywację odcinków dróg samochodowych (linii kolejowych) prowadzą pododdziały wojsk obrony przeciwchemicznej we współdziałaniu z pododdziałami wojsk komunikacyjnych.

Odbudowę odcinków dróg samochodowych i linii kolejowych oraz mostów drogowych i kolejowych prowadzą oddziały wojsk komunikacyjnych (drogowe i kolejowe). Odbudowa ma z reguły charakter doraźny (prowizoryczny) lub tymczasowy. Odbudowa doraźna powinna umożliwiać eksploatację obiektu w czasie 10 dni natomiast odbudowa tymczasowa - 20 dni i więcej.

Budowa objazdów i mostów zapasowych prowadzona jest w wypadku, kiedy czas odbudowy zniszczonego obiektu stałego przekracza nakazane terminy otwarcia ruchu (drogowego lub kolejowego).

W realizacji zadań związanych z przygotowaniem dróg samochodowych i linii kolejowych (szczególnie kiedy ZO prowadzi operację na obszarze własnego kraju) mogą uczstniczyć siły tzw. układu pozamilitarnego[28]. Będą to oddziały zmilitaryzowane orga-

---

28/ Układ pozamilitarny (pozamilitarne ogniwa obronne) jest jednym z podsystemów systemu obronnego Reczypospolitej Polskiej. Do jego głównych zadań należy m.in. tworzenie warunków zapewniajacych swobodę działania wojsk w strefie działań

nizowane przez:

1) Ministerstwo Transportu i Gospodarki Morskiej (MTiGM):

a) podległe Generalnej Dyrekcji PKP: pociągi odbudowy bomostów (POM), pociągi odbudowy nawierzchni (PON), rejony przeładunkowe (Rej P);

b) podległe Generalnej Dyrekcji Dróg Publicznych: oddziały budowy dróg (OBD), oddziały budowy mostów (OBM);

2) Ministerstwo Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa (MGPiB) - podległe Rejonowym Inspektoratom Spraw Obronnych (RISO) - oddziały odbudowy mostów;

3) Ministerstwo Ochrony Środowiska Zasobów Naturalnych i Leśnictwa (MOSZNiL) - oddziały przepraw promowych (OPP) i oddziały przepraw mostowych (OPM).

W przygotowaniu lotnisk i lądowisk uczestniczą oddziały służby inżynieryjno-lotniskowej Wojsk Lotniczych i Obrony Powietrznej, a w przygotowaniu sieci rurociągów paliwowych pododdziały logistyczne okręgów wojskowych - kompanie rurociągów dalekosiężnych i kompanie rurociągów przeprawowych. W realizacji tych zadań mogą uczestniczyć ponadto siły układu pozamilitarnego organizowane przez Ministerstwo Transportu i Gospodarki Morskiej - służbę lotniskową oraz Ministerstwo Przemysłu i Handlu (MPiH) - przedsiębiorstwa przeładunku paliw.

W przygotowaniu dróg wodnych śródlądowych i portów morskich uczestniczyć będą głównie oddziały zmilitaryzowane organizowane przez MTiGM.

Osłona techniczna sieci komunikacyjnej na obszarze logistycznym ZO ma na celu stworzenie warunków do jak najszybszej odbudowy niszczonych powtórnie przez nieprzyjaciela linii i obiektów komunikacyjnych. Polega ona na: przygotowaniu zapasów materiałów i konstrukcji budowlanych w rejonie zagrożonych (zniszczeniem) obiektów , pełnieniu dyżurów w rejonie tych obiektów przez pododdziały wojsk komunikacyjnych, a także realizacji przedsięwzięć (przez dyżurujące pododdziały wojsk komuni-

---

bojowych i na drogach manewru.

kacyjnych) przyśpieszających likwidację zniszczeń i uruchomienie przerwanego ruchu. Do przedsięwzięć tych należą: budowa objazdów węzłów komunikacyjnych i mostów dublujących /zapasowych/, przygotowanie projektów technicznych i projektów organizacji robót, utrzymywanie silnych odwodów sił i środków komunikacyjnych itp.

Utrzymywanie sieci komunikacyjnej w stanie przejezdności polega na wykonywaniu prac związanych z bieżącą konserwacją nawierzchni (np. drogowej i kolejowej) oraz obiektów mostowych. Na drogach samochodowych i liniach kolejowych, lotniskach i lądowiskach obejmuje ono ponadto odwadnianie, odśnieżanie i likwidację gołoledzi oraz usuwanie przedmiotów tarasujących ruch, na drogach wodnych - walkę z krą lodową itp.

3. KIEROWANIE WSPARCIEM LOGISTYCZNYM W ZWIĄZKU OPERACYJNYM W OPERACJACH

3.1. Właściwości ogólne

Istota kierowania wsparciem logistycznym w ZO w operacjach wyraża się w ciągłym i zorganizowanym oddziaływaniu szefa logistyki i logistycznych organów kierowania ZO na podległe oddziały logistyczne, a także organy logistyczne ZT i samodzielnych oddziałów w celu zapewnienia im skutecznej realizacji dostaw i usług[29/].

Kierowanie wsparciem logistycznym w ZO realizowane jest przez dowodzenie i zarządzanie. Szef logistyki - zastępca dowódcy dowodzi /w jego imieniu/ oddziałami logistycznymi ZO oraz zarządza procesem wsparcia logistycznego realizowanego na rzecz

---

29/ W literaturze przedmiotu funkcjonują również inne poglądy na istotę kierowania (utożsamianego często z dowodzeniem). Niektórzy teoretycy twierdzą, że:

- Istota kierowania polega na zachowaniu jedności w planowaniu i realizacji planu, tkwi w korekcji (podejmowanych wcześniej) decyzji wynikającej z rozwoju sytuacji (w tym wypadku sytuacji bojowej i logistycznej);
- Istota kierowania wyraża się w systematycznym i konkretnym koordynowaniu wysiłku podwładnych i koncentracji tego wysiłku dla osiągnięcia postawionych celów;
- Istota kierowania to celowo ukierunkowany proces zbierania informacji, przetwarzania i przekazywania jej do zainteresowanych dowództw (organów) oraz wewnątrz określonej instytucji.

Por.: Z.Gołąb, S.Kołcz: "Współczesne dowodzenie wojskami" MON 1974, s.28;

J. Orzechowski:"Dowodzenie i sztaby"MON 1974, s.33-36;

W.Mróz:"Zarys kierowania i organizacji pracy dowódczej i sztabowej" MON 1978, s.12-16.

ZT i samodzielnych oddziałach. Potrzeba dowodzenia oddziałami logistycznymi przez szefa logistyki ZO spowodowana jest istnieniem tzw. "progów skuteczności sterowania", które ograniczają liczbę podległych bezpośrednio podwładnych. W tym wypadku, z uwagi na bardzo dużą liczbę podwładnych podlegających (zgodnie z etatem) bezpośrednio dowódcy ZO, szef logistyki przejmując dowodzenie nad oddziałami logistycznymi przyczynia się do zwiększenia skuteczności dowodzenia. Natomiast zarządzanie procesem wsparcia logistycznego w ZT i samodzielnych oddziałach wynika z podległości funkcjonalnej szefów logistyki tych jednostek. Można więc powiedzieć, że celem kierowania wsparciem logistycznym w ZO jest zapewnienie skutecznej realizacji zadań logistycznych - dostaw i usług - na rzecz walczących ZT i samodzielnych oddziałów.

Kierowanie procesem wsparcia logistycznego w ZO wyraża się w realizacji funkcji związanych z:

- przygotowaniem oraz utrzymaniem oddziałów i urządzeń logistycznych ZO w gotowości do działania;
- opracowywaniem informacji o stanie posiadanych sił i środków logistycznych;
- precyzowaniem celu i koncepcji wsparcia logistycznego;
- ustalaniem etapów i wariantów działania sił logistycznych ZO oraz podejmowaniem decyzji;
- pozyskiwaniem zasobów ludzkich dla organów, oddziałów i urządzeń logistycznych oraz środków materiałowych, technicznych środków bojowych, uzbrojenia i sprzętu technicznego dla ZO;
- planowaniem procesu wsparcia logistycznego w ZO i stawianiem zadań wykonawcom;
- organizowaniem współdziałania wojskowo-cywilnego;
- zapewnieniem warunków dla właściwego zrozumienia przez wszystkich zainteresowanych zadań i celu wsparcia logistycznego;
- pobudzeniem podwładnych do działania oraz wyzwalaniem u nich inicjatywy;
- organizowaniem procesu kierowania oraz sprawowaniem funkcji kierowniczych w systemie logistycznym ZO;
- kontrolą wykonania zadań.

Reasumując, w treści kierowania wsparciem logistycznym w ZO można wydzielić cztery główne funkcje: planowanie, organizowanie, pobudzanie i inicjowanie oraz kontrolowanie.

Kierowanie procesem wsparcia logistycznego w ZO odbywa się z Centrum kierowania wsparciem logistycznym /CKWL/ rozwniętego na stanowisku dowodzenia /SD/. Praca w centrum prowadzona jest w systemie dwuzmianowym przez całą dobę. Sprawna organizacja pracy w CKWL wymaga podzielenia składu osobowego logistycznych organów kierowania ZO na trzy zasadnicze części:

Pierwsza część to grupa operacyjna szefa logistyki. Grupa ta stanowi zasadniczą część obsady CKWL. Jej członkowie wraz z szefem logistyki ponadto okresowo pracują w Centrum dowodzenia bojowego /CDB/ w czasie wypracowania decyzji przez dowódcę, opracowania rozkazu operacyjnego itp. W momencie zmiany SD (przejścia z SD na ZSD) grupa operacyjna stanowi rzut ruchomy CKWL.

Druga i trzecia część to grupy logistyczne stanowiące stałe obsady CKWL[30/] na SD i ZSD. Zadaniem tych grup jest rozwijanie CKWL oraz pełnienie funkcji spoczywających na obsadach ZSD - w momencie przebywania szefa logistyki i jego grupy operacyjnej na innym stanowisku.

W procesie kierowania wsparciem logistycznym w ZO wykorzystywana jest łączność oparta o system polowych węzłów łączności rozwiniętych na SD. W operacjach prowadzonych na obszarze własnego kraju polowe węzły łączności mogą współdziałać z węzłami łączności stacjonarnej resortu łączności. Zarządzenie procesem wsparcia logistycznego ZT i samodzielnych oddziałów oraz dowodzenie oddziałami logistycznymi ZO odbywa się w sieci łączności /relacjach łączności szefa logistyki, a ponadto przy wykorzystaniu wojskowej poczty polowej oraz przez kontakt osobisty.

30/ Stałe zasady CKWL stanowią po 10-15% składu osobowego logistycznych organów kierowania ZO.

3.2. Udział szefa logistyki w wypracowaniu decyzji dowódcy

Pomyślne prowadzenie operacji wymaga przede wszystkim operatywności dowodzenia wojskami. Polega ona m.in na skracaniu czasu planowania i organizowania operacji. W ZO uzyskuje się to poprzez udział znacznej liczby osób dowództwa i sztabu (w tym sztabu logistycznego) w procesie wypracowania decyzji.

W tym m.in. celu w okresie przygotowania operacji szef logistyki wzywany jest do centrum dowodzenia bojowego stanowiska dowodzenia (CDB SD), gdzie zostaje zapoznany przez dowódcę (lub szefa sztabu) z dyrektywą operacyjną Naczelnego Dowództwa, zamiarem o operacji, a także otrzymuje wytyczne do przygotowania propozycji do decyzji.

Udając się do CDB szef logistyki musi dysponować aktualnymi danymi o stanie wsparcia logistycznego ZO oraz możliwościach wykonawczych podległych oddziałów i urządzeń logistycznych. Powinien również znać zakres przedsięwzięć logistycznych realizowanych na rzecz ZO przez organy i oddziały logistyczne Naczelnego Dowództwa. Informacje te szef logistyki ZO utrzymuje zazwyczaj w zarządzeniu (dyrektywie) logistycznym Naczelnego Dowództwa. Informacje uzyskane w CDB stanowią podstawę przeprowadzenia przez szefa logistyki: analizy zadania, kalkulacji czasu, informowania operacyjno-logistycznego i oceny sytuacji logistycznej.

3.2.1. Analiza zadania

W czasie analizy zadania szef logistyki powinien zrozumieć charakter i cel przyszłej operacji, zamiar dowódcy ZO oraz zamiar (koncepcję) logistyczny szefa logistyki Naczelnego Dowództwa. Szczególną uwagę zwraca na zrozumienie intencji dowódcy ZO, przewidywanego ugrupowania operacyjnego oraz kierunku (rejonu) głównego wysiłku wojsk w operacji.

Na tej podstawie precyzuje on wymagania wobec podległych organów i oddziałów logistycznych, określa ich rolę, zadania i warunki w jakich będzie realizowany proces dostaw i usług na

rzecz ZT i samodzielnych oddziałów.

W wyniku analizy zadania szef logistyki określa zamiar (koncepcję) logistyczny [31/] i wymagania wobec sił logistycznych, ich miejsce w systemie logistycznym Naczelnego Dowództwa.

Wnioski z przeprowadzonej analizy zadania stanowią podstawę do ustalenia głównych zadań wsparcia logistycznego w okresie przygotowania i w toku operacji. Umożliwiają one ponadto wyodrębnienie zadań pilnych (nie cierpiących zwłoki), które należy przesłać do ZT i samodzielnych oddziałów w zarządzeniach wstępnych.

Po wyjaśnieniu zadania i ustaleniu zamiaru logistycznego, szef logistyki przeprowadza kalkulację czasu, informowanie operacyjno-logistyczne oraz wydaje wytyczne do opracowania wstępnych zarządzeń logistycznych.

Kalkulację czasu przeprowadza się w celu ścisłego określenia terminów wykonania poszczególnych przedsięwzięć przygotowania sił i środków logistycznych do operacji. Biorąc pod uwagę terminy osiągnięcia zdolności do działań, ustala się czas wykonania przedsięwzięć, terminy przekazywania (postawienia) zadań wykonawcom, zakończenia prac planistyczno-organizacyjnych wsparcia logistycznego wojsk, kontroli wykonania wydanych rozkazów i zarządzeń, udzielenia pomocy wykonawcom oraz sprawdzenia gotowości podległych pionów funkcyjnych, oddziałów i urządzeń logistycznych.

Informowanie operacyjno-logistyczne przeprowadza osobiście szef logistyki ZO lub jego zastępca. Podczas tego informowania przekazywane są dane o sytuacji operacyjnej, sposob realizacji wsparcia logistycznego na rzecz ZO przez Naczelne Dowodztwo, za-

---

31/ Zamiar logistyczny - to myśl przewodnia dotycząca procesu organizowania i sposobu realizacji wsparcia logistycznego, określa się w nim: główny wysiłek sił logistycznych, ich ugrupowanie, ogólny podział środków materiałowych i technicznych środków bojowych (kim, czym i jak będą zaspokajane potrzeby wojsk w operacji) itp.

miar (koncepcja) logistyczny szefa logistyki ZO, a także zadania dla poszczególnych pionów funkcyjnych w okresie przygotowania i prowadzenia operacji.

3.2.2. Ocena sytuacji logistycznej

Dalsza praca szefa logistyki polega przede wszystkim na szczegółowej ocenie sytuacji logistycznej, w której rozpatruje się: wnioski z sytuacji zaopatrzeniowej, technicznej, medycznej, komunikacyjnej, warunki terenowe i atmosferyczne oraz warunki organizowania wsparcia logistycznego.

W tym celu, w ustalonym czasie zapoznaje się z wnioskami z oceny sytuacji specjalistycznej podległych pionów funkcyjnych, w szczególności z sytuacji:

a) zaopatrzeniowej:

- bilansem zaopatrzenia (stan + dowóz - zużycie), czy będzie wykazywał dostateczną rezerwę, zapewniającą utrzymanie ciągłości zaopatrywania ZT i samodzielnych oddziałów w operacji;
- czasem gromadzenia zapasów operacyjnych i doraźnych oraz ich wielkość;
- kolejnością i czasem odtwarzania zaopatrzenia w ZT i samodzielnych oddziałach;
- normami zużycia środków materiałowych i technicznych środków bojowych dla poszczególnych ZT i samodzielnych oddziałów;
- podstawowymi problemami organizacji dowozu (dostawy) zaopatrzenia w czasie przygotowania i w toku operacji;

b) technicznej:

- prognoza strat uzbrojenia i sprzętu technicznego ZO (w procentach i liczbach bezwzględnych)
- głównym wysiłkiem serwisu technicznego w operacji;
- zakresem remontów uzbrojenia i sprzętu technicznego przewidywanego do wykonania na szczeblu ZO;
- sposobem wykorzystania potencjału remontowego (ruchomego i stacjonarnego) w planowanej operacji;

c) medycznej:

- prognozą strat sanitarnych ZO (w procentach i liczbach bezwzględnych);
- głównym wysiłkiem pomocy medycznej w operacji;
- bilansem potrzeb i możliwościami w udzielaniu pomocy medycznej rannym i chorym;
- potrzebami i możliwościami ewakuacji rannych transportem specjalistycznym i ogólnego przeznaczenia;
- siłami i środkami medycznymi przewidzianymi do likwidacji skutków użycia broni masowego rażenia;
- sposobem realizacji pokrycia potrzeb w sprzęt medyczny, krew konserwowaną i płyny krwiozastępcze;

d) komunikacyjnej:

- ilością środków zaopatrzenia przewidzianą do ewakuacji i rozśrodkowania, a także wielkością i relacjami przewozów;
- stanem sieci komunikacyjnej rejonu (obszaru) działania ZO oraz z zakresem prac związanych z jej przygotowaniem i utrzymaniem;
- oceną sił i środków systemu kierowania i kontroli ruchu wojsk, a także z wielkością i relacjami ruchu kolumn samochodowych na WDS;
- sposobem ugrupowania sił i środków służby komunikacji wojskowej i ich wykorzystania w operacji.

3.2.3. Ocena warunków terenowych i atmosferycznych

Analizując sytuację logistyczną szef logistyki ocenia warunki terenowe w rejonie (pasie) planowanej operacji oraz warunkami atmosferyczny. Warunki terenowe należy oceniać pod względem ich wpływu na sposob realizacji zadań wsparcia logistycznego wojsk oraz przydatnosci do rozmieszczania i przesuwania oddziałów i urządzeń logistycznych. Należy ustalić, jak zamierza się wykorzystać właściwosci taktyczno-topograficzne terenu, jego infrastrukturę w celu zapewnienia siłom i środkom logistycznym optymalnych warunków do realizacji zadań wsparcia logistycznego.

Oceny tej dokonuje się przede wszystkim z mapy, którą uzupełnia się w czasie rekonesansu logistycznego prowadzonego po zatwierdzeniu propozycji przez dowódcę.

Oceniając teren należy brać pod uwagę: jego pokrycie sprzyjające maskowaniu, zabudowania, rzeźbę, istnienie naturalnych ukryć dla oddziałów i urządzeń logistycznych, stan zasobów miejscowych, możliwości pozyskania wody dla celów konsumpcyjnych i technicznych, stan sanitarnohigieniczny, rejony szczególnie niebezpieczne dla pracy sił i środków logistycznych itp.

Oceniając warunki atmosferyczne oraz porę dnia i roku należy ustalić ich wpływ (opady atmosferyczne, wiatr, mróz, noc itd.) na możliwość wykorzystania uzbrojenia, sprzętu technicznego, wielkość zużycia środków materiałowych i technicznych środków bojowych oraz na sposób organizowania wsparcia logistycznego w operacji.

3.2.4. Ocena warunków organizowania wsparcia logistycznego

Ostatnim zagadnieniem podczas oceny sytuacji logistycznej są warunki w jakich organizowane jest wsparcie logistyczne wojsk w operacji. W tym przypadku szef logistyki powinien rozpatrzyć przede wszystkim:

- stan wyposażenia i możliwości wykonawcze oddziałów i urządzeń logistycznych;
- podział sił i środków logistycznych na rzuty i kierunki ich przesuwania (przemieszczania);
- siły i środki, jakie należy przewidzieć do udziału w likwidacji skutków uderzeń broni masowego rażenia;
- potrzeby obrony i ochrony oddziałów i urządzeń logistycznych wynikające z przewidywanego zagrożenia uderzeniami nieprzyjaciela.

Ustalone wnioski z analizy zadania i oceny sytuacji logistycznej stanowią podstawę do ustalenia sposobu realizacji zadań wsparcia logistycznego wynikających z dyrektywy operacyjnej Naczelnego Dowództwa.

3.2.5. Uzgodnienia szefa logistyki podczas opracowania propozycji do decyzji dowódcy

Przed ostatecznym wypracowaniem propozycji do decyzji dowódcy szef logistyki ZO uwzględnia:

- z szefem sztabu: rozmieszczenie i przesuwanie oddziałów i urządzeń logistycznych w toku operacji; siły i środki łączności na potrzeby jednostek logistycznych; rubieże (rejony) odtwarzania zaopatrzenia ZT i samodzielnym oddziałom w operacji;
- z szefem wojsk rakietowych i artylerii: terminy, ilość i miejsca dowozu do związków i oddziałów artylerii, ZT i samodzielnych oddziałów amunicji rakietowej, artyleryjskiej i moździerzowej;
- z szefem wojsk inżynieryjnych: terminy, ilości i miejsca dowozu (dostawy) środków minersko-zaporowych i innych środków inżynieryjnych; utrzymanie wybranych obiektów drogowych na WDS;
- z szefem wojsk obrony przeciwchemicznej: organizacje rozpoznania skażeń w rejonach rozmieszczenia oddziałów i urządzeń logistycznych, a także na WDS; siły i środki jakie należy utrzymywać w gotowości do udziału w likwidacji skutków uderzeń broni masowego rażenia nieprzyjaciela;
- z szefem wojsk OPL: terminy, miejsca i wielkość dowozu amunicji przeciwlotniczej i rakiet plot. bliskiego działania; sposobu osłony obiektów i urządzeń logistycznych przed SNP.

3.2.6. Meldunek danych szefa logistyki do decyzji

Rezultatem oceny sytuacji logistycznej powinien być meldunek danych do decyzji dowódcy. Szef logistyki ZO ujmuje w nim przede wszystkim:

- główne zadania wsparcia logistycznego w okresie przygotowania i prowadzenia operacji;
- główny (zasadniczy) wysiłek wsparcia logistycznego;
- rozmieszczenie i przesuwanie oddziałów i urządzeń logis-

tycznych oraz wybor, przygotowanie i utrzymanie sieci komunikacyjnej;

- wielkość środków materiałowych i technicznych środków bojowych oraz czas ich zgromadzenia na przygotowanie i prowadzenie operacji;
- normy zużycia środków materiałowych (materiałów pędnych i smarów, żywności, umundurowania, zestawów remontowych) dla poszczególnych ZT i samodzielnych oddziałów;
- kolejność, rubieże (rejony) odtwarzania zaopatrzenia w ZT i samodzielnych oddziałach;
- sposób realizacji serwisu technicznego w ZT i samodzielnych oddziałach w operacji;
- sposob udzielania pomocy medycznej w ZT i samodzielnych oddziałach;
- sposób zabezpieczenia komunikacyjnego w planowanej operacji;
- sposob współdziałania wojskowo-cywilnego w rejonie (pasie) planowanej operacji;
- wnioski i prosby dotyczące przydzielenia oddziałom i urządzeniom logistycznym dodatkowych sił i środków, w tym sił i środków układu pozamilitarnego.

W zależności od stylu pracy dowódcy ZO i jego wytycznych szef logistyki może przedstawić pełną treść swojego meldunku lub też treść skróconą - według zagadnień określonych przez dowódcę. W niektórych sytuacjach dowódca może ograniczyć się tylko do postawienia pytań, na które szef logistyki udziela odpowiedzi. Propozycje szefa logistyki zaakceptowane przez dowódcę stają się częścią decyzji o operacji i stanowią podstawę do opracowania decyzji logistycznej.

Opierając się na zatwierdzonych propozycjach szef logistyki przygotowuje treść wytycznych dowódcy do planowania i organizowania wsparcia logistycznego ZT i samodzielnych oddziałów. Wytyczne zawierają zazwyczaj te informacje o wsparciu logistycznym, które zamieszcza się później w punkcie logistycznym rozkazu operacyjnego.

3.2.7. Udział szefa logistyki w wypracowaniu decyzji dowódcy w sytuacji krytycznej

W sytuacji krytycznej, ze względu na brak dostatecznej ilości czasu na przygotowanie operacji, szef logistyki wraz z innymi oficerami dowództwa i sztabu ZO może brać bezpośredni udział w wypracowaniu zamiaru dowódcy. W tym wypadku na bieżąco analizuje on zadania i ocenia sytuację logistyczną oraz przedstawia wynikające z nich propozycje. Przyjęte informacje szefa logistyki stają się częścią ogólnej analizy zadania i oceny sytuacji oraz stanowią podstawę do ustalenia zamiaru dowódcy i zamiaru logistycznego. Na ich podstawie opracowywane jest wstępne zarządzenie bojowe dla ZT i samodzielnych oddziałów, uwzględniające problemy wsparcia logistycznego, bądź też sporządzone są dwa niezależne dokumenty - wstępne zarządzenie bojowe i wstępne zarządzenia logistyczne uruchamiające pracę równoległą na szczeblach niższych.

3.3. Dokumenty kierowania wsparciem logistycznym

Do kierowania procesem wsparcia logistycznego ZT i samodzielnych oddziałów w ZO opracowywane są następujące dokumenty[32]:

- wstępne zarządzenia logistyczne;
- zarządzenia logistyczne;
- rozkazy logistyczne;
- plan wsparcia logistycznego[33];

32/ Podział dokumentów kierowania wsparciem logistycznym wojsk w operacji przedstawiono w załączniku nr 28

33/ Uszczegółowieniem planu wsparcia logistycznego są plany: zaopatrywania i eksploatacji, pomocy medycznej i zabezpieczenia komunikacyjnego opracowane przez poszczególne piony funkcyjne zarządu logistyki ZO. Ponadto logistyczne organy kierowania ZO uczestniczą w opracowaniu punktu logistycznego w

- meldunki o sytuacji logistycznej.

3.3.1. Wstępne zarządzenia logistyczne

Wstępne zarządzenia logistyczne wydawane są szefom logistyki ZT i samodzielnych oddziałów logistycznych w celu zainicjowania procesu realizacji przedsięwzięć logistycznych na rzecz planowanej operacji. W ZO dotyczą one najczęściej sposobów i terminów odtwarzania zapasów zaopatrzenia w urządzeniach logistycznych ZO, zdolności wykonywanych oddziałów logistycznych, a także sposobów i terminów realizacji dostaw i usług na rzecz ZT i samodzielnych oddziałów. Celem zarządzeń wstępnych jest również uruchomienie podobnego procesu w ZT i samodzielnych oddziałach.

Sposób przekazywania wstępnych zarządzeń logistycznych wykonawcom może być różny. Najczęściej przekazywane będą one za pomocą technicznych środków łączności lub przez oficerów łącznikowych.

3.3.2. Zarządzenia logistyczne

Zarządzenia logistyczne wydawane są przez szefa logistyki ZO w okresie przygotowania operacji i w toku jej trwania. Wydawane w okresie przygotowania operacji przeznaczone są dla szefów logistyki ZT i samodzielnych oddziałów. W tym wypadku stanowią one załączniki do rozkazów operacyjnych. Natomiast zarządzenia logistyczne wydawane w toku operacji kierowane są do szefów logistyki ZT i samodzielnych oddziałów oraz dowódców oddziałów logistycznych ZO.

Zarządzenia logistyczne - stanowiące załączniki do rozkazów operacyjnych - zawierają informacje o sposobach, zakresie i terminach realizacji przedsięwzięć logistycznych przez system logistyczny ZO na rzecz danego ZT lub samodzielnego oddziału.

---

rozkazie operacyjnym.

Najczęściej w zarządzeniach tych podawane są rejony rozwinięcia oraz czas rozpoczęcia działania oddziałów i urządzeń logistycznych ZO, sposób zaopatrywania w środki zaopatrzenia (normy zużycia, źródła, organizacja dowozu itp), przydział obiektów terenowej infrastruktury logistycznej, organizacja ewakuacji medycznej i technicznej, terminy gotowości do działań systemu logistycznego ZT, oddziału i inne informacje.

Zarządzenia logistyczne wydawane w toku operacji z reguły uzupełniają, uszczegółowiają bądź zmieniają wcześniej podane informacje logistyczne.

Wszystkie zarządzenia logistyczne podpisuje szef logistyki ZO.

3.3.3. Rozkaz logistyczny

Rozkaz logistyczny jest podstawowym dokumentem wykonawczym dla dowódców oddziałów logistycznych ZO. Podawane jest w nim: położenie wojsk nieprzyjaciela i główne kierunki zagrożenia jego działaniami, zadania ZO, rozmieszczenie jednostek i urządzeń logistycznych Naczelnego Dowódcy oraz przydzielonych obiektów terenowej infrastruktury logistycznej, zamiar szefa logistyki ZO (miejsce skupienia głównego wysiłku wsparcia logistycznego oraz sposób użycia własnych i przydzielonych sił i środków logistycznych), przebieg wojskowych dróg samochodowych, po słowie "rozkazuję" zadania dla oddziałów logistycznych oraz terminy i sposób ich wykonania, organizację współdziałania wojskowo - cywilnego, wsparcia logistycznego, obrony i chrony oddziałów logistycznych i inne informacje.

Rozkaz logistyczny opracowywany jest na piśmie w dwóch egzemplarzach, oddzielnie dla każdego oddziału logistycznego ZO. Podpisuje go dowódca, szef sztabu i szef logistyki.

3.3.4. Plan wsparcia logistycznego

Plan wsparcia logistycznego jest zasadniczym dokumentem kierowania szefa logistyki. Opracowywany jest na mapie w skali 1 : 200 000. Opracowuje go sztab logistyki pod kierownictwem szefa logistyki ZO. Zawiera ogólną koncepcję wsparcia logistycznego realizowanego w ZO w całej operacji[34]. Jego szczegółowym rozwinięciem są plany opracowywane przez piony funkcjonalne zarządu logistyki ZO. Do graficznej części planu (opracowanej na mapie) załączona jest legenda.

Na mapie przedstawia się: informacje o nieprzyjacielu, linie rozgraniczenia, rozmieszczenie stanowisk dowodzenia oraz rubieże zadań bojowych ZT i samodzielnych oddziałów, aktualne rozmieszczenie oraz rejony zapasowe (kierunki przemieszczania) jednostek logistycznych przełożonego, własnych a także ZT i samodzielnych oddziałów, przebieg wojskowych dróg samochodowych, które będą utrzymywane w czasie przygotowania i w toku operacji, inne wykorzystywane obiekty komunikacyjne (stacje wyładowania i załadowania), rurociągi paliwowe, lotniska i lądowiska, rejony przeprawowe, źródła zaopatrzenia, szpitale, zakłady remontowe i inne obiekty terenowej infrastruktury logistycznej przydzielone ZO.

W legendzie planu wsparcia logistycznego ZO ujmuje się informacje niezbędne szefowi logistyki do kierowania wsparciem logistycznym, których nie można przedstawić graficznie. Są to: główne zadania wsparcia logistycznego ZO w operacji, ogólny bilans środków zaopatrzenia masowego zużycia, przydział obiektów terenowej infrastruktury logistycznej ZT i samodzielnym oddziałom, zasadnicze kalkulacje z zakresu zaopatrywania, serwisu technicznego, pomocy medycznej i zabezpieczenia komunikacyjnego, organizację kierowania wsparciem logistycznym ZT, samodzielnych oddziałów oraz dowodzenia jednostkami logistycznymi ZO.

34/ Treści zawarte w "Planie wsparcia logistycznego ZO" mają charakter organizacyjno - menadżerski.

Plan wsparcia logistycznego ZO w ogólnym zarysie opracowany jest na całą operację. Szczegółowo natomiast planowane są w nim przedsięwzięcia logistyczne na kolejny dzień operacji. Podpisują go szef sztabu i szef logistyki, a zatwierdza dowódca ZO.

Plany działania pionów funkcyjnych zarządu logistyki ZO zawierają uszczegółowione dane zawarte w planie wsparcia logistycznego ZO.

Plan zaopatrywania w części graficznej, oprócz ogólnych informacji operacyjnych i logistycznych powinien zawierać: rejony rozwinięcia oddziałów zaopatrzenia i transportowych Naczelnego Dowództwa (przydzielonych lub działających na korzyść ZO), położenie oraz zapasowe rejony rozmieszczenia batalionów zaopatrzenia i transportowych ZO oraz jednostek zaopatrzenia ZT i samodzielnych odddziałów, przydzielone ZO stacjonarne źródła zaopatrzenia, planowane rejony przeładowania środków zaopatrzenia z transportu samochodowego Naczelnego Dowództwa na transport samochodowy ZO oraz punkty spotkań dowódców kolumn transportowych, stacje wyładowania, rurociągi paliwowe, lądowiska (lotniska) zaopatrywania, piekarnie, rzeźnie, pralnie, łaźnie i inne obiekty terenowej infrastruktury logistycznej wykorzystywane w procesie zaopatrywania.

W legendzie planu zaopatrywania powinny być zawarte: główne zadania pionu zaopatrywania, kalkulacje potrzeb i możliwości odtwarzania i uzupełniania środków zaopatrzenia, organizację dowozu, przydziały gospodarcze, organizację działalności gospodarczo-bytowwej, organizację obrony i ochrony oraz procesu wsparcia logistycznego jednostek i urządzeń pionu zaopatrywania.

Plan eksploatacji w części graficznej oprócz ogólnych informacji operacyjnych i logistycznych, powinien zawierać: rejony rozwinięcia batalionów remontowych i batalionów ewakuacji sprzętu Naczelnego Dowództwa (przydzielonych lub działających na korzyść ZO), położenie oraz zapasowe rejony rozmieszczenia (kierunki przemieszczania) batalionów remontowych i batalionów ewakuacji sprzętu ZO oraz jednostek ewakuacyjno-remontowych ZT i samodzielnych oddziałów, zmilitaryzowane zakłady remontowe

(garnizonowe i rejonowe) zakłady remontowe i inne obiekty techniczne terenowej infrastruktury logistycznej, rejony przewidywanych masowych strat uzbrojenia i sprzętu technicznego, drogi ewakuacji technicznej w ZT i samodzielnych oddziałach i inne informacje.

W legendzie planu eksploatacji powinny być zawarte: główne zadania pionu eksploatacji, stan techniczny sprzętu wojskowego ZO, prognoza strat i odzysku uzbrojenia i sprzętu technicznego, organizacja ewakuacji i remontu sprzętu wojskowego, przydział obiektów technicznych terenowej infrastruktury logistycznej ZT i samodzielnym oddziałom, sposób użycia własnych i przydzielonych sił i środków serwisu technicznego, organizacja wsparcia logistycznego oraz obrony i ochrony oddziałów i urządzeń serwisu technicznego ZO.

Plan pomocy medycznej w części graficznej oprócz ogólnych informacji operacyjnych i logistycznych powinien zawierać: rejony rozwinięcia ruchomych szpitali, basan i pododdziałów (kwmed, kssan, kpepid) wydzielonych z bwmed Naczelnego Dowództwa (przydzielonych lub działających na korzyść ZO), położenie oraz zapasowe rejony rozmieszczenia bwmed ZO i pododdziałów medycznych ZT i samodzielnych oddziałów, rejony lecznicze, terenowe stacje sanitarno-epidemiologiczne oraz inne informacje.

W legendzie planu pomocy medycznej powinny być zawarte: główne zadania pionu medycznego, prognoza strat sanitarnych, kalkulacja potrzeb i możliwości leczniczych i ewakuacyjnych, zasadnicze przedsięwzięcia sanitarnoprzeciwepidemiczne, przydział sił i środków służby zdrowia ZT i samodzielnym oddziałom, kalkulacje potrzeb i możliwości zaopatrywania ZT i samodzielnych oddziałów w sprzęt i krew konserwowaną, harmonogram pracy własnych i przydzielonych oddziałów (pododdziałów) medycznych, organizację wsparcia logistycznego oraz obrony i ochrony oddziałów i urządzeń medycznych ZO.

Plan zabezpieczenia komunikacyjnego oprócz ogólnych informacji operacyjnych i logistycznych powinien zawierać: położenie kompanii drogowo-eksploatacyjnych i kompanii regulacji ruchu

oraz ich zapasowe rejony rozmieszczenia (kierunki przesunięcia), rejony rozwinięcia jednostek liniowych Służby Komunikacji Wojskowej Naczelnego Dowództwa oraz oddziałów zmilitaryzowanych Ministerstwa Transportu i Gospodarki Morskiej, sieć komunikacyjną wykorzystywaną do realizacji przewozów na rzecz ZO, rejony przeprawowe, składy sprzętu i materiałów komunikacyjnych oraz inne informacje.

W legendzie planu zabezpieczenia komunikacyjnego powinny być zawarte: główne zadania pionu komunikacyjnego, organizacja kierowania i kontroli ruchu na drogach samochodowych ZO, plan przewozów wojskowych realizowanych na rzecz ZO, plan odbudowy osłony technicznej i utrzymania sieci komunikacyjnej na obszarze logistycznym ZO, plan współdziałania służby komunikacji wojskowej z szefostwem wojsk inżynieryjnych ZO, a także organizację wsparcia logistycznego, obrony i ochrony jednostek i urządzeń komunikacji wojskowej ZO.

Plany szczegółowe podpisują szefowie pionów funkcyjnych, a zatwierdza szef logistyki ZO.

3.3.5. Meldunki o sytuacji logistycznej

Meldunki o sytuacji logistycznej są dla szefa logistyki ZO zasadniczym źródłem informacji o przebiegu dostaw i usług w ZT i samodzielnych oddziałach, a także o stanie i możliwościach wykonawczych podległych oddziałów logistycznych. W związku z tym w meldunkach tych podawane są: rozmieszczenie jednostek logistycznych, stan zapasów środków zaopatrzenia, stan techniczny uzbrojenia i sprzętu technicznego, liczba rannych i chorych wymagających ewakuacji z punktów opatrunkowych, stan techniczny sprzętu specjalistycznego w oddziałach logistycznych, potrzeby, wnioski i propozycje.

Meldunek o sytuacji logistycznej wykonawca opracowuje w dwóch egzemplarzach. Jeden przesyła przełożonemu funkcjonalnemu, a drugi pozostawia u siebie.

3.4. Realizacja procesu kierowania wsparciem logistycznym

3.4.1. Planowanie wsparcia logistycznego

Planowanie wsparcia logistycznego w ZO jest procesem ciągłym. Rozpoczyna się ono w chwili otrzymania przez ZO zadania bojowego, a kończy po jego zrealizowaniu. Główne czynności planistyczne wykonywane są w okresie organizacji działań.

Podstawą do rozpoczęcia procesu planowania stanowi koncepcja wsparcia logistycznego wypracowana przez szefa logistyki ZO na podstawie treści otrzymanego zadania [35/], zamiaru dowódcy ZO i jego wytycznych, zakresu wsparcia logistycznego realizowanego na rzecz ZO przez Naczelne Dowództwo[36/], sytuacji operacyjnej i logistycznej ZO oraz prognoz dotyczących: potrzeb zaopatrzeniowych ZT i samodzielnych oddziałów, strat w uzbrojeniu i sprzęcie technicznym, strat sanitarnych, wielkości przewozów realizowanych na rzecz ZO (przez Naczelne Dowództwo) oraz ZT i samodzielnych oddziałów, natężenia ruchu na drogach samochodowych ZO, a także wielkości zniszczeń na sieci komunikacyjnej ZO.

Bezpośredni udział szefa logistyki, w procesie planowania działań ZO[37/]oraz pełnienie przez niego funkcji koordynatora procesów zarządzania wsparciem logistycznym ZT i samodzielnych oddziałów powoduje, że jego dokumentacja planistyczna - plan wsparcia logistycznego ZO - ma charakter ogólny - decyzyjny, a

---

35/ Wynikają one z dyrektywy operacyjnej Naczelnego Dowództwa.

36/ Przedstawiony jest on z reguły w zarządzeniu logistycznym stanowiącym załącznik do dyrektywy operacyjnej Naczelnego Dowództwa.

37/ Szef logistyki ZO przebywając na CDB uczestniczy w procesie wypracowania decyzji dowódcy przez przedstawianie danych logistycznych oraz dokonywanie korekcji zamiaru dowódcy w zależności od aktualnej wydolności systemu logistycznego, natomiast przebywając w CKWL jest koordynatorem procesów zarządzania wsparciem logistycznym oraz dowodzi oddziałami logistycznymi ZO.

dokumentacja planistyczna szefów funkcyjnych - szczegółowy, wykonawczy.

Charakterystyczną cechą planu wsparcia logistycznego ZO jest to, że w jego części opisowej zawarte jest przede wszystkim zbilansowanie potrzeb i źródeł ich pokrycia oraz zadań i terminów ich realizacji. Ma on więc układ ramowy - ogólny. Z kolei dokumentacja szefów pionów funkcyjnych rozwija i precyzuje treści zawarte w części opisowej planu wsparcia logistycznego ZO. Jednak w sposób szczegółowy opracowywany jest proces realizacji dostaw i usług tylko na pierwszy (kolejny) dzień działań. Dokumentację tą stanowią rozdzielniki zaopatrzenia, plany dowozu (dostarczania) zaopatrzenia , plany ewakuacji technicznej, plany remontów uzbrojenia i sprzętu technicznego, plany ewakuacji medycznej, plany przewozów wojskowych, plany ruchu na wojskowych drogach samochodowych, plany i projekty odbudowy obiektów komunikacyjnych itp.

3.4.2. Organizowanie wsparcia logistycznego

Proces organizowania wsparcia logistycznego ZO w operacjach zależy przede wszystkim od sytuacji operacyjnej i logistycznej, treści otrzymanego zadania, decyzji dowódcy i jego wytycznych, zakresu wsparcia logistycznego realizowanego przez Naczelne Dowództwo, możliwości wykonawczych oddziałów i urządzeń logistycznych, stopnia rozwoju terenowej infrastruktury logistycznej na obszarze działań, warunków terenowych i atmosferycznych oraz w bardzo dużej mierze od czasu jakim oddziały i urządzenia logistyczne będą dysponowały na zorganizowanie procesu dostaw i usług na rzecz ZT i samodzielnych oddziałów. Obejmuje ono kompleks wzajemnie powiązanych przedsięwzięć polegających na:

- przygotowaniu, ugrupowaniu, rozmieszczeniu i przemieszczeniu oddziałów i urządzeń logistycznych;
- wyznaczaniu, przygotowaniu i utrzymaniu sieci dróg samo-

chodowych na obszarze działania ZC;

- zorganizowaniu obrony i ochrony oddziałów i urządzeń logistycznych.

Właściwie zorganizowane wsparcie logistyczne wojsk na szczeblu operacyjnym powinno zapewniać racjonalne wykorzystanie posiadanych sił i środków logistycznych, operatywne manewrowanie nimi oraz sprawne i skryte dowodzenie oddziałami logistycznymi, a także zachowanie żywotności systemu logistycznego.

3.4.2.1. Przygotowanie, ugrupowanie, rozmieszczenie i przemieszczenie oddziałów i urządzeń logistycznych

Przygotowanie oddziałów i urządzeń logistycznych do pracy w warunkach bojowych jest procesem ciągłym, a szereg przedsięwzięć w tym zakresie realizuje się jeszcze w okresie pokoju. Wynika to z faktu, że większość jednostek logistycznych szczebla operacyjnego to jednostki formowane od nowa - nie istniejące w czasie pokoju, a rozwijane dopiero w czasie osiągania przez ZO pełnej gotowości bojowej. Głównym problemem w tym okresie staje się ukompletowanie oddziałów logistycznych zgodnie z etatem czasu wojennego, zgranie zespołów oraz przemieszczenie ich do rejonów wyjściowych do działań. Przygotowanie oddziałów i urządzeń logistycznych do działania w operacji polega na uzupełnianiu ich braków w stanie osobowym, uzbrojeniu, sprzęcie technicznym, odtworzeniu zapasów zaopatrzenia, wyewakuowaniu rannych i chorych z punktów opatrunkowych, ewakuacji nadwyżkowego funduszu remontowego uzbrojenia i sprzętu technicznego z PZUS, a także na przygotowaniu transportu samochodowego do pracy w istniejących warunkach terenowych i atmosferycznych.

Zakres przedsięwzięć związanych z przygotowaniem oddziałów i urządzeń logistycznych do wykonywania zadań wsparcia logistycznego w operacji zależeć będzie od stopnia ich ukompletowania oraz czasu jakim będą dysponować logistyczne organy kierowania na wykonanie przedsięwzięć przygotowawczych.

Ugrupowanie oddziałów i urządzeń logistycznych w operacji zdeterminowane jest przede wszystkim ugrupowaniem operacyjnym wojsk. Powinno ono uwzględniać zamiar operacyjny dowódcy i zapewniać ciągłość wykonywania zadań wsparcia logistycznego. Polega ono na umiejętnym w stosunku do danej sytuacji operacyjnej podziale sił i środków logistycznych oraz odpowiednim ich usytuowaniu w stosunku do rubieży styczności z nieprzyjacielem.

W operacjach ZO będącego w pierwszym rzucie operacyjnym Naczelnego Dowódcy oddziały i urządzenia logistyczne ugrupowuje się zwykle w dwa rzuty. W pierwszym rzucie (bliżej rubieży styczności z nieprzyjacielem) z reguły działają oddziały medyczne i remontowe /bwmed i brem / bezpośrednio za ZT pierwszego rzutu operacyjnego lub też (w zależności od sytuacji) w ich ugrupowaniu bojowym, rozwijając punkty opatrunkowe i punkty zbiórki uszkodzonego sprzętu. Niekiedy za ZT pierwszego rzutu wykonującymi główne zadania w operacji wydziela się bataliony zaopatrzenia z zapasami paliw i amunicji.

W operacji zaczepnej oddziały i urządzenia logistyczne przybliża się do wojsk i rozwija na kierunku ich głównego uderzenia w odległości 25-35 km od rubieży styczności z nieprzyjacielem. Wysunięcie do przodu sił i środków medycznych, serwisu technicznego oraz transportu z zaopatrzeniem umożliwia im wcześniejsze przystąpienie do pracy, a także skraca ramię dowozu i ewakuacji.

W operacji obronnej oddziały i urządzenia logistyczne rozwija się w zasadzie na kierunkach działania wojsk, z dala od przewidywanych kierunków głównego uderzenia nieprzyjaciela i obiektów stanowiących opłacalne cele dla uderzeń bronią masowego i precyzyjnego rażenia, w odległości 35-45 km od linii styczności wojsk.

Oddziały i urządzenia logistyczne działające w pierwszym rzucie logistycznym rozwijają się do pracy w oddzielnych rejonach.

W drugim rzucie logistycznym ZO pozostają oddziały logistyczne stanowiące odwód szefa logistyki ZO (przeznaczone do rozwinięcia w późniejszym terminie - bzaop, bwmed, brem) oraz oddziały i urządzenia logistyczne działające w całym obszarze lo-

gistycznym - bas, btr, krr.

W operacji zaczepnej rozmieszcza się je za drugim rzutem (odwodem) związku operacyjnego w odległości 60-100 km od lini styczności z nieprzyjacielem, natomiast w operacji obronnej za pierwszą rubieżą obrony ZO, z reguły za jego drugim rzutem w odległości 80-120 km.

Oddziały i urządzenia logistyczne stanowiące odwód szefa logistyki ZO utrzymane są w ciągłej gotowości do wykonania zadań wsparcia logistycznego.

Oddziały i urządzenia logistyczne związku operacyjnego znajdującego się w drugim rzucie operacyjnym Naczelnego Dowódcy ugrupowuje się w jednym rzucie.

Rozmieszczenie oddziałów i urządzeń logistycznych polega na ich odpowiednim usytuowaniu w terenie w stosunku do walczących wojsk, przy jednoczesnym zapewnieniu im dogodnych warunków do ich obrony i ochrony oraz szybkiego opuszczenia zajmowanych rejonów. Podczas rozmieszczania oddziałów i urządzeń logistycznych należy umiejętnie wykorzystywać infrastrukturę terenu, unikać rozmieszczenia ich na prawdopodobnych kierunkach uderzeń nieprzyjaciela oraz w pobliżu obiektów stanowiących opłacalne cele dla uderzeń bronią masowego i precyzyjnego rażenia.

Rejony rozmieszczenia oddziałów logistycznych powinny zapewniać:

- rozśrodkowane i skryte rozmieszczenie sił i środków;
- dogodne warunki do szybkiego rozwijania i zwijania urządzeń logistycznych;
- dobre warunki pracy i odpoczynku dla żołnierzy;
- zadawalające warunki sanitarno-epidemiologiczne;
- dostateczną liczbę źródeł wody i dróg do ruchu pojazdów samochodowych.

Rejony rozmieszczenia oddziałów i urządzeń logistycznych powinny być położone w pobliżu dróg samochodowych ZO i posiadać dogodne dojazdy. Należy unikać rozmieszczania oddziałów i urządzeń logistycznych w dużych masywach leśnych ze względu na możliwość powstawania pożarów i zawał leśnych po uderzeniach nieprzyjaciela. Ocenia się, że najkorzystniej jest rozwijać oddziały i urzą-

dzenia logistyczne w małych miejscowościach, a ponadto w hurtowniach, bazach transportowych, zakładach remontowych itp.

Powierzchnie rejonów rozmieszczenia oddziałów i urządzeń logistycznych w terenie zależą od ich struktury organizacyjnej i sposobu działania. Wynoszą one dla: bzaop - 25-30 km^2, btr - 30 km^2, bwmed - 12 km^2, brem - 4-6 km^2, bes - do 3 km^2. Orientacyjne czasy ich rozwijania wynoszą dla: bzaop - 3-4 godz., btr - 2 godz.,brem - 2-2,5 godz., bwmed - 3 godz.

Oddziałom i urządzeniom logistycznym w operacjach, w tym szczególnie w operacji obronnej, poza zasadniczymi rejonami rozmieszczenia, wyznacza się i rozpoznaje rejony zapasowe, położone z reguły w odległości 3-5 km od rejonów zasadniczych.

Przemieszczanie oddziałów i urządzeń logistycznych w okresie organizowania wsparcia w ZO polega na przyjęciu przez nie odpowiedniego ugrupowania i rozmieszczenia w stosunku do ugrupowania ZT i samodzielnych oddziałów. Ma ono na celu przede wszystkim zapewnienie ciągłości w realizacji dostaw i usług na rzecz walczących ZT i oddziałów .Sprzyja temu miedzy innymi skracanie ramienia dowozu i ewakuacji, a także umiejętne rozmieszczanie urządzeń logistycznych w stosunku do obiektów terenowej infrastruktury logistycznej. Ponadto przemieszczanie może wyniknąć z potrzeby zwiększenia żywotności oddziałom i urządzeniom logistycznym przez ich odpowiednie rozśrodkowanie, oddalenie od obiektów stanowiących opłacalne cele dla uderzeń nieprzyjaciela, stworzenie dogodnych warunkow obrony i ochrony itp. Powinno ono być wykonywane przy zachowaniu ciągłości dostaw i usług świadczonych w tym okresie na rzecz ZT i samodzielnych oddziałów. W zależnosci od sytuacji operacyjnej przemieszczanie oddziałów i urządzeń logistycznych może odbywać się całością sił danego oddziału lub jego częściami, po jednej lub dwóch drogach.

Każde przemieszczenie oddziałów i urządzeń logistycznych do nowego rejonu powinno być poprzedzone rekonesansem drogi do nowego rejonu rozmieszczenia i może odbyć się tylko za zgodą szefa logistyki ZO. Jedynie w wypadku wymuszonego przesunięcia (skażenia rejonu, groźby opanowania przez nieprzyjaciela itp.)

decyzje o opuszczeniu dotychczas zajmowanego rejonu może podjąć dowódca danego oddziału lub urządzenia logistycznego, o czym niezwłocznie powinien powiadomić przełożonego. O zmianie rejonu rozmieszczenia oddziału lub urządzenia logistycznego powiadamia się sztab ZO, przełożonego oraz zainteresowane osoby szczebla niższego.

3.4.2.2. Wyznaczenie, przygotowanie i utrzymanie dróg samochodowych

Sieć dróg samochodowych w obszarze logistycznym ZO wyznacza się, przygotowuje i utrzymuje przed operacją.
Drogi takie rozwija się na kierunku każdego związku taktycznego i samodzielnego oddziału pierwszego rzutu (co najmniej po jednej drodze). Są to drogi o kierunku dofrontowym . Łączą one polowe składy ZO rozwijane przez bataliony zaopatrzenia działające na kierunku danego ZT z punktami zaopatrzenia ZT i samodzielnych oddziałów pierwszego rzutu. Drogi te z reguły są przedłużeniem dróg Naczelnego Dowódcy.

Dla umożliwienia manewru maszerującym po drogach kolumnom transportowym z jednej drogi dofrontowej na inną w obszarze logistycznym ZO wyznacza się, przygotowuje i utrzymuje rownież drogi rokadowe. Przebiegają one na rubieży rozwijania punktów zaopatrzenia pierwszorzutowych ZT i samodzielnych oddziałów oraz po obu stronach szerokich przeszkód wodnych przecinających obszar logistyczny w kierunku rokadowym.

Oprocz głównych dofrontowych i rokadowych dróg samochodowych w obszarze logistycznym ZO wyznacza się, rozpoznaje i przygotowuje drogi zapasowe i pomocnicze. Przeniesienia ruchu na drogi zapasowe dokonuje się w przypadku rozległych zniszczeń powstałych na drogach głównych, zatopień, pożarów itp.

Przygotowanie wybranych do eksploatowania dróg dla potrzeb ZO odbywa się przed operacją. Polega ono na przystosowaniu istniejącej sieci drogowej do potrzeb ruchu wojskowego. Obejmuje ono między innymi rozpoznanie techniczne dróg, ich oczyszczanie,

odbudowę uszkodzonych odcinków i obiektów drogowych (mostowych), budowę objazdów i dojazdów oraz przygotowanie przepraw promowych i w bród, oznakowanie dróg oraz przygotowanie rejonów wyczekiwania dla kolumn transportowych.

Zadania związane z przygotowaniem dróg do eksploatacji w obszarze logistycznym ZO w okresie organizowania wsparcia logistycznego realizować będą zmilitaryzowane oddziały układu pozamilitarnego, działające w swoich rejonach odpowiedzialności. Będą to przede wszystkim zmilitaryzowane oddziały resortów Transportu i Gospodarki Morskiej oraz Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa (oddziały budowy dróg, oddziały budowy mostów , oddziały przepraw promowych i oddziały przepraw mostowych).

Kierowanie ruchem na drogach samochodowych wynika z potrzeb uwzględniania priorytetu ruchu wojsk i przewozów wojskowych, oraz zapobiegania powstawaniu na nich chaosu, tworzenia się korków drogowych w rejonach ciaśnin terenowych i przejazdów przez małe miejscowości.

Planowanie,kierowanie i kontrola ruchu na drogach samochodowych ZO w operacji prowadzonej na obszarze RP realizowane jest w ramach ogólnego systemu kierowania ruchem samochodowym. W systemie tym działają organy kierowania ruchu podległe Rejonowym Sztabom Wojskowym, Wydziałom Komunikacji Wojskowej OW i Zarządowi Komunikacji Inspektoratu Logistyki Sztabu Generalnego WP.
W obszarze logistycznym ZO zadania regulacji i kierowania ruchem realizują kompanie regulacji ruchu.

Utrzymanie dróg samochodowych ZO w stanie przejezdności, zapewniającym ciągłość dowozu środków zaopatrzenia do walczących ZO i samodzielnych oddziałów oraz ewakuacji rannych i chorych i uszkodzonego sprzętu realizują przede wszystkim oddziały zmilitaryzowane układu pozamilitarnego, przedsiębiorstwa drogowe rejonów dróg publicznych, pododdziały komunikacyjne, a w razie potrzeby, także oddziały i pododdziały wojsk inżynieryjnych ZO.

3.4.2.3. Obrona i ochrona oddziałów i urządzeń logistycznych

Oddziały i urządzenia logistyczne w operacjach ZO stanowić będą opłacalne cele dla uderzeń nieprzyjaciela. Będzie on bowiem dążył do zakłócenia lub też całkowitego zerwania procesu dostaw i usług na rzecz ZT i samodzielnych oddziałów. Obrona i ochrona oddziałów i urządzeń nabiera więc szczególnego znaczenia dla zachowania żywotności systemu logistycznego ZO, a tym samym utrzymania jego zdolności do realizacji zadań wsparcia logistycznego.
Jej celem jest niedopuszczenie do niespodziewanego napadu nieprzyjaciela oraz zminimalizowanie skutków jego uderzeń na system logistyczny ZO. Obejmuje ona: ubezpieczenie, maskowanie, obronę przed bronią masowego rażenia, powszechną obronę przeciwlotniczą, zabezpieczenie inżynieryjne, obronę przeciwchemiczną oraz zabezpieczenie przeciwpożarowe[38/]

Ubezpieczenie oddziałów i urządzeń logistycznych ZO ma na celu niedopuszczenie do niespodziewanego napadu nieprzyjaciela oraz zapewnienie własnym siłom czasu niezbędnego na zorganizowanie odparcia uderzenia. Ogranicza także możliwość przenikania sił przeciwnika do rejonów rozmieszczenia oddziałów i uderzeń logistycznych.
W obszarze logistycznym ZO zadania ubezpieczenia realizowały będą również siły układu pozamilitarnego, przeznaczone do realizacji tych zadań na rzecz ochrony państwa.Są to wyspecjalizowane jednostki resortu spraw wewnętrznych takie jak Policja i Urząd Ochrony Państwa, których struktura i zasięg działania jest dostosowana do do podziału administracyjnego RP.Do ich zadań należy między innymi operacyjne rozpoznanie sił dywersyjnych, ochrona waż-

---

38/ Zakres i sposób realizacji tych przedsięwzięć przez oddziały i urządzenia logistyczne przedstawiono w skryptach pt: Wsparcie logistyczne wojsk w operacji obronnej.AON wew, 4377/92, Nr bibl. pf 80/S oraz Wsparcie logistyczne pułku i dywizji zmechanizowanej w walce. AON wew. 4366/92, Nr bibl. pf 73/S.

nych obiektów gospodarki narodowej oraz udział w zwalczaniu grup dywersyjnych zbrojnego podziemia i desantów powietrznych. Siły te realizując swoje zadania mogą świadczyć jednocześnie usługi na rzecz ubezpieczenia oddziałów i urządzeń logistycznych.

Maskowanie oddziałów i urządzeń logistycznych ma na celu ich ukrycie przed rozpoznaniem nieprzyjaciela, wprowadzenie go w błąd co do ich składu i przeznaczenia oraz sposobu rozmieszczenia w terenie. Szczególne znaczenie w tym zakresie ma maskowanie operacyjne. Może ono polegać na organizowaniu pozornych rejonów rozwinięcia sił i środków logistycznych, pozornego ruchu kolumn zaopatrzenia na drogach zapasowych, pozornych źródeł zaopatrzenia, propagowaniu fałszywych informacji o procesie wsparcia logistycznego itp.

Zapewnienie skuteczności maskowania operacyjnego polega na zachowaniu w tajemnicy działań faktycznych przy jednoczesnej działalności dezinformacyjnej, szczególnie co do układu głównych dróg samochodowych ZO, rejonów rozmieszczeniaoddziałów i urządzeń logistycznych, źródeł zaopatrzenia, możliwości wykonawczych oddziałów logistycznych itp.

Obronę przed bronią masowego rażenia organizuje się i realizuje w celu maksymalnego osłabienia oddziaływania broni jądrowej, chemicznej i biologicznej nieprzyjaciela na oddziały i urządzenia logistyczne ZO oraz zachowania ich zdolności do wykonania zadań wsparcia logistycznego.

Prognozowanie zagrożenia BMR obszaru logistycznego ZO prowadzi się w oparciu o informacje o sytuacji hydrometeorologicznej uzyskiwane z terenowych inspektoratów OC oraz terenowych delegatur Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej [39/].

39/ Na bazie IMGW, lotniskowych biur meteorologicznych, biur prognoz oraz stacji hydrologicznych, hydrometeorologicznych, pomiarów promieniotwórczych, sondażu pionowego atmosfery i posterunków meteorologicznych, na okres wojny tworzony jest zintegrowany system osłony hydrometeorologicznej kraju (województwa).

Powszechną obronę przeciwlotniczą organizuje się i realizuje w celu zapewnienia obrony oddziałów i urządzeń logistycznych ZO oraz kolumn zaopatrzenia przed uderzeniami z powietrza. Przedsięwzięcia powszechnej obrony przeciwlotniczej oddziały i urządzenia logistyczne wykonują własnymi siłami, natomiast obrona powietrzna obszaru logistycznego ZO realizowana jest w systemie obrony powietrznej.

Zabezpieczenie inżynieryjne organizuje się i realizuje w celu stworzenia oddziałom i urządzeniom logistycznym ZO dobrych warunków do skrytego przemieszczania i rozwijania w terenie oraz pomyślnego wykonania zadań wsparcia logistycznego wojsk, a także zwiększenia skuteczności obrony przed wszystkimi środkami rażenia nieprzyjaciela.

Znacznej pomocy oddziałom i urządzeniom logistycznym w zakresie rozbudowy inżynieryjnej rejonów rozmieszczenia mogą udzielić zmilitaryzowane oddziały budownictwa[40] działające w obszarze logistycznym ZO. Ich wykorzystanie szef logistyki ZO uzgadnia z terenowymi organami administracji państwowej .

Obronę przeciwchemiczną organizuje się i realizuje w celu umożliwienia oddziałom i urządzeniom logistycznym wykonywanie zadań wsparcia logistycznego wojsk nawet w sytuacji skażeń promieniotwórczych, chemicznych i biologicznych. W ramach obrony przeciwchemicznej realizuje się ponadto maskowanie obiektów logistycznych dymami, a także zapewnia bezpieczeństwo oddziałów logistycznych przed promieniowaniem.

Podstawowe przedsięwzięcia obrony przeciwchemicznej oddziały

40/ Zmilitaryzowane oddziały budownictwa na czas wojny organizuje Ministerstwo Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa. Przeznaczone są one między innymi do rozbudowy inżynieryjnej ugrupowania operacyjnego SZ RP, w tym również do rozbudowy rejonów rozmieszczenia oddziałów, rozbudowy pozornych stanowisk dowodzenia, pozornych rejonów rozmieszczenia wojsk i pozornych rejonów stanowisk ogniowych i stanowisk startowych.

i urządzenia logistyczne realizują własnymi siłami i środkami. Bardziej złożone specjalistyczne zadania takie jak: wykrywanie wybuchów jądrowych, uderzeń środkami zapalającymi, całkowite zabiegi specjalne itp. wykonują oddziały (pododdziały) obrony przeciwchemicznej.

Zabezpieczenie przeciwpożarowe organizuje się i realizuje w celu zapobiegania powstawaniu pożarów w rejonach rozmieszczenia oddziałów i urządzeń logistycznych oraz na drogach samochodowych ZO, a w razie ich powstania skutecznego ich gaszenia. Podstawowe przedsięwzięcia ochrony przeciwpożarowej oddziały i urządzenia logistyczne wykonują własnymi siłami. W wypadku powstania pożarów w obszarze logistycznym ZO wydatnej pomocy w ich zwalczaniu udzielić mogą jednostki Państwej Straży Pożarnej[41/] stosownie do terytorialnego zakresu ich działania.

3.4.3. Pobudzanie i inicjowanie procesów logistycznych

Istota pobudzania i inicjowania tkwi w odpowiednim doborze metod działania, które umożliwią sprawne wykonanie zadań przygotowanych (wypracowanych) podczas planowania i organizowania wsparcia logistycznego w ZO, lub inaczej mówiąc doprowadzą do osiągnięcia celu kierowania.

Pobudzanie i inicjowanie procesów logistycznych w ZO odbywa się przez rozkazywanie, zarządzanie, współdziałanie i motywowanie.

Rozkazy logistyczne wydawane są w formie pisemnej. Wydaje je szef logistyki ZO podległym oddziałom logistycznym: batalionom zaopatrzenia, batalionom transportowym, batalionom remontowym, batalionowi ewakuacji sprzętu, batalionom wzmocnienia medycznego,

---

41/ Komenda Główna i Komendy Wojewódzkie Państwowej Straży Pożarnej zarówno w czasie zagrożenia jak i wojny prowadzą aktywną ochronę przeciwpożarową, uczestnicząc w krajowym systemie ratownictwa gasniczego.

zgrupowaniom szpitali rezerwowych, pułkom komunikacyjnym oraz kompaniom regulacji ruchu.

Zarządzenia logistyczne wydawane są w formie pisemnej. Wydaje je szef logistyki ZO szefom logistyki ZT (dywizji i nie wchodzących w ich skład brygad zmechanizowanych, pancernych, piechoty górskiej itp.). Natomiast informacje (dane) logistyczne dla oddziałów rodzajów wojsk i służb przekazywane są w zarządzeniach szefów rodzajów wojsk i służb (szefa artylerii, szefa OPL, szefa saperów, szefa obrony przeciwchemicznej, szefa łączności itp.).

Wstępne zarządzenia logistyczne wydawane są z reguły w formie pisemnej. Wydaje je szef logistyki ZO w celu przyśpieszenia zainicjowania procesów logistycznych związanych z przygotowaniem ZT i samodzielnych oddziałów do działań. Wydawane mogą być one bezpośrednio wszystkim zainteresowanym.

Współdziałanie ma na celu zgranie pod względem celu, miejsca i czasu wysiłku organów i oddziałów logistycznych ZO, a także organów i oddziałów logistycznych sąsiadów dla jak najlepszego wykonania zadania. W przypadku prowadzenia działań na obszarze własnego kraju organizowane jest ponadto współdziałanie z terenową administracją cywilną (jest to tzw.współdziałanie wojskowo-cywilne) w zakresie wykorzystania przez walczące ZT i samodzielne oddziały ZO miejscowej infrastruktury logistycznej. Jest ono organizowane na podstawie planu współdziałania , w tym planu współdziałania wojskowo-cywilnego.

Motywowanie ma na celu wytworzenie warunków sprzyjających jak najlepszemu wykonywaniu zadań przez organy i oddziały logistyczne ZO. Warunki te kształtowane są za pomocą bodźców ekonomicznych i pozaekonomicznych.

3.4.4. Kontrola i nadzór

Kontrolowanie realizacji zadań logistycznych przez organy i oddziały logistyczne ZO, a także podległe funkcjonalnie piony logistyczne ZT i samodzielnych oddziałów jest obowiązkiem wynikającym z postanowień regulaminów wojskowych. W toku działań bojowych sprawowane jest ono głównie w postaci rozliczania i nadzoru służbowego. Mają one na celu systematyczne doskonalenie dyscypliny wykonawczej tj. wpływanie na dokładne i terminowe wykonywanie zadań związanych z realizacją dostaw i usług na rzecz walczących ZT, oddziałów i pododdziałów. Bieżącym rozliczeniem z realizacji zadań służą m.in. meldunki logistyczne.

ZAŁĄCZNIKI

Załącznik 1

RODZAJE ZAPASÓW I ICH URZUTOWANIE

a/ według dotychczasowych poglądów

Wyszczególnienie		j.k.	Zapasy ruchome								
			Batalion /dywizjon/			Pułk /brygada/		Dywizja		Korpus zmech.	
			przy sprzęcie	na transporcie	razem	w składach	razem	w składach	razem	w składach	razem
Amunicja:											
strzelecka		jo	0,5	-	0,5	0,3	0,8	0,2	1,0	0,5	1,5
strzelecka pokładowa		"	1,0	-	1,0	0,3	1,3	0,2	1,5	0,2	1,7
moździerzowa		"	0,3	0,7	1,0	0,3	1,3	0,2	1,5	0,5	2,0
artyl pośrednia	do dział sam.	"	0,5	0,5	1,0	0,3	1,3	0,2	1,5	0,5	2,0
	do dział ciąg	"	0,3	0,7	1,0	0,3	1,3	0,2	1,5	0,5	2,0
artyleria ppanc.		"	0,3	0,7	1,0	0,3	1,3	0,2	1,5	0,5	2,0
rakietowa		"	-	0,66	0,66	0,34	1,0	0,5	1,5	0,5	2,0
czołgowa i BWP		"	1,0	-	1,0	0,5	1,5	0,5	2,0	0,5	2,5
plot	do dział ciąg.	"	0,3	0,7	1,0	0,5	1,5	0,5	2,0	1,0	3,0
	pozostałe	"	1,0	-	1,0	0,5	1,5	0,5	2,0	1,0	3,0
plot poc. rak.		"	1,0	-	1,0	1,0	2,0	1,0	3,0	1,0	4,0
ppk		"	1,0	-	1,0	0,5	1,5	0,5	2,0	0,5	2,5
Paliwa: BS		jn	1,3	-	1,3	0,3	1,6	0,4	2,0	0,3	2,3
ON do poj. kołowych		"	1,3	-	1,3	0,3	1,6	0,4	2,0	0,3	2,3
ON do poj.gąsienicowych		"	1,0	-	1,0	0,6	1,6	0,6	2,2	0,5	2,7
ON do czołgów		"	1,0	0,3	1,3	0,6	1,9	0,6	2,5	0,5	3,0
paliwo lotnicze		"	1,0	3,5	4,5	-	-	-	4,5	-	-
Żywność: "S"		rdz	1	-	1	1	2	1	3	-	3
	"NP"	"	-	4	4	1	5	1	6	2	8

b/. według nowych zgłoszeń

Wyszczególnienie	Zapasy wojenne										Razem siły zbrojne	Rezerwy państwowe w GN.	Ogółem
	taktyczne				okręgowe			centralne					
	przy oprzęciu /żoł/	na transp. OG	na transp. ZT	razem	na transp. OG/RHZ/	w składach	razem	na transp.	w składach	razem			
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
Amunicja /jn/													
strzelecka	0,5	0,5	0,5	1,5	0,3	2,7	3,0	0,3	4,2	4,5	9,0	-	9,0
art. i moździerz.	1,0	1,1	1,4	3,5	0,7	6,3	7,0	0,7	9,8	10,5	21,0	-	21,0
czołgowa	1,0	0,5	1,0	2,5	0,5	4,5	5,0	0,5	7,0	7,5	15,0	-	15,0
przeciwlotnicza	1,0	0,5	1,0	2,5	0,5	4,5	5,0	0,5	7,0	7,5	15,0	-	15,0
rakietowa	0,66	1,4	1,4	3,46	0,7	6,3	7,0	0,7	9,8	10,5	21,0	-	21,0
npk	1,0	0,5	1,0	2,5	0,5	4,5	5,0	0,5	7,0	7,5	15,0	-	15,0
Techniczne środki materiałowe /dni/	3	1	1	5	-	10	10	-	15	15	30	-	30
Paliwa /jn/	x/												
BS - pojazdy kołowe	5,0	3,0	2,0	10,0	1,25	16,5	17,75	1,0	3,25	4,25	32,0	46,1	78,1
- agregaty	1,0	0,7	0,5	2,2	0,4	5,4	5,8	0,4	1,2	1,6	9,6	13,8	23,4
ON - pojazdy kołowe	5,0	3,0	2,0	10,0	1,25	16,5	17,75	1,0	3,25	4,25	32,0	46,1	78,1
- pojazdy gąsienicowe	3,0	3,0	2,0	8,0	1,5	21,0	22,5	1,0	2,5	3,5	34,0	49,0	83,0
- agregaty	1,0	0,7	0,5	2,2	0,4	5,4	5,8	0,4	1,2	1,6	9,6	13,8	23,4
PL	1,0	3,5	-	4,5	1,0	16,0	17,0	1,0	2,5	3,5	25,0	36,0	61,0
Żywność/rdz/	4	2	2	8	1	4	5	0,5	1,5	2,0	15	45	60
Umundurowanie /% od stanu osobowego na cz. "ww"/	1 kpl.	10	5	16	-	5	5	-	2	2	23	10xx/	33
Materiały sanitarne													
- do udzielenia pomocy med. rannym/% od stanu osob. na cz. "ww"/				30	-	6	6	-	4	4	40	-	40
- do leczenia rannych w szpitalach /dni/	w szpitalach - 30 w RHZ i centr. skład. zaop. - 30												60

x/ jedna jn - ilość paliwa na 100 km wg normy zasadniczej.
xx/ zabezpieczenie z użytku bieżącego sił zbrojnych.

Załącznik 2

WIELKOŚĆ NORM ZUŻYCIA ŚRODKÓW MATARIAŁOWYCH I TECHNICZNYCH ŚRODKÓW BOJOWYCH W ZWIĄZKU OPERACYJNYM

Wyszczególnienie	Pobyt wojsk w rejonie jo/dobę jn/dobę	Marsz jo/dobę jn/100km	Operacja obronna /jo,jn/			Operacja zaczepna /jo,jn/		
			w 1 dniu operacji	średnie dobowe	w operacji*/	w 1 dniu operacji	w zadaniu bliższym	w operacji**/
Amunicja:								
strzelecka	0,02-0,05	0,05-0,1	0,35	0,27	1,35	0,30	0,8	1,3
strzelecka pokładowa	0,02-0,05	0,1-0,3	0,50	0,42	2,10	0,35	0,9	1,35
czołgowa	-	-	0,70	0,62	3,10	0,70	1,8	3,0
moździerzowa	-	-	1,0	0,84	4,20	1,2	3,0	5,0
artyl.do ognia pośred.	-	-	1,20	1,04	5,20	1,2	3,0	5,0
rakietowa	-	-	1,20	1,04	5,20	1,1	2,7	4,50
przeciwpancerna	-	-	0,80	0,72	3,6	0,6	1,5	2,50
PPK	-	-	0,70	0,62	3,10	0,5	1,2	2,0
przeciwlotnicza	0,1	0,1-0,5	0,60	0,60	3,0	1,0	2,4	4,0
plot.poc.rak.	0,1	0,1-0,5	0,35	0,27	1,35	0,7	1,8	3.0
Paliwa								
benzyna samochodowa	0,12-0,15	0,3-0,32	0,12-0,15	0,12-0,15	0,60-0,75	0,31-0,33	0,50-0,66	1,0-1,34
olej nap.do poj.kol.	0,12-0,15	0,3-0,32	0,12-0,15	0,12-0,15	0,60-0,75	0,31-0,33	0,50-0,66	1,0-1,34
olej nap.do poj.gąs.	0,19-0,22	0,45-0,55	0,18-0,22	0,18-0,22	0,9-1,1	0,50-0,52	0,77-1,03	1,57-2,07
lotnicze	0,5	1,0-1,5	1,5	1,5	7,5	1,5-2,0	3,0-4,5	7,5-10,5

* **/ Czas trwania operacji 5 dni.

Załącznik 3

PROGNOZOWANE DOBOWE STRATY TECHNICZNE SPRZĘTU WOJSKOWEGO W % I ICH STRUKTURA

Wyszczególnienie	Operacyjne rozwinięcie	Operacja obronna		Operacja zaczepna		Z tego kwalifikuje się do:			
		I rzut	II rzut	I rzut	II rzut	RB	RS	RG	SB
Czołgi	1 - 2	5 - 8	4 - 7	13 - 16	8 - 11	45	25	10	20
B W P	1 - 2	4 - 5	3 - 5	10 - 12	6 - 8	40	25	15	20
T O	2 - 3	4 - 5	3 - 5	10 - 12	6 - 8	40	25	15	20
Broń strzelecka	0,5 - 1	3 - 5	1,5 - 2,5	10 - 12	3 - 5	60	25	-	15
Sprzęt artyleryjski	1 - 1,5	3 - 5	3 - 4	4 - 6	1,5 - 2,5	50	20	10	20
Sprzęt rakietowy	0,5 - 1	10 - 15	6 - 8	7 - 12	4 - 6	40	25	15	20
Stacja rlok.	1 - 2	5 - 10	4 - 6	13 - 20	5 - 10	25	35	20	20
Samochody	2 - 3	3 - 4	3 - 4	7 - 9	4 - 6	65	20	5	10

Załącznik 4

PROGNOZOWANE DOBOWE STRATY SANITARNE W % I ICH STRUKTURA

Wyszczególnienie	Operacyjne rozwinięcie	Operacja obronna		Operacja zaczepna	
		bez użycia BMR	z użyciem BMR	bez użycia BMR	z użyciem BMR
w pierwszym dniu operacji	1 - 1,5	1,3 - 2,1	5,4 - 7,1	1,6 - 2,6	4,7 - 7,7
w kolejnych dniach operacji		0,9 - 1,4	3,6 - 4,7	0,9 - 1,5	3,8 - 6,2
w operacji		4,9 - 7,7	19,8 - 25,9	8,0 - 18,2	23,5 - 53,9
Struktura strat sanitarnych					
zranienia i urazy zamknięte	—	50 - 60	-	50 - 60	-
kontuzje		5 - 10	-	5 - 10	-
oparzenia		10 - 15	6	10 - 15	6
urazy mieszane		20 - 25	83	20 - 25	83
urazy mechaniczne		-	5	-	5
choroba popromienna		-	6	-	6
Urzutowanie strat sanitarnych					
w zadaniu bliższym	—	———		60	
do końca operacji				40	
w walce o utrzymanie taktycznej strefy obrony		60		———	
w przeciwnatarciu		30			
w innych okresach walki		10			

Załącznik 5

LOGISTYCZNE ORGANY KIEROWANIA NACZELNEGO DOWÓDZTWA

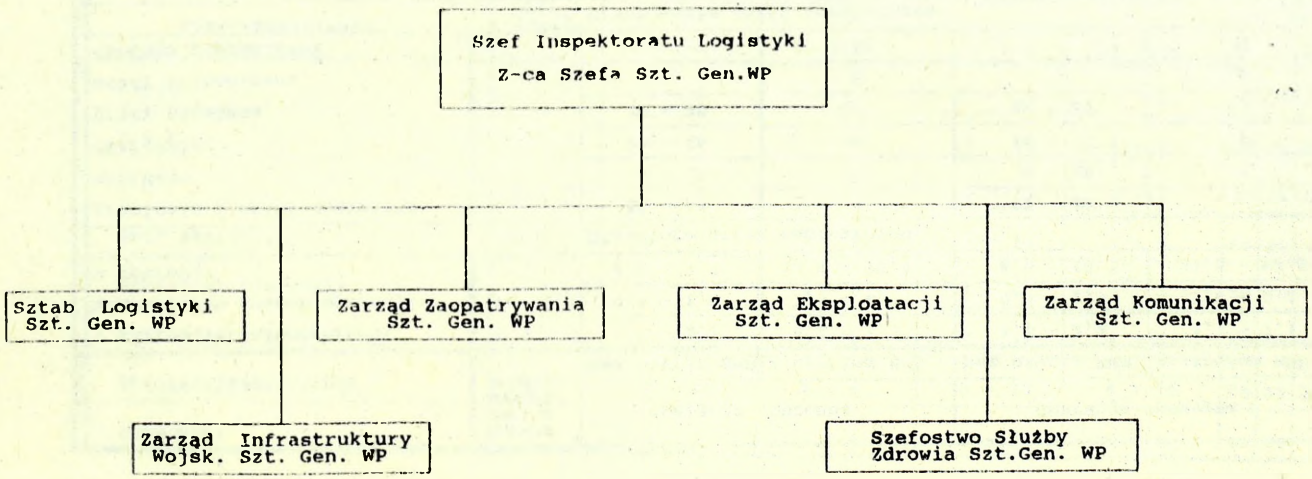

Załącznik 6

LOGISTYCZNE ORGANY KIEROWANIA OKRĘGU WOJSKOWEGO W CZASIE "W"

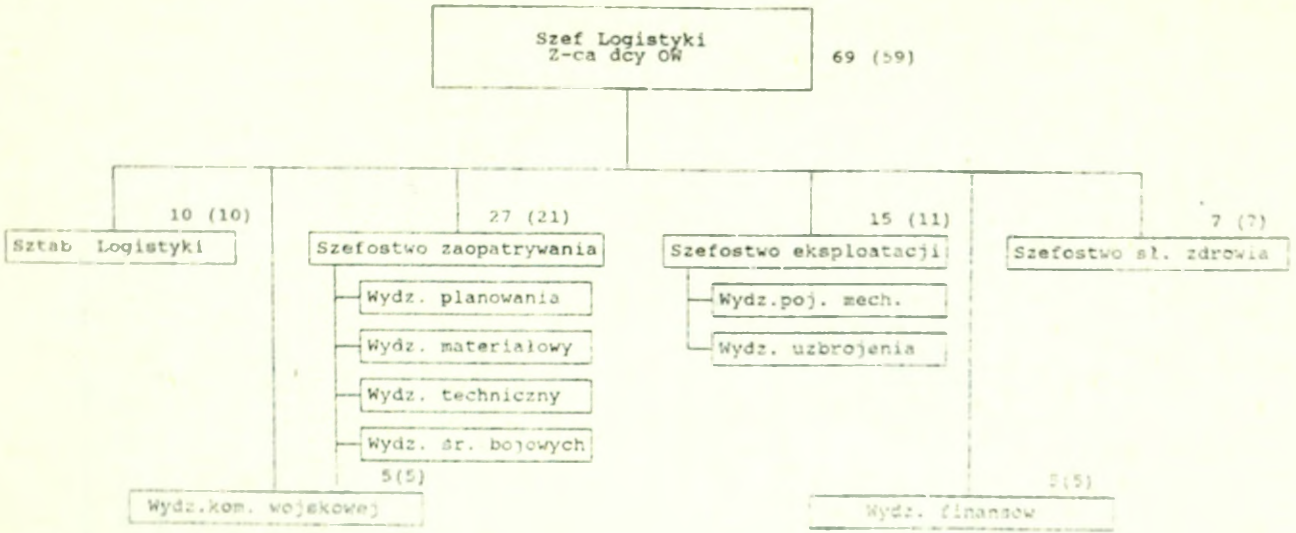

Uwagi

(59)- dotyczy KOW

Załacznik 7

WYKAZ JEDNOSTEK LOGISTYCZNYCH SZCZEBLA CENTRALNEGO I OKRĘGOWEGO /w czasie "W"/

Nazwa jednostki	Szczebel centralny	Okręg wojskowy			
		POW	SOW	WOW	KOW
Jednostki transportowo-zaopatrzeniowe					
Batalion zaopatrzenia	8	3	3	3	3
Batalion transportowy	4	2	2	2	2
Komapania rurociągów dalekosiężnych	3	-	-	-	-
Kompania rurociągów przeprawowych	-	2	-	2	2
Kompania masowego tankowania	-	1	1	1	1
Jednostki ewakuacyjno-remontowe					
Batalion remontowy	4	2	2	2	2
Batalion transportu sprzętu ciężkiego	4	-	-	-	-
Batalion ewakuacji sprzętu	-	1	1	1	1
Jednostki służby zdrowia					
Zgrupowanie szpitali rezerwowych	6	-	-	-	-
Batalion wzmocnienia medycznego	4	3	3	3	3
Batalion autobusów sanitarnych	4	-	-	-	-
Batalion przeciwepidemiczny	1	-	-	-	-
Jednostki komunikacji wojskowej					
Pułk komunikacyjny	2	-	-	-	-
Pułk komunikacyjny	-	1	1	1	1
Batalion regulacji ruchu	1	-	-	-	-
Rejon przeprawowy	-	szczebel okręg. - 5 szt			
Kompania regulacji ruchu		szczebel okręg. - 16 szt			
Kompania drogowo - eksploatacyjna	-	2	1	1	1

Załącznik 8

ORGANY KIEROWANIA I ODDZIAŁY LOGISTYCZNE KORPUSU ZMECHANIZOWANEGO

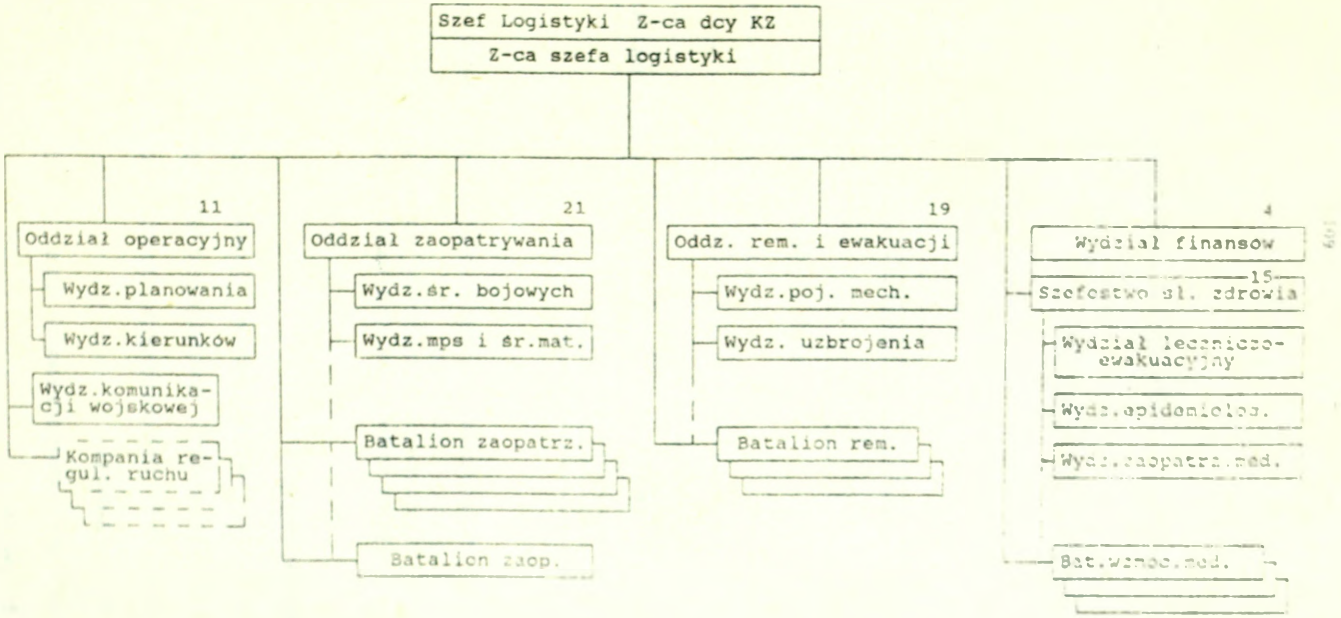

UWAGA! Oddziały logistyczne służbowo podlegają szefowi logistyki KZ

Załącznik 9

BATALION ZAOPATRZENIA

1. Struktura organizacyjna

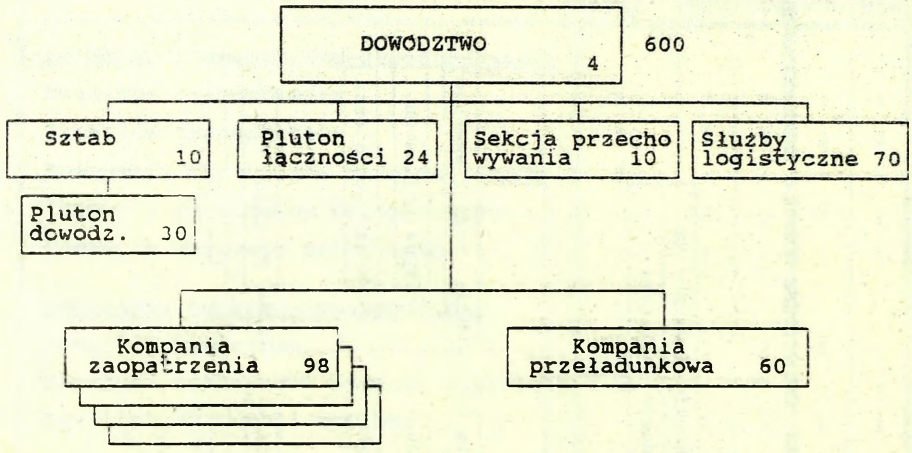

Uwagi:

1) Komapania zaopatrzenia w batalionie zaopatrzenia mps liczy 113 osób.
2) Struktura organizacyjna batalionu zaopatrzenia mps jest taka sama jak batalionu zaopatrzenia.

2. Przeznaczenie

Batalion zaopatrzenia (bzaop) przeznaczony jest do transportu i dystrybucji (rozwijając polowe składy zaopatrzenia) materiałowych i technicznych środków bojowych. Może być ponadto użyty do ewakuacji.

Batalion zaopatrzenia mps przeznaczony jest wyłącznie do przewozu paliw.

3. Możliwości wykonawcze

a) bzaop - przewoz środków matariałowych i technicznych środków bojowych - około 2 000 ton w jednym rejsie;

b) bzaop mps - przewóz paliw w ilości około 2000 ton w jednym rejsie.

4. Podstawowe dane taktyczne

Powierzchnia rejsu rozmieszczenia batalionu - około 10 km^2

Długosc kolumny marszowej:

- jednej kompanii zaopatrzenia - około 3 km;
- batalionu zaopatrzenia - około 25 km.

Załacznik 10

BATALION TRANSPORTOWY

1. Struktura organizacyjna

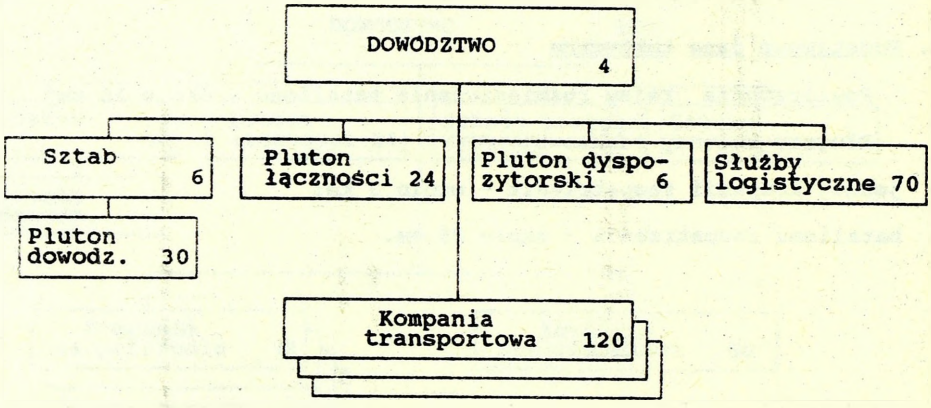

2. Przeznaczenie

Batalion transportowy (btr) przeznaczony jest do przewozu środków zaopatrzenia w czasie: ewakuacji składów stacjonarnych, dowozu zaopatrzenia dla wojsk oraz wykonywania zadań transportowych w rejonach przeprawowych.

3. Możliwości transportowe

Przewóz w jednym rejsie około 2000 ton środków zaopatrzenia.

4. Podstawowe dane taktyczne

Powierzchnia rejonu rozmieszczenia - około 10 km^2.

Długość kolumny marszowej:

- jednej kompanii transportowej - około 5 km;
- batalionu transportowego - około 25 km.

Załącznik 11

KOMPANIA RUROCIĄGÓW DALEKOSIĘŻNYCH

1. Struktura organizacyjna

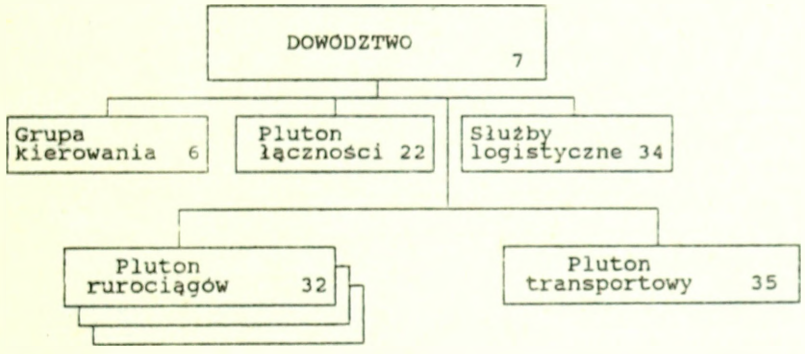

2. Przeznaczenie

Kompania rurociągów dalekosiężnych (krd) przeznaczona jest do przetłaczania (rurociągiem polowym) paliw płynnych.

3. Możliwości wykonawcze

Długość rozwijanego rurociągu - 60 km.

Wydajność rurociągu - 2000 ton/dobę.

4. Podstawowe dane taktyczne

Długość kolumny marszowej - około 3 km.

Czas rozwinięcia i gotowość do pracy - 3 doby.

Załącznik 12

KOMPANIA RUROCIĄGÓW PRZEPRAWOWYCH

1. Struktura organizacyjna

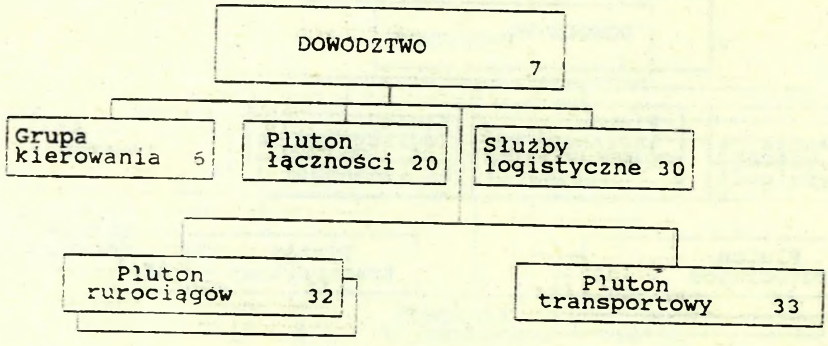

2. Przeznaczenie

Kompania rurociągów przeprawowych /krp/ przeznaczona jest do przetłaczania (rurociągiem polowym) paliw płynnych przez przeszkody wodne w rejonach przeprawowych.

3. Możliwości wykonawcze

Długosc rozwijanego rurociągu - 20 km.

Wydajnosc rurociągu - 2000 ton/dobę.

4. Podstawowe dane taktyczne

Długosc kolumny marszowej - około 3 km.

Czas rozwinięcia i gotowość do pracy - 2 doby.

Załącznik 13

KOMPANIA MASOWEGO TANKOWANIA

1. Struktura organizacyjna

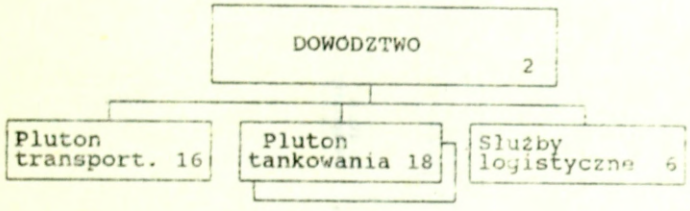

2. Przeznaczenie

Kompania masowego tankowania /kmt/ przeznaczona jest do grupowego tankowania pojazdów. Organizując front wydawczy może jednocześnie rozwinąć osiem polowych punktów (PPT-10).

3. Możliwości wykonawcze

Rozwinięcie frontu wydawczego do jednoczesnego tankowania 80 pojazdów. Pojemność własnych zbiorników paliwowych 300 ton.

4. Podstawowe dane faktyczne

Długość kolumny marszowej - około 3 km.

Czas rozwinięcia i gotowość do pracy - 1 godz.

Załącznik 14

BATALION REMONTOWY

1. Struktura organizacyjna

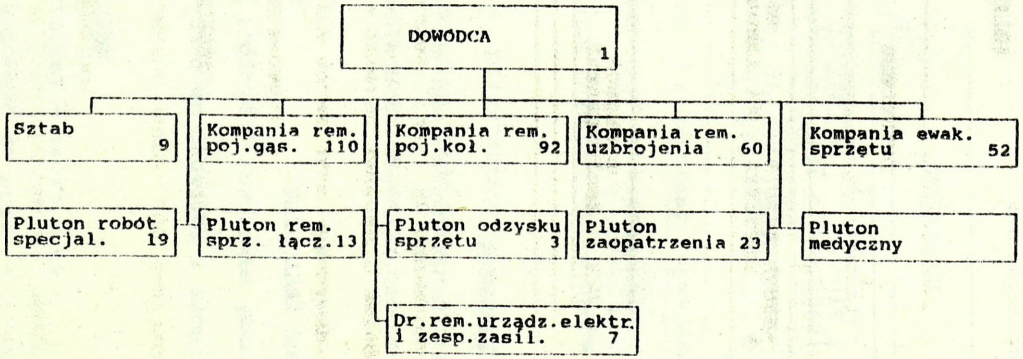

1a. Struktura organizacyjna kompanii remontu pojazdów gąsienicowych

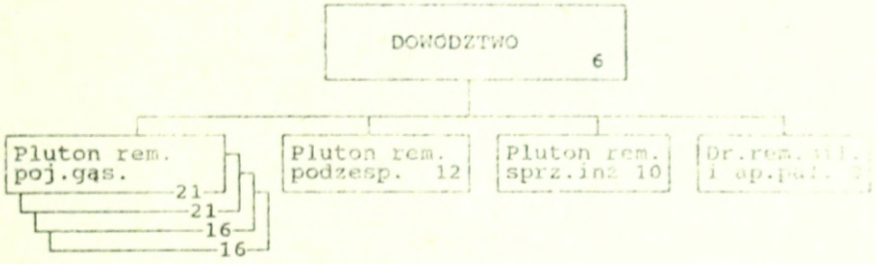

1b. Struktura organizacyjna kompanii remontu pojazdów kołowych

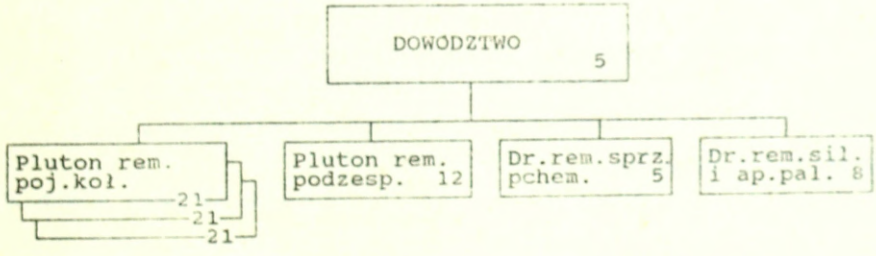

1c. Struktura organizacyjna kompanii remontu uzbrojenia

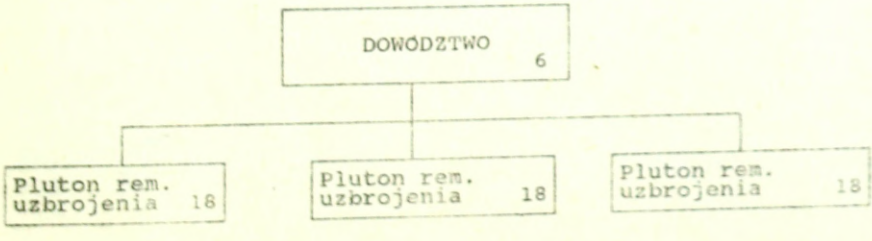

1d. Struktura organizacyjna kompanii ewakuacji sprzętu

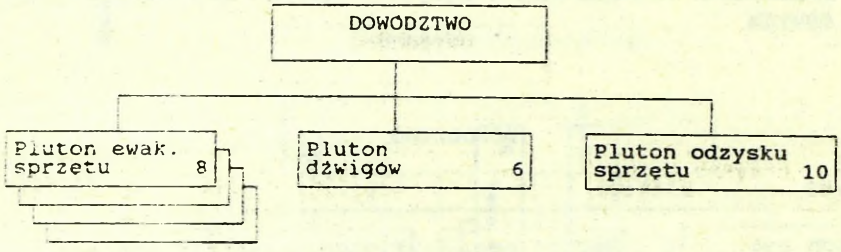

2. Przeznaczenie

Batalion remontowy (brem) jest przeznaczony do ewakuacji i remontów średnich uzbrojenia i sprzętu technicznego. W operacji rozwija punkt zbiorki uszkodzonego sprzętu /PZUS/ związku operacyjnego.

Ponadto siłami plutonu odzysku sprzętu może demontować podzespoły i części z uzbrojenia i sprzętu technicznego stanowiącego straty bezpowrotne.

3. Możliwości wykonawcze

a) remontowe

Rodzaj sprzętu	J.m.	Ilość remontowanego sprzętu/dobę
Czołg	szt.	3
BWP	"	2
TO	"	1
Samochody	"	3
Broń strzelecka	ujp[x/]	18
Sprzęt artyleryjski	"	3,5

Rodzaj sprzętu	J.m.	Ilość remontowanego sprzętu/dobę
Sprzęt rakietowy	ujp[x/]	0,6
Sprzęt radiolokacyjny	"	0,9
Sprzęt optyczny	"	6
Radiostacja dużej i średniej mocy	szt	1
Radiostacja małej mocy	"	12
Pontony	"	2
Urządzenie mostowe lub przeprawowe	"	1
Maski p gaz	"	140

x/ ujp - umowna jednostka przeliczeniowa. Umożliwia określenie potrzeb i możliwości remontowych sprzętu uzbrojenia i elektroniki. Wyraża czas niezbędny na naprawę danego rodzaju sprzętu.

b) ewakuacyjne

1/ ewakuacja (na przyczepach niskopodwoziowych) 4 egz.uszkodzonego sprzętu (o masie do 42 ton) w jednym rejsie;

2/ ewakuacja (przez holowanie) 6 egzemplarzy sprzętu ciężkiego w jednym rejsie ;

3/ demontaż i przewóz 2 ton zespołów, podzespołów i części z uzbrojenia i sprzętu technicznego stanowiącego straty bezpowrotne.

4. Podstawowe dane taktyczne

Powierzchnie rejonu rozmieszczania - 3 - 4 km^2.

Czas rozwijania - 1 - 2 godz.

Czas zwijania - 1,5 godz.

Długość kolumny marszowej - 2 - 2,5 km.

Załacznik 15

BATALION TRANSPORTU SPRZĘTU CIĘŻKIEGO

1. Struktura organizacyjna

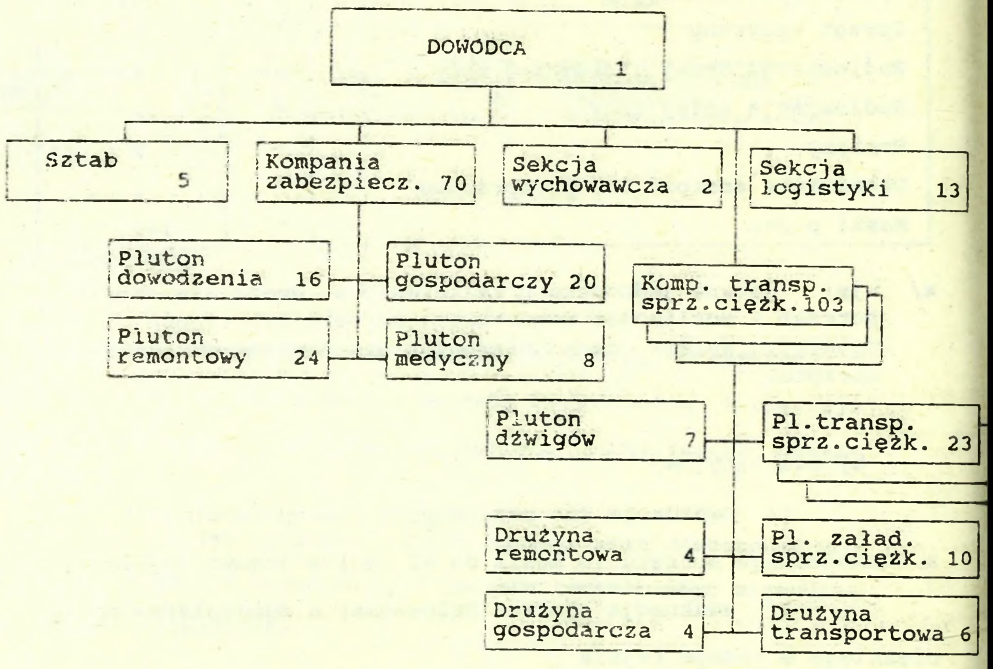

2. Przeznaczenie

Batalion transportu sprzętu ciężkiego /btrsc/ jest przeznaczony do przewozu sprzętu ciężkiego /głównie wozów bojowych/. Może być również użyty do ewakuacji uszkodzonego sprzętu ciężkiego.

3. Możliwości transportowe

Przewóz (na przyczepach niskopodwoziowych) 99 egzemplarzy sprzętu ciężkiego /o masie do 42 ton/ w jednym rejsie .

4. Podstawowe dane taktyczne

Powierzchnia rejonu rozmieszczenia - około 10 km^2.

Długość kolumny marszowej - około 15 km.

Załącznik 16

BATALION EWAKUACJI SPRZĘTU

1. Struktura organizacyjna

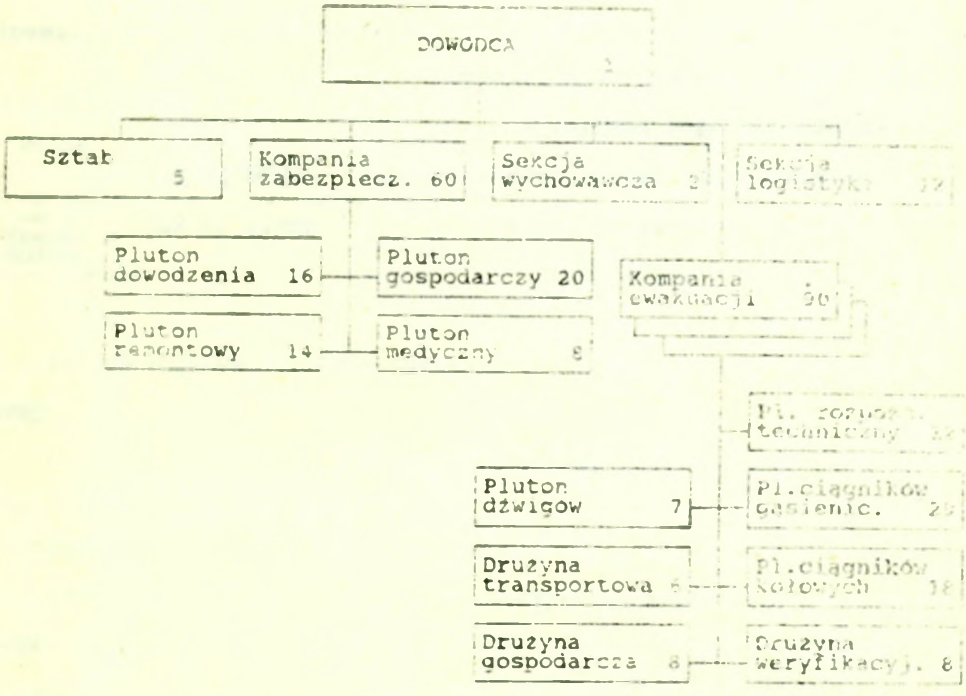

2. Przeznaczenie

Batalion ewakuacji sprzętu /bes/ jest przeznaczony do ewakuacji uszkodzonego sprzętu ciężkiego ze związków taktycznych i oddziałów do PZUS związku operacyjnego lub do stacjonarnych zakładów remontowych. Ponadto może /siłami drużyny weryfikacji/ dokonywać weryfikacji zespołów, podzespołów i części z uzbrojenia i sprzętu technicznego zakwalifikowanego do strat bezpowrotnych.

3. Możliwości ewakuacyjne

a/ przewóz /na przyczepach niskopodwoziowych/ 24 egzemplarzy uszkodzonego srzętu ciężkiego /o masie do 42 ton/ w jednym rejsie;

b/ ewakuacja /przez holowanie/ 42 egzemplarzy sprzętu ciężkiego w jednym rejsie;

c/ demontaż i przewóz 2 ton zespołów, podzespołów , części uzbrojenia i sprzętu technicznego.

4. Podstawowe dane taktyczne

Powierzchnia rejonu rozmieszczenia - około 10 km^2.

Długość kolumny marszowej - około 10 km.

Załącznik 17

ZGRUPOWANIE SZPITALI REZERWOWYCH

1. Struktura organizacyjna

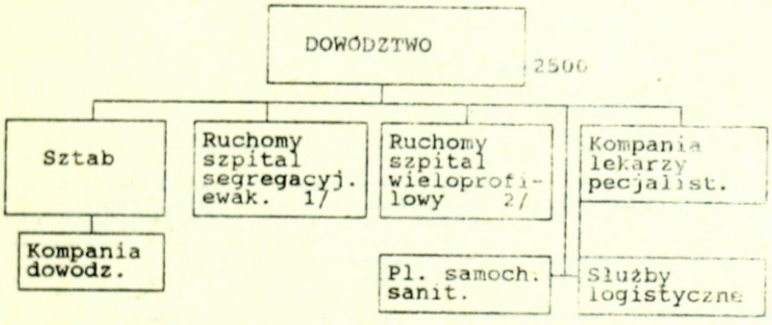

1/ Dwa ruchome szpitale operacyjno-ewakuacyjne po 500 łóżek każdy.

2/ Piętnaście ruchomych szpitali wieloprodfilowych po 300 łóżek każdy.

2. Przeznaczenie

Wzmacnienie stacjonarnej bazy leczniczej szpitalami rezerwowymi rozwijanymi w obiektach stałych oraz profilizacja szpitali (oddziałów szpitalnych) stacjonarnych siłami kompanii lekarzy specjalistów.

3. Możliwości

Leczenie i hospitalizacja 5500 rannych i chorych żołnierzy.

4. Podstawowe dane techniczne

Powierzchnia rejonu rozmieszczenia 500 x 500 m.

Długosc kolumny marszowej około 5 km.

Załącznik 18

BATALION WZMOCNIENIA MEDYCZNEGO

1. Struktura organizacyjna

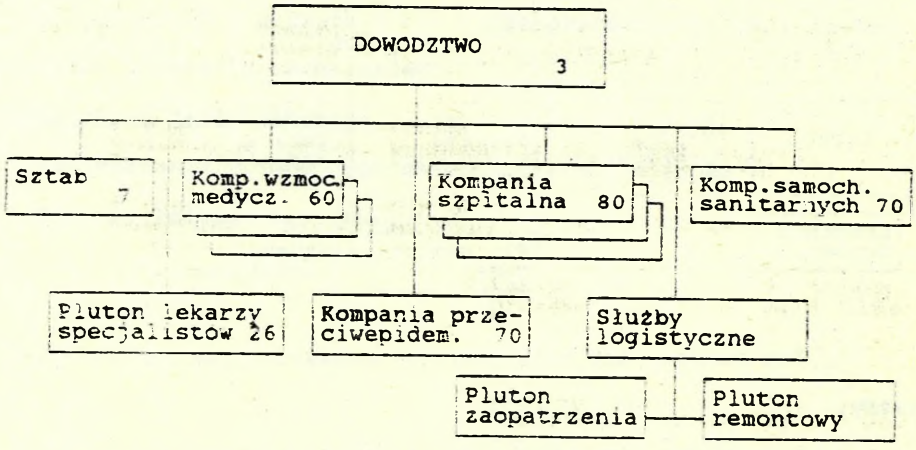

2. Przeznaczenie

Batalion wzmocnienia medycznego /bwmed/ jest przeznaczony do wzmocnienia służby zdrowia związków taktycznych. W działaniach bojowych każda z jego kompanii wzmocnienia medycznego może rozwinąć punkt opatrunkowy o możliwościach udzielania pomocy medycznej zbliżonych do dywizyjnego punktu opatrunkowego.

3. Możliwości ewakuacyjno-lecznicze

a/ udzielanie pomocy medycznej 900-1500 rannym i chorym w ciągu doby.

b/ ewakuacja 1200 rannych i chorych w jednym rejsie.

4. Podstawowe dane taktyczne

Czas rozwijania do pracy:

- kompanii wzmocnienia medycznego - 2 godz;
- kompanii szpitalnej - 12 godz.

Czas zwijania:

- kompanii wzmocnienia medycznego - 2 godz;
- kompanii szpitalnej - 12 godz.

Załącznik 19

BATALION AUTOBUSÓW SANITARNYCH

1. Struktura organizacyjna

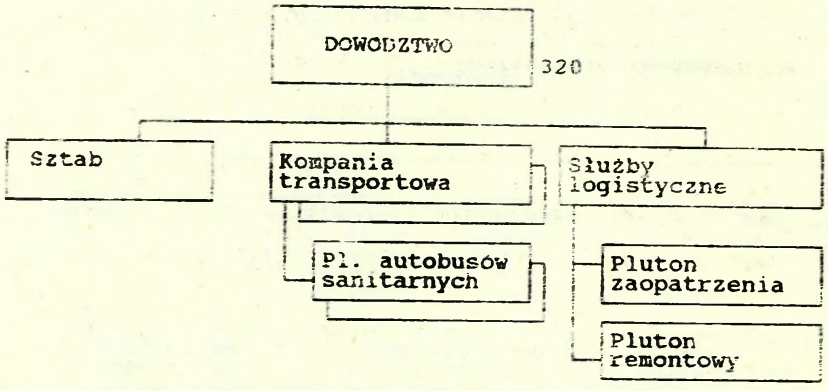

2. Przeznaczenie

Batalion autobusów sanitarnych /basan/ jest przeznaczony do ewakuacji rannych i chorych w ogniwie związek taktyczny-szpital stacjonarny.

3. Możliwości ewakuacyjne

W jednym rejsie może wyewakuować 1500 - 1800 rannych i chorych.

4. Podstawowe dane taktyczne

Powierzchnia rejonu rozmieszczenia - około 10 km^2.

Długość kolumny marszowej - około 10 km.

Załącznik 20

BATALION PRZECIWEPIDEMICZNY

1. Struktura organizacyjna

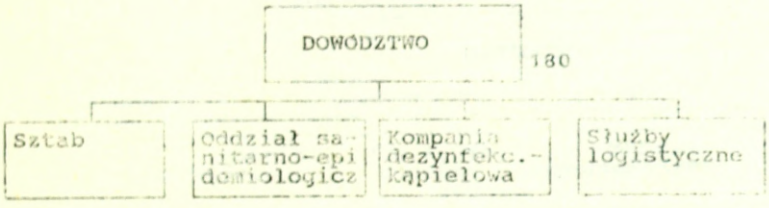

2. Przeznaczenie

Realizacja zadań z zakresu rozpoznania epidemiologicznego, organizacji badań laboratoryjnych, zabiegów dezynfekcyjnych oraz dezynsekcyjnych.

3. Możliwości

Kąpiel 12000 żołnierzy oraz dezynfekcja 12000 kompletów umundurowania w ciągu doby.

4. Podstawowe dane techniczne

Powierzchnia rejonu rozmieszczenia - 400 x 400 m.

Długość kolumny marszowej - około 3 km.

Załącznik 21

PUŁK KOMUNIKACYJNY

/ jednostka centralnego podporządkowania /

1. Struktura organizacyjna

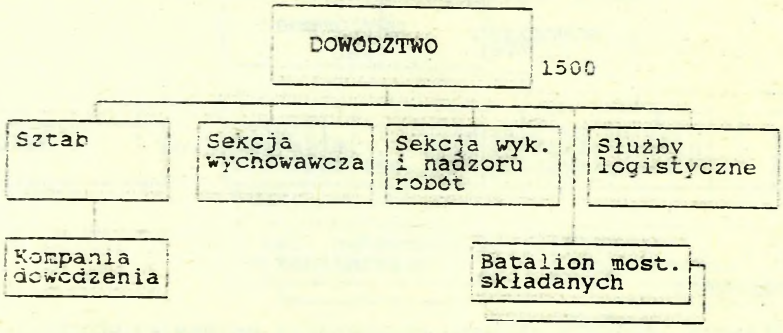

2. Przeznaczenie

Pułk komunikacyjny (pk) jest przeznaczony do budowy i odbudowy mostów drogowych przez szerokie przeszkody wodne.

3. Możliwości wykonawcze

Budowa mostu z konstrukcji DMS-65 160-200 mb/dobę.lub budowa mostu niskowodnego 80-100 mb/dobę.

4. Podstawowe dane taktyczne

Powierzchnia rejonu rozmieszczenia - około 25 km^2

Długość kolumny marszowej - około 30 km.

1a. Struktura organizacyjna batalionu mostów składanych pułku komunikacyjnego (centralnego podporządkowania)

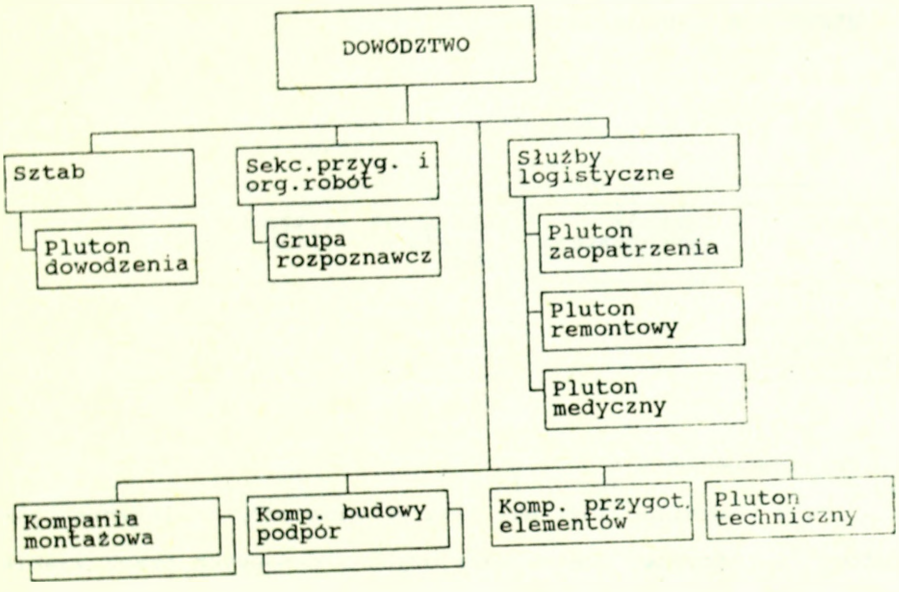

Załącznik 22

PUŁK KOMUNIKACYJNY

/ jednostka okręgowego podporządkowania /

1. Struktura organizacyjna

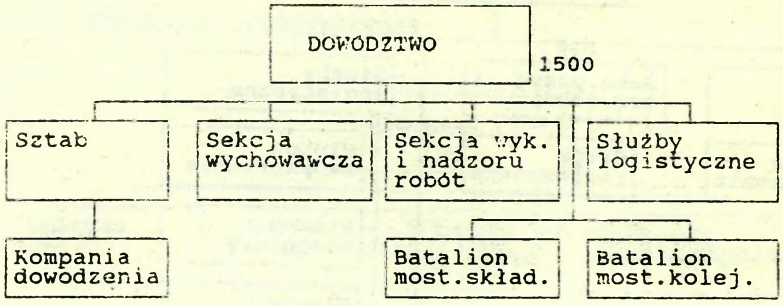

2. Przeznaczenie

Pułk komunikacyjny (pk) jest przeznaczony do interwencyjnej budowy i odbudowy mostów kolejowych i drogowych przez wąskie i średnie przeszkody wodne, likwidacji zniszczeń i awarii na liniach kolejowych i drogach samochodowych oraz budowy dojazdów do mostów zapasowych /dublujących/.

3. Możliwości wykonawcze

A. Batalionu mostów składanych:

- budowa z konstrukcji DMS-65 80-100 mb/dobę, lub budowa mostu niskowodnego 40-50 mb/dobę.

B. Batalionu mostów kolejowych:

- budowa mostu z konstrukcji L-36 - jedno przęsło/dobę, lub budowa estakady kolejowej /SEK-500/ 100 mb/dobę;

- budowa dojazdów do mostów - 30 mb/dobę.

4. Podstawowe dane taktyczne

Powierzchnia rejonu rozmieszczania - około 25 km^2.

Długość kolumny marszowej - około 30 km^2.

Struktura organizacyjna batalionu mostów składanych pułku komunikacyjnego (okręgowego podporządkowania)

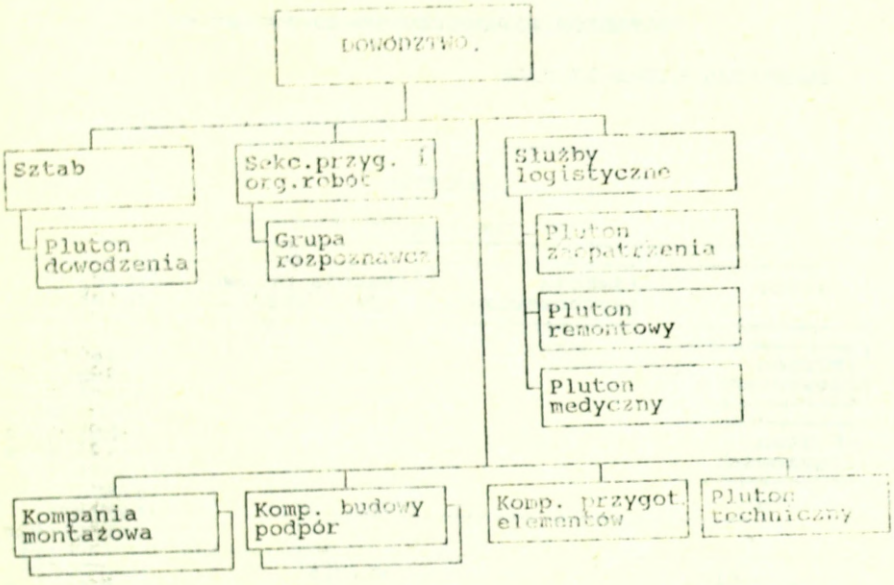

Struktura organizacyjna batalionu mostów kolejowych pułku komunikacyjnego (okręgowego podporządkowania)

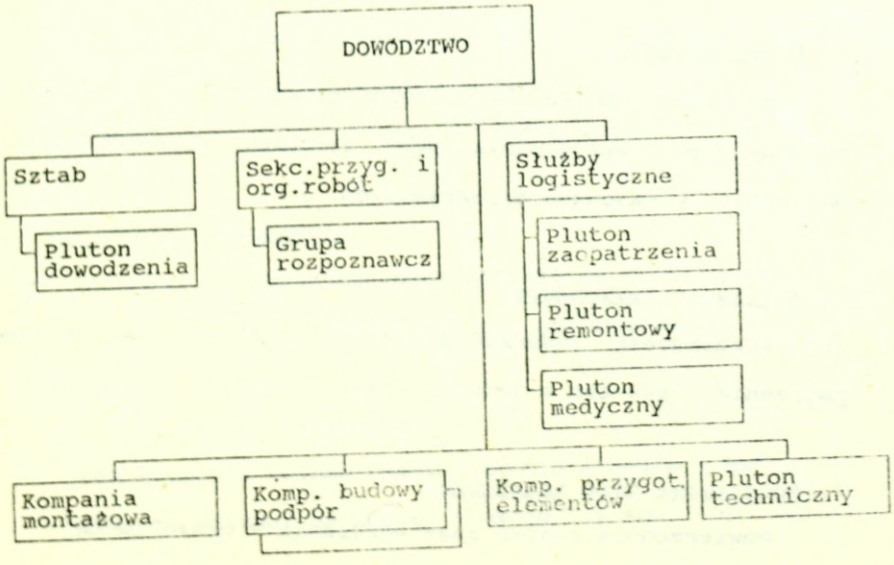

Załacznik 23

BATALION PRZEŁADUNKOWO-TRANSPORTOWY

1. Struktura organizacyjna

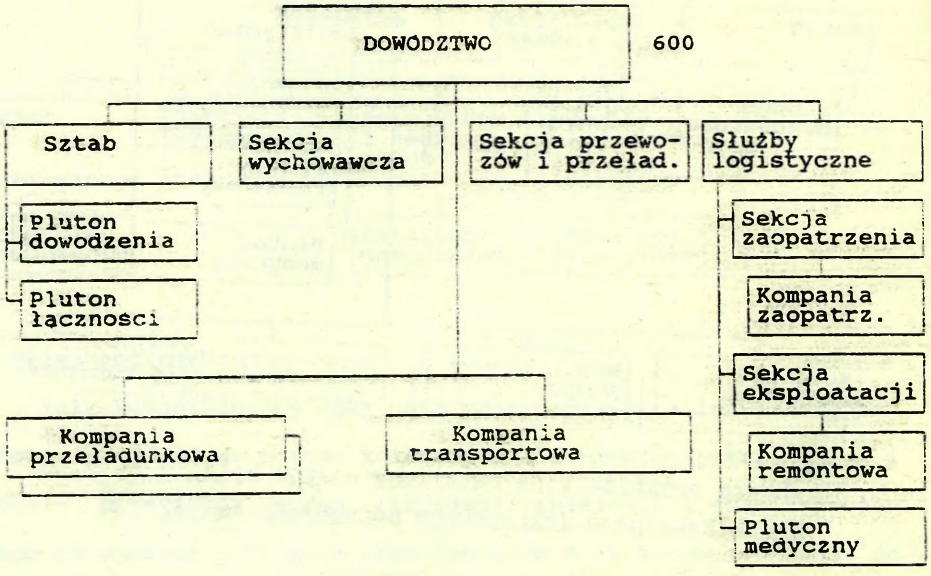

2. Przeznaczenie

Batalion przeładunkowo-transportowy /bprzeł-tr/ jest przeznaczony do wykonywania prac ładunkowo-transportowych zaopatrzenia w rejonach przeprawowych.

3. Możliwosci wykonawcze

Przeładunek ładunków suchych - 3000 ton/dobę. Przewóz zaopatrzenia - 600 ton w jednym rejsie .

4. Podstawowe dane taktyczne

Powierzchnia rejonu rozmieszczenia - około 10 km^2

Długosc kolumny marszowej - około 10 km.

Załącznik 24

KOMPANIA DROGOWO-EKSPLOATACYJNA

1. Struktura organizacyjna

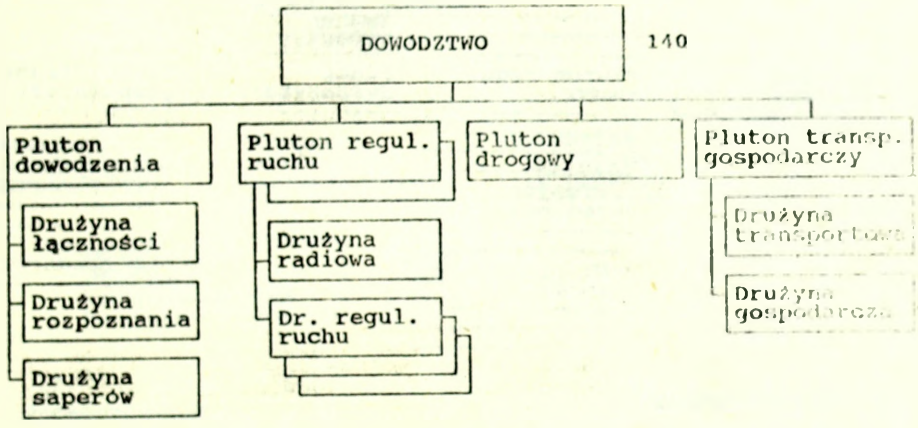

2. Przeznaczenie

Kompania drogowo-eksploatacyjna (kde) jest przeznaczona do utrzymania dróg samochodowych w przejezdności oraz regulacji ruchu na tych drogach w rejonach przeprawowych.

3. Możliwości wykonawcze

Utrzymanie w przejezdności 100-120 km dróg samochodowych. Kierowanie ruchem na 100-120 km dróg samochodowych.

4. Podstawowe dane taktyczne

Powierzchnia rejonu rozmieszczenia - około 1 km^2.

Długość kolumny marszowej - około 1,5 km.

Załacznik 25

KOMPANIA REGULACJI RUCHU

1. Struktura organizacyjna

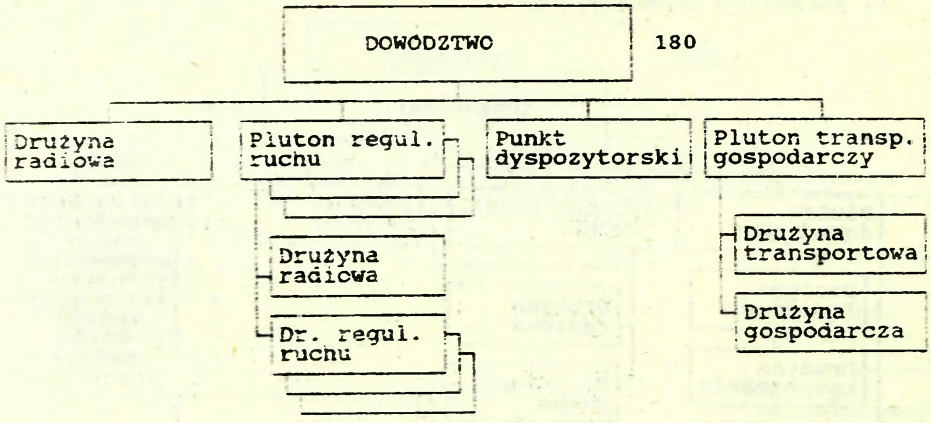

2. Przeznaczenie

Kompania regulacji ruchu /krr/ jest przeznaczona do kierowania, kontroli i regulacji ruchu na drogach samochodowych w obszarach odpowiedzialnosci rejonowego sztabu wojskowego.

3. Możliwosci wykonawcze

Organizacja kierowania kontroli ruchu na drogach samochodowych o długości 120-150 km.

Moze rozwinac:

- punkt dyspozytorski - 1;
- punkty kontrolne - 3;
- posterunki regulacji ruchu - 18 - 27.

4. Podstawowe dane taktyczne

Powierzchnia rejonu rozmieszczenia - około 1 km^2

Długosc kolumny marszowej - około 1.5 km.

Załącznik 26

REJON PRZEPRAWOWY

1. Struktura organizacyjna

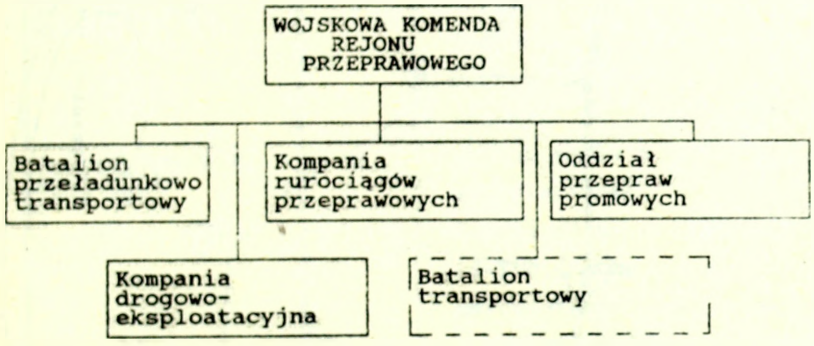

2. Przeznaczenie

Rejon przeprawowy (Rej P) jest przeznaczony do zapewnienia ciągłości przewozów wojskowych przez szerokie przeszkody wodne w przypadku zniszczenia na nich mostów kolejowych. Jego funkcjonowanie polega na organizowaniu wyładunku zaopatrzenia z transportów kolejowych na stacjach leżących przed zniszczonym mostem i przewozie tego zaopatrzenia /transportem samochodowym/ na drugą stronę przeszkody wodnej.

3. Możliwości wykonawcze

Przeładunek ładunków suchych - 3000 ton/dobę.

Przetłaczanie paliw /rurociągiem polowym/ na drugą stronę przeszkody wodnej - do 2000 ton/dobę.

SCHEMAT ROZWINIĘCIA REJONU PRZEPRAWOWEGO PRZEZ SZEROKĄ PRZESZKODĘ WODNĄ \ wariant \

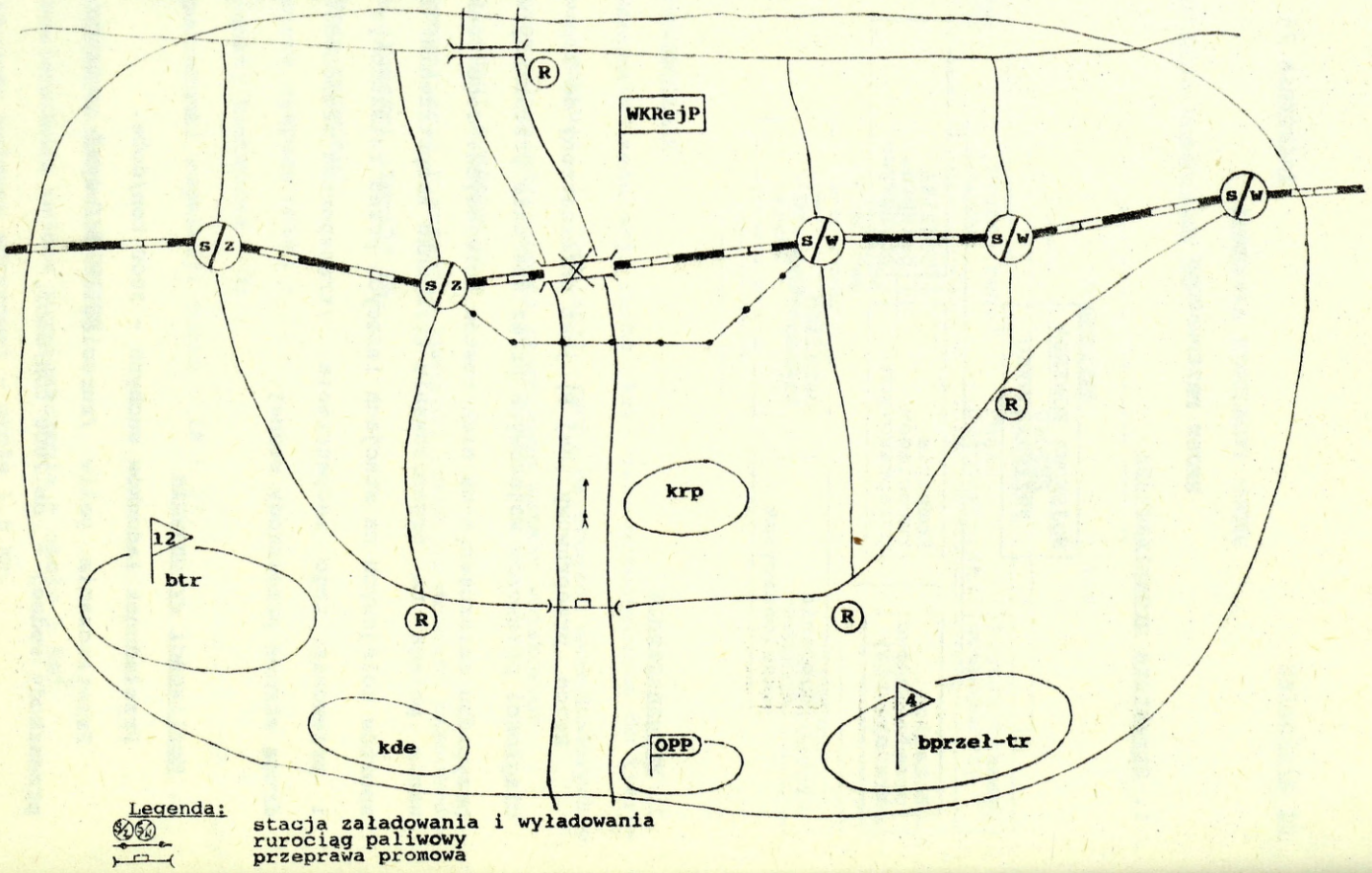

Legenda:

stacja załadowania i wyładowania
rurociąg paliwowy
przeprawa promowa

Załącznik 27

ODDZIAŁY ZMILITARYZOWANE "UKŁADU POZAMILITARNEGO"

A. Oddziały zmilitaryzowane organizowane przez Ministerstwo Transportu i Gospodarki Morskiej

Nazwa oddziału	Ilość	Możliwości wykonawcze
Kolejowy oddział specjalny /KOS/	2	- obsługa 1 stacji rozrządowej, 4 stacji węzłowych i 14 stacji pośrednich; - organizacja 14 posterunków ruchu
Pociąg odbudowy mostów "A" /POM "A"/	5	- budowa mostu z krat I-36 40-50 m/dobę; - budowa mostu z SEK-500 80-120 m/dobę; - osłona techniczna 1 dużego mostu z odcinkiem linii kolejowej do 25 km.
Pociąg odbudowy mostów "B"/POM"B"/	3	- odbudowa linii kolejowej zniszczonej w 80% - 20%- 1 - 5km/dobę - odbudowa /budowa/ rozjazdów - 2 3 szt/dobę; - odbudowa małych mostów- 10 - 15 m/dobę; - osłona techniczna 1 węzła kolejowego z odcinkiem linii kolejowej do 15 km.
Pociąg odbudowy nawierzchni/PON/	15	- odbudowa linii kolejowej zniszczonej w 80% - 20% - 1-5 km/dobę - odbudowa /budowa/ rozjazdów - 2 - 3 szt/dobę; - odbudowa małych mostów 10 - 15 m/dobę; - osłona techniczna 1 węzła kolejowego z odcinkiewm linii kolejowej o długosci 15 - 20 km.

Nazwa oddziału	Ilość	Możliwości wykonawcze
Pociąg odbudowy łączności /POŁ/	9	- budowa nawierzchni linii kolejowej 2 - 3km/dobę; - odbudowa napowietrznej linii łączności 3,5 - 5,5 km/dobę; - osłona techniczna urządzeń sterowania ruchem kolejowym i łączności na 2 stacjach z odcinkiem linii kolejowej o długości do 25.
Oddział budowy dróg /OBD/	17	- odbudowa drogi zniszczonej w 80% - 20% - 1 - 5km/dobę; - odbudowa małych mostów 15 - 20m/dobę; - montaż składanego wiaduktu drogowego - 0,5 zestawu/dobę.
Pociąg odbudowy mostów /OBM/	6	- budowa mostu DMS-65 - - 45 - 60m/dobę; - budowa mostu MS-54 - - 20 - 30m/dobę; - budowa mostu niskowodnego jednokierunkowego 15 - 20m/dobę - budowa mostu z prowizorii mostowych 20 - 30m/dobę.
Oddział odbudowy mostów /OOM/	5	- budowa /odbudowa/ mostu z prowizorii mostowych - 15-20m/dobę; - odbudowa zniszczonych mostów drogowych /stałych/ 5-10m/dobę.

B. Oddziały zmilitaryzowane organizowane przez Ministerstwo Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa

Nazwa oddziału	Ilość	Zadania
Oddział przepraw promowych /OPP/	9	- zorganizowanie i utrzymanie przepraw promowych przez przeszkody wodne /rz.rz. WISŁA, WARTA, PILICA, NOTEĆ, ODRA/; - przygotowanie i utrzymywanie w stanie sprawności eksploatacyjnej nabrzeży przeładunkowych w miejscach planowanych przepraw promowych.
Oddział przepraw mostowych/OPM/	2	- zorganizowanie i utrzymywanie przepraw mostowych przez rz. WISŁĘ - przygotowanie i utrzymywanie w stanie sprawności eksploatacyjnej nabrzeży w miejscach planowanych przepraw mostowych.
Oddział wydobywania wody /OWW/	21	- zabezpieczenie ludności i wojsk w wodę z wierconych ujęć wód podziemnych.

C. Oddziały zmilitaryzowane organizowane przez Ministerstwo Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa

Nazwa oddziału	Ilość	Zadania
Oddział odbudowy mostów	4	a/ realizowane na rzecz sił zbrojnych w czasie "W"
Oddział remontu sprzętu technicznego	8	- rozbudowa ugrupowania operacyjnego SZRP w tym również rozbu-
Oddział skoncent-	13	dowa pozornych stanowisk dowodze-

Nazwa oddziału	Ilość	Zadania
rowanego transportu samochodowego Oddział remontu elektrowni	3	nia, stanowisk ogniowych i stanowisk startowych; - współdziałanie z siłami MT i GM przy rozbudowie zniszczonych mostów; - swiadczenie usług w zakresie remontu sprzętu specjalistycznego oraz uzupełniania zapasów materiałowych i sprzętu technicznego. b/ <u>realizowane na rzecz obrony cywilnej</u> - realizacja budownictwa specjalnego dla potrzeb obrony cywilnej; - zabezpieczenie rozwijania formacji obrony cywilnej; - realizacja specjalistycznych zadań obrony cywilnej; - udział w akcjach ratowniczych.

D. <u>Oddziały zmilitaryzowane organizowane przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu</u>

Nazwa oddziału	Ilość	Zadania
Morski oddział przeładunku paliw luzem /MOPPL/	w toku ustalania	- rozwijanie "Zapasowych morskich rejonów przeładunkowych" /ZMRP/; - przeładowywanie paliw płynnych i stałych ze statków na ląd i z lądu na statki.

E. Oddziały zmilitaryzowane organizowane przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych

Nazwa oddziału	Ilość	Zadania
Manewrowa brygada policji	1	- organizacja ciągłego operacyjnego rozpoznania sił dywersyjnych oraz wykonywanie akcji specjalnych na tyłach nieprzyjaciela;
Manewrowe pułki policji	14	
Manewrowe bataliony policji	11	- ochrona stanowisk kierowania władz naczelnych, centralnych i terenowych oraz ważnych obiektów dla obronności i gospodarki narodowej;
Manewrowe kompanie policji	54	
Rejonowe kompanie policji	50	- udział w zwalczaniu grup dywersyjnych, zbrojnego podziemia i desantów powietrznych.

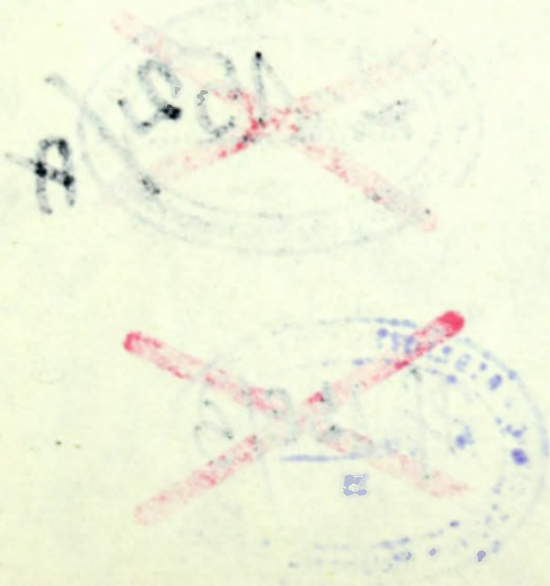

BIBLIOTEKA NIEJAWNA
Nr ewid. 60752
II
Akademii Obrony Narodowej

Załącznik 28

KLASYFIKACJA DOKUMENTÓW KIEROWANIA WSPARCIEM LOGISTYCZNYM

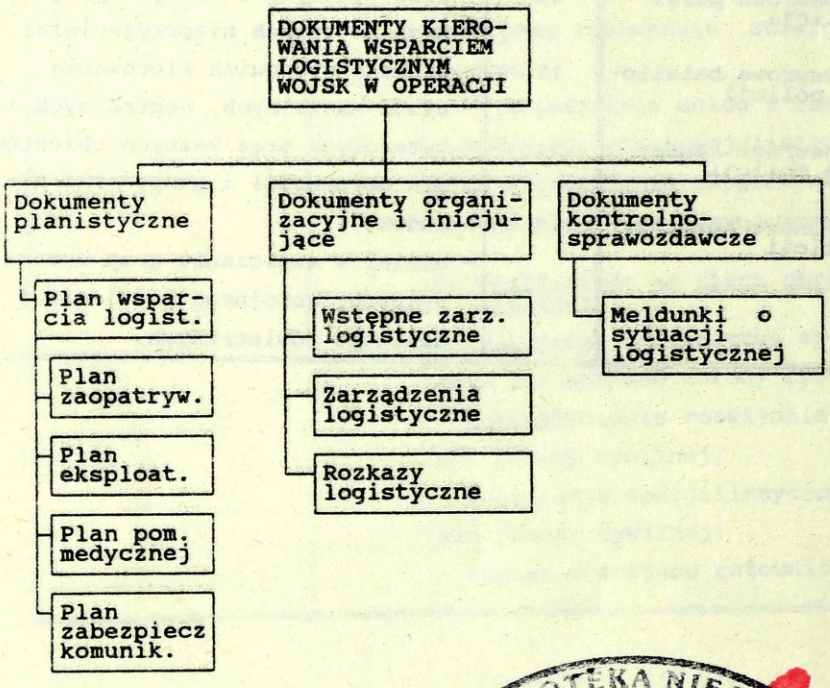

Wydrukowano w 100 egz.
Egz. nr 1-99 Bibl.Gł.DZN
Egz. nr 100 Bibl.Szt.Gen.
Wyk. Zespół Ofic.
Druk E.J. dnia 18.05.93r.
Druk AON nr pf-382/WW
Korekta autorska.

BIBLIOTEKA NIEJAWNA
Nr ewid. 1-152/A
Akademii Obrony Narodowej

BIBLIOTEKA GŁÓWNA
Nr ewid. Pf 126/S
III
Zbiorów Niejawnych - Akademii